

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BACĂU

SECȚIA PENALĂ SI PENTRU CAUZE CU MINORI SI DE FAMILIE

Dosar nr. 129/110/2018

ÎNCHEIEREA Nr. 8/CDL

Ședința din camera de consiliu de la 29 Ianuarie 2018

Completul compus din:

JUDECĂTOR DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI ...

GREFIER ...

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Bacău – legal reprezentat prin PROCUROR ...

Pe rol se află judecarea contestațiilor formulate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Bacău și inculpatul A.I., împotriva încheierii penale nr. 9/Î din 19.01.2018, pronunțată în dosarul nr. 129/110/2018 al Tribunalului Bacău.

Dezbaterile în cauză s-au desfășurat în conformitate cu dispozițiile art. 369 alin.1 Cod procedură penală, fiind înregistrate cu mijloace tehnice audio.

La apelul nominal făcut în ședința din camera de consiliu se prezintă contestatorul inculpat A.I., asistat de apărători aleși – avocat D.C.F. și avocat C.V..

Procedura de citare este legal îndeplinită, fiind respectate dispozițiile art.258 -262 Cod procedură penală.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că au fost atașate la dosar motivele contestațiilor formulate.

S-a procedat la legitimarea contestatorului inculpat A.I. –

Avocat C.V. solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv un înscris la care urmează să facă referire cu privire la starea de fapt, și anume, declarația de avere a denunțătorului G.Ș. din anul 2014, cu referire la veniturile din anul 2013. De asemenea, Decizia (UE) 2017/665 a Consiliului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene la 3 aprilie 2017, în care dl. A.I. este numit membru cu drepturi depline al Comitetului Regiunilor și Ordinea de zi a Sesiunii Plenare a Regiunilor, care are loc în perioada 31 ianuarie – 1 februarie 2018.

Avocat D.C.F. arată că susține în continuare excepția pe care a invocat-o și la instanța de fond, respectiv a necompetenței materiale a Tribunalului Bacău și a instanțelor din Bacău, raportat la prevederile art. 48 alin.1 lit.a Cod procedură penală. Precizează că această excepție a fost invocată în motivele scrise al contestației. Depune la dosar un exemplar semnat al motivelor scrise al contestației.

Reprezentantul Ministerului Public, cu privire la proba cu înscrisuri, arată că nu se opune administrării acestor mijloace de probă.

Judecătorul de drepturi și libertăți admite proba cu înscrisuri și dispune atașarea acestora la dosar, iar excepția care privește în primul rând Judecătorul de drepturi și libertăți de la prima instanță urmează a fi pusă în discuție pe fondul contestației.

Nemaifîind alte cereri de formulat, Judecătorul de drepturi și libertăți constată contestațiile în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Ministerului Public, invocă netemeinicia încheierii din data de 19 ianuarie 2018 pronunțată de Tribunalul Bacău, întrucât consideră că judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat în mod greșit incidența prevederilor art.223 alin.2 Cod procedură penală și art. 202 alin.1 Cod procedură penală, referitoare la îndeplinirea condițiilor pentru arestarea preventivă a inculpatului A.I.

Arată că prin încheierea din 19 ianuarie 2018 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 129/110/2018 s-a dispus respingerea cererii Parchetului de pe lângă Î.C.C.J. - DNA - Serviciul Teritorial Bacău privind arestarea preventivă a inculpatului A.I. și luarea măsurii controlului judiciar față de acesta.

Pentru a pronunța această hotărâre, Judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că în cauză nu s-ar fi comis o infracțiune de gravă, apreciată ca atare de practica CEDO și de Recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, că inculpatul nu are antecedente penale, că nu există probe că acesta încearcă în mod direct sau indirect să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unei părți, a unui martor sau expert, ori prin distrugerea, alterarea ori sustragerea mijloacelor materiale de probă. De asemenea, a mai reținut trecerea unei perioade de timp destul de mare de la data comiterii presupusei fapte și faptul că inculpatul s-a prezentat de bună voie la organele judiciare, provine dintr-o familie organizată și are un domiciliu stabil. Prin urmare, deși a constatat că există probe și indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit fapta de care este acuzat, Tribunalul a apreciat că măsura controlului judiciar este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut de art.202 alin.1 Cod procedură penală.

Arată că analiza riguroasă a gravității faptei și evaluarea persoanei inculpatului din perspectiva funcției deținute și a mobilului avut la comiterea infracțiunii impuneau privarea de libertate a inculpatului A.I. pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Apreciază că motivarea judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Bacău nu poate fi primită și menținută de Curtea de Apel Bacău, întrucât niciunul din motivele invocate și la care a făcut referire anterior, nu constituie un impediment pentru a se dispune arestarea preventivă, iar unele argumente nu au relevanță, raportat la solicitarea formulată.

Consideră că este neîndoielnic că infracțiunea reținută în sarcina inculpatului A.I. este o infracțiune gravă, infracțiunile de corupție fiind enumerate de legiuitor în cuprinsul art. 223 alin. 2 Cod procedură penală, ca justificând prin ele însăși detenția provizorie.

Precizează că nici practica CEDO și nici recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, invocate în încheierea atacată, nu enumeră și nu definesc infracțiunile grave, acesta fiind un atribut al judecătorului național.

Arată că lipsa antecedentelor penale, prezentarea de bună voie la organele judiciare, situația familială a inculpatului și existența unui domiciliu stabil sunt circumstanțe persoanele, care în acest moment nu pot prevala asupra gravității faptelor de care inculpatul este acuzat.

Reiterează aspectele invocate și în cuprinsul referatului și apreciază că se impune la acest moment privarea de libertate a inculpatului A.I., pericolul public rezultând, în primul rând, dincolo de gradul de pericol social abstract pe care îl implică fapta de corupție de care este acesta acuzat, de calitatea inculpatului de la data săvârșirii faptei, respectiv, deputat al Parlamentului României.

Consideră că această calitate are o puternică rezonanță socială, în contextul în care onestitatea persoanelor care exercita funcții de demnitate publică este o condiție esențială pentru îndeplinirea actului de autoritate publică.

Pe de altă parte, arată că necesitatea luării măsurii solicitate rezultă și în urma evaluării persoanei inculpatului din perspectiva mobilului pe care acesta l-a avut la comiterea infracțiunii.

Menționează că probatoriul administrat relevă că A.I. a primit suma de 100.000 Euro în scopul de a face demersuri în vederea înlăturării din funcția publică a lui T.C., la acea dată președintele Consiliului Județean Neamț, prin folosirea unei instituții a statului, respectiv Agenția Națională de Integritate, chiar inculpatul fiind cel care a afirmat că „*banii au fost ca*

să-l execute cineva pe ăla, pe C.”. Or, folosirea acestei instituții pentru înlăturarea unui oponent, a unui adversar politic, relevă o pericolozitate deosebită, chiar dacă un asemenea mod de acțiune este doar afirmat.

În ceea ce privește trecerea unei perioade de timp destul de mare de la data comiterii presupusei fapte, apreciază că rezonanța socială a unei infracțiuni se raportează la momentul în care este cunoscută opiniei publice și nu la momentul comiterii ei, cu atât mai mult cu cât unele infracțiuni, cum este și cazul celei vizate de prezenta anchetă, au un caracter clandestin. Opinia publică, văzând că deși judecătorul de drepturi și libertăți apreciază ca rezonabilă acuzația, nu procedează la acțiuni ferme, este îndreptățită să considere că statul nu acționează cu suficientă determinare pentru protejarea intereselor sale.

Cu privire la acest aspect, a trecerii unei perioade de timp de la data comiterii presupusei fapte până la data formulării propunerii de arestare preventivă, arată că a invocat și în referatul cu propunerea de arestare preventivă practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, din care rezultă că luarea măsurii arestării preventive este justificată și după trecerea unei perioade îndelungate de timp de la data comiterii presupusei fapte, dacă gravitatea faptei și evaluarea persoanei inculpatului impun luarea acestei măsuri.

Precizează că a invocat hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție în cauza Bogdan Olteanu, pe care o consideră deosebit de importantă întrucât instanța supremă face un examen al propriei jurisprudențe, în evaluarea măsurii arestării preventive, jurisprudență din care rezultă că instanța supremă a generat o practică constantă în materia luării celei mai severe măsuri și în alte cazurile infracțiunilor de corupție.

Consideră că nu are relevanță motivarea judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalul Bacău cum că nu există probe că inculpatul încearcă să zădărnicească aflarea adevărului sau să distrugă ori să altereze mijloace de probă, sau că pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni, raportat la propunerea formulată, întrucât arestarea preventivă nu a fost solicitată invocându-se situațiile prevăzute de art. 223 alin. 1 Cod procedură penală, iar detenția provizorie a fost solicitată și argumentată în baza dispozițiilor art. 223 alin. 2 Cod procedură penală.

În ceea ce privește motivele scrise de contestație, formulate de inculpat prin apărătorii aleși, arată că în principal apărarea a criticat încheierea pronunțată de Tribunalul Bacău invocând că probele administrate nu susțin suspiciunea rezonabilă că inculpatul a comis fapta de care este acuzat, condiții în care nu ar fi posibilă luarea niciunei măsuri preventive, adică nici a măsurii controlului judiciar care a fost dispusă de Tribunalul Bacău.

Consideră că săvârșirea de către A.I. a infracțiunii de trafic de influență rezultă din coroborarea declarațiilor martorului denunțător Ș.G., a proceselor verbale de redare a dialogurilor ambientale purtate în perioada iunie – noiembrie 2017 de Ș.G., P.C.M., P.V., P.A. și A.I., a proceselor verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate în perioada 2013 – 2014 de Ș.G., A.I. și P.A. și a înscrisurilor atașate la dosar, precum și declarațiile martorilor anterior citați. Precizează că aceste mijloace de probă au fost analizate pe larg în referatul prin care s-a solicitat măsura arestării preventive, astfel încât nu va relua aceste argumente ci va face trimitere doar la unele aspecte contestate de apărare.

Apreciază că opinia apărării se bazează pe o analiză trunchiată a mijloacelor de probă, răstălmăcirea unor convorbiri purtate de martori și inculpat, invocarea unui alt sens al dialogurilor decât cel rezultat evident din cuvintele rostite, precum și încercarea de a decredibiliza anumiți martori.

Răspunzând punctual criticilor formulate de apărare, arată următoarele:

Profilul moral al denunțatorului Ș.G., precum și eventualele hotărâri date în alte dosare în care acesta a avut de asemenea calitatea de denunțator nu au nicio relevanță penală. Resorturile interne în baza cărora o persoană formulează un denunț nu influențează sub niciun aspect probatoriul administrat. Dincolo de eventualul interes urmărit de Ș.G., cum ar fi reducerea pedepsei, relevant este că susținerile acestuia au fost confirmate de mijloacele de probă. În plus, arată că interesul privind reducerea pedepsei este un interes legal, prevăzut ca atare de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 78/2000 sau din Legea nr. 682/2002.

În ceea ce privește depoziția martorului P.V., pe care apărarea încearcă să o înlăture, arată că dacă depozițiile martorilor Ș.G. și P.C. ar putea fi privite cu rezervă prin prisma relațiilor personale cu denunțatorul Ș.G., depoziția martorului P.V. are toate caracteristicile unei declarații independente.

Consideră că invocarea de către inculpat a unei relații personale foarte apropiate între Ș.G. și P.V. nu e suficientă pentru a acredita ideea unei depoziții interesate, cu atât mai mult cu cât P.V. a fost numit în funcția de prefect al județului Neamț, funcție pe care o ocupă și în prezent, cu sprijinul politic a lui A.I.. Mai mult, din convorbirile interceptate în cauză rezultă că între inculpatul A.I. și martorul P.V. este o relație bună, caracterizată ca atare și de martor. De altfel, chiar și inculpatul a admis că nu se află într-o relație conflictuală cu martorul P.. Faptul că în perioada iunie – noiembrie 2017, P.V. a acționat ca un intermediar între Ș.G. sau P.C. și A.I., este pe deplin dovedit, astfel încât apărarea inculpatului că P.V. nu a transmis nici un mesaj de la Ș.G. către el este înlăturată.

Arată că s-a mai invocat de către apărare faptul că A.I. a fi avut un interes direct în eliminarea politică a lui C. T. și astfel, nu ar fi fost necesar a i se înmâna o sumă de bani pentru a acționa în acest sens. Cu privire la această susținere, învederează că faptul că A.I. avea un interes direct în eliminarea adversarului politic comun C. T. nu exclude de plano și primirea unei sume de bani pentru atingerea unui interes comun.

Pe de altă parte, arată că s-a invocat de către apărare faptul că A.I. nu avea posibilitatea reală de a interveni la H.G. – Președintele A.N.I. Consideră că această împrejurare nu are nicio relevanță, având în vedere modalitatea comiterii infracțiunii de trafic de influență care formează obiectul urmăririi penale. Astfel, în sarcina inculpatului A.I. a fost reținută infracțiunea de trafic de influență în modalitatea influenței presupuse sau afirmate, și nu a unei influențe reale. Prin urmare, pentru existența infracțiunii este necesar dar și suficient ca inculpatul să invoce funcționarul public pe lângă care va interveni și să-i creeze cumpărătorului de influență impresia că va determina impresiile sau acțiunile acestui funcționar public.

De asemenea, arată că apărarea a încercat să dea explicații cu privire la propriile convorbiri purtate de A.I. Consideră că în ansamblul probator administrat, o deosebită relevanță o are discuția dintre P.V. și A.I., înregistrată audio la data de 21.11.2017, dialogul dintre cei 2 vizând solicitarea lui G.Ș., transmisă prin intermediul lui P.V., de a-i fi restituită o diferență de bani. Mesajul pe care A.I. îi cere lui P.V. să i-l transmită lui G.Ș. este redat pe larg în cuprinsul referatului și consideră că are o relevanță deosebită în economia probatoriului. Din acest punct de vedere, apreciază că explicațiile oferite de apărare cu privire la discuția din 22.11.2017 sunt forțate.

În ceea ce privește împrejurarea că A.I. consideră că nu are nicio datorie față de Ș.G. și a afirmat acest lucru în discuțiile purtate cu P.C. și P.V., precizează că asupra acestui aspect, poziția martorului G.Ș. și a inculpatului A.I. sunt contradictorii. Astfel, Ș.G. consideră că în condițiile în care i-a dat lui A.I. o sumă de bani pentru atingerea unui scop, iar acest scop nu a fost atins, este îndreptățit să ceară banii înapoi, iar A.I. ar avea obligația de restituire. Acest lucru este afirmat de mai multe ori de către Ș.G., de exemplu în convorbirea din 23.09.2017, purtată cu P.V., în care îi spune expres că i-a dat 100.000 euro „ca să o rezolve” și în condițiile în care „nu a rezolvat”, Ș.G. consideră că A.I. trebuie să-i dea acești bani înapoi pentru că acesta ar fi garantat și banii ar fi ajuns la A.I.. Contrar pretențiilor acestea, formulate de către Ș.G., poziția lui A.I. este diametral opusă, respectiv, banii primiți de la Ș.G. nu au fost pentru sine ci pentru a fi dați mai departe lui H.G. și, în condițiile în care scopul comun nu a fost atins, Ș.G. nu este îndreptățit să ceară restituirea în întregime a sumei date în anul 2013, întrucât, în acest caz, întreaga pierdere ar fi suportată de către A.I..

Arată că o altă apărare tot din perspectiva lipsei probatoriului care să susțină suspiciunea rezonabilă a comiterii faptei de către A.I. este cea invocată de apărare privind imposibilitatea comiterii faptei, întrucât se susține că la nivelul anului 2013, Ș.G. era o persoană cu influență politică mult mai mare decât cea a lui A.I., astfel încât nu ar fi fost nici măcar posibil să-i ceară acestuia ajutorul pentru înlăturarea lui T.C.. Consideră că faptele care

fac obiectul cercetărilor trebuie privite în contextul perioadei în care au fost comise. Este adevărat că Ș.G. era primarul Municipiului Piatra Neamț și un membru marcant al Partidului Democrat Liberal, însă la guvernare în perioada 2013-2014 se afla Partidul Social Democrat, partid din partea căruia A.I. era deputat. În acest context Ș.G. i-a cerut sprijinul lui A.I. pentru a interveni la Președintele Administrației Fondului de Mediu - G.A.. Deși cu privire la aceste intervenții care fac obiectul denunțului formulat de Ș.G., A.I. nu a fost acuzat până în prezent, discuțiile dintre cei 2 pe acest subiect sunt relevante pentru natura relațiilor dintre cei doi și influența pe care o putea exercita A.I. din poziția de deputat al partidului aflat la guvernare. Astfel, la volumul 3, filele 204 - 206 sunt 3 convorbiri purtate de către Ș.G. cu A.I., în legătură cu intervențiile pe care cel dintâi i le solicită pentru a ajunge la Președintele Fondului de Mediu – G. Ș.G. îl roagă insistent pe A.I. să dea un telefon și să-i anunțe intenția de a merge la Fondul de Mediu și spune: „uite bă, vine primarul de la Piatra Neamț”. În aceeași zi îl roagă, chiar insistă, să sune „să mă primească și pe mine, trei minute, atât”. Din aceste convorbiri telefonice rezultă neîndoielnic că Ș.G. avea nevoie și îi solicita ajutorul lui A.I., pentru a fi primit de Președintele Agenției de Mediu. Așadar, apărarea formulată cum că în perioada 2013-2014 A.I. avea o influență ne semnificativă în raport cu cea a lui Ș.G. este înlăturată de probe administrate la dosar.

Arată că s-a mai invocat în contestațiile formulate de apărare că hotărârea Tribunalului Bacău nu ar fi motivată nici în ceea ce privește caracterul necesar al măsurii dispuse și nici caracterul necesar al obligațiilor ce i-au fost impuse lui A.I.. Din acest punct de vedere, consideră că hotărârea este motivată, parchetul chiar făcând o critică acestei motivări. Faptul că motivarea nu este conformă cu apărarea sau cu dorința inculpatului nu înseamnă că aceasta este nemotivată. Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Bacău a explicat necesitatea luării controlului judiciar prin necesitatea bunei desfășurări a procesului penal și, de asemenea, a explicat de ce a considerat că această măsură este proporțională și suficientă cu gravitatea acuzației aduse.

Pentru aceste motive, solicită admiterea contestației formulate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Bacău, împotriva încheierii din data 19 ianuarie 2018 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 129/110/2018, desființarea hotărârii atacate, rejudecarea cauzei și admiterea propunerii formulate, în sensul arestării preventive a inculpatului A.I., pentru 30 de zile. De asemenea, solicită respingerea ca nefondate a contestațiilor formulate de apărare.

Cu privire la excepția necompetenței materiale, care a fost invocată și la instanța de fond, în sensul că în cauză competența de a se pronunța pe solicitarea formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Bacău ar aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivat de calitatea de deputat pe care inculpatul A.I. o avea la data săvârșirii faptei, arată că este neîndoielnic că inculpatul avea această calitate la data săvârșirii faptei și din acest punct de vedere nu există nicio contradicție cu apărarea. Însă, este la fel de neîndoielnic că de la data începerii anchetei și în prezent, inculpatul nu mai are această calitate. Ori, Codul de procedură penală prevede expres această situație, adică competența în cazul în care inculpatul își pierde calitatea specială, care determina și acea competență specială a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Precizează că art. 48 Cod procedură penală prevede expres că Înalta Curte de Casație și Justiție ar mai fi competentă să judece o asemenea faptă doar în cazul în care faptele săvârșite ar avea legătură cu atribuțiile de serviciu ale inculpatului. Ori, așa cum a arătat și în referat și la instanța de fond, este neîndoielnic că faptele nu au o legătură cu atribuțiile de serviciu de deputat ale inculpatului și nu exista printre atribuțiile sale de serviciu să ceară bani pentru eliminarea unui adversar politic. Fapta este săvârșită în calitate de deputat, prevalându-se de influența reală sau presupusă pe care o avea asupra unor funcționari publici, fără a avea legătură cu atribuțiile de serviciu. Pentru aceste motive, consideră că în mod corect instanța de fond a respins excepția necompetenței materiale, întrucât Tribunalul Bacău avea competența de a judeca în primă instanță și, respectiv, Curtea de Apel Bacău în contestație.

Arată că în măsura în care se vor expune de apărare și alte argumente privind contestațiile formulate, urmează a completa ulterior concluziile.

Avocat D.C.F., solicită admiterea contestației formulate de inculpatul A.I., în temeiul art. 425/1 pct. 7, alin. 2, lit. a) din Codul de Procedură Penală, admiterea contestației după cum urmează :

În principal, solicită admiterea excepției necompetenței materiale a Tribunalului Bacău, invocată în fața instanței de fond, iar în subsidiar, în temeiul art. 227 alin. 1, raportat la art. 202 și 223 alin. 2, toate din Codul de Procedură Penală, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă a inculpatului A.I. și continuarea cercetărilor față de el fără absolut nicio măsură preventivă, deoarece acest lucru nu se impune.

Menționează că argumentele în favoarea susținerii faptului că în prezenta speță sunt incidente dispozițiile art. 48 alin. 1, lit a) din Codul de Procedură Penală se regăsesc tocmai în Referatul cu propunere de arestare preventivă a inculpatului A.I.. Arată că nu există niciun fel de contradicție, că la acel moment inculpatul A.I. era deputat în Parlamentul României, iar la acest moment nu mai este. În schimb, în măsura în care în referat, se susține faptul că în speță, inculpatul și-a traficât influența decurgând din funcțiile deținute, respectiv, președinte de partid și deputat, este clar că se referă la o atribuție și aici chiar ar fi loc de invocat o excepție de neconstituționalitate, ulterior. Este clar că în exercitarea atribuțiilor de serviciu, niciun deputat, senator, ministru, sau orice demnitar al statului român, nu poate primi vre o sumă de bani în mod nelegal, în exercitarea atribuțiilor și că orice demnitar care ar primi o sumă de bani în mod nelegal este evident că o face în afara atribuțiilor de serviciu, săvârșind o infracțiune, respectiv luare de mită, sau trafic de influență, după caz. În situația de față, acuzarea spune că inculpatul A.I. este vinovat de săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, dar pe fondul cauzei se va dovedi că inculpatul nu este vinovat.

În analizarea excepției invocate arată că la fila 40 din Referatul cu propunere de arestare preventivă, se susține că: *„Pericolul public în cauză reiese, în primul rând, dincolo de gradul de pericol social abstract pe care îl implică fapta de corupție în sine concretizat de limitele de pedeapsă stabilite de lege, din calitatea inculpatului de la data săvârșirii faptei. Faptul că un deputat al Parlamentului României săvârșește fapte de corupție are o puternică rezonanță socială ...”*. Astfel, din orice perspectivă, se revine la calitatea de deputat pe care o avea inculpatul la acel moment. De asemenea, în pledoaria sa, procurorul spune că faptele trebuie cercetate având în vedere acel moment, și faptul că inculpatul era un deputat al partidului de guvernământ și că din această perspectivă, avea influența necesară și avea o influență mai mare decât Ș.G. la H.G., pe care de altfel inculpatul nici nu îl cunoaște.

Solicită admiterea excepției necompetenței materiale, astfel cum a fost formulată.

În măsura în care excepția va fi respinsă, pe fondul cauzei, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă și continuarea cercetărilor cu inculpatul Arsene fără niciun fel de măsură preventivă.

Arată că este prea bine cunoscut faptul că, în majoritatea proceselor penale, versiunea acuzării și versiunea apărării se deosebesc fundamental. Deosebirile sunt însă, în general, rezultatul unei interpretări diferite a aceluiași fapt și/sau al proiectării lor pe fundalul vieții și al personalității inculpaților. În speța de față, în măsurile preventive în general, opinia diametral opusă este dată de faptul că se interpretează greșit dispozițiile celor 2 articole incidente, respectiv, art. 202 și 223 alin. 2, ambele din Codul de Procedură Penală.

Învederează că întotdeauna parchetele, în măsura în care solicită măsura arestării preventive, au în vedere doar teza inițială a articolelor 202 și 223 alin. 2 din Codul de Procedură Penală, și niciodată nu au în vedere tezele finale ale celor 2 articole. Ori, este de necontestat faptul că o măsură preventivă se impune sau nu se impune a fi luată doar după ce se analizează de la cap la coadă și în momentul în care se raportează situația la textul articolului, la toate ipotezele lui, doar atunci un judecător poate să spună dacă se impune sau nu luarea unei măsuri preventive.

Consideră că pentru a fi luată această măsură atât de drastică a arestului preventiv, sau orice altă măsură preventivă, inclusiv controlul judiciar, în primul rând procurorul trebuia să

reliefeze clar în referat care temeieri din tezele finale se impun. De fapt acum Curtea de Apel Bacău este investită să se pronunțe pe contestațiile împotriva încheierilor pronunțate de Tribunalul Bacău, doar că, nu poate fi analizată doar încheierea fără a avea în vedere referatul care a sesizat acea instanță, pentru a vedea dacă această încheiere este în conformitate cu dispozițiile legale și dacă această încheiere este corect pronunțată, raportat la referatul parchetului.

Arată că magistratul care a soluționat referatul de arestare preventivă pe fond a explicat și a motivat foarte clar, coerent și cât se poate de profesionist faptul că nu se impune emiterea mandatului de arestare preventivă și a venit cu argumente și de fapt și de drept, mai mult decât pertinente. Nimeni nu are ce spune decât pro causa, în alt sens. Însă, ceea ce contestă este că, mai departe, analiza controlului judiciar în ceea ce-l privește pe inculpatul A.I., acolo deja magistratul nu a mai avut aceeași rigoare, pentru că un judecător, în clipa în care este investit cu soluționarea emiterii unui mandat de arestare preventivă nu trebuie să gândească simplist, la modul că a fost sesizat cu propunerea de arestare preventivă, a dat control judiciar ca să fie mulțumiți și inculpatul și avocații, pentru că nu i-a dat arest preventiv, nu i-a dat arest la domiciliu, iar controlul judiciar este cea puțin drastică măsură preventivă prevăzută de Cod procedură penală. Consideră că magistratul trebuie să analizeze în profunzime și să emită o încheiere din care să rezulte o măsură preventivă, doar în măsura în care aceste lucruri sunt dovedite de parchet și judecătorul și le însușește.

Menționează că în urmă cu 2-3 zile, Președintele Comisiei Europene a prezentat în plenul CEDO raportul de activitate pe anul 2017. În anii 2015-2016 România ocupa un neonorant loc 3 în funcție de plângerile și soluțiile pronunțate de CEDO împotriva diverselor state, pe locul 1 era Rusia, pe locul 2 Turcia, iar România pe locul 3. Din nefericire, din 1900 de cazuri cu care a fost investită CEDO în anul 2017, majoritatea acestora sunt din România. România în loc să performeze la orice alte lucruri pozitive a depășit în galop și Turcia și Rusia, țări în care drepturile omului știe toată lumea în ce măsură sunt respectate. Motiv pentru care, de anul trecut România este pe un neonorant loc 1, pentru că până acum judecătorii au luat mult prea ușor măsurile preventive, inclusiv controlul judiciar.

Invocă practica CEDO, respectiv cauza Calmanovici contra României și cauza Scutelnicu contra României, pe care le-a învederat și în cuprinsul contestației și arată că în acele situații CEDO a condamnat statul român pentru motivul că s-a prelungit măsura preventivă a controlului judiciar fără ca judecătorul să reliefeze în concret care este pericolul pentru ordinea publică prezentat de inculpat la acel moment.

Învederează că această măsură a controlului judiciar putea fi dispusă potrivit art. 202 teza finală doar dacă este necesară în scopul bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată, ori prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni, dar niciuna din aceste 3 ipoteze nu a fost reliefată. Procurorul trebuie să vină cu probe, în ce măsură inculpatul, fără controlul judiciar, ar zădărnici urmărirea penală sau s-ar gândi să săvârșească alte infracțiuni.

În ceea ce privește art. 223 teza finală, consideră că este cât se poate de clar că pericolul pentru ordinea publică trebuia dovedit, prin probe și în niciun caz nu se poate vorbi de un pericol abstract. De asemenea, este cât se poate de evident faptul că pentru a se dispune aceste măsuri trebuie îndeplinite toate normele naționale și internaționale, dar din păcate acest lucru nu se întâmplă.

Arată că este necesar a se pipăi fondul cauzei pentru ca magistratul să-și facă o imagine asupra întregului tablou și într-adevăr, cu multă dibăcie procurorul a prezentat situația de fapt, dar procurorul vine cu adevărul acuzării, apărarea vine cu adevărul apărării, iar magistratul trebuie să încerce să identifice adevărul pământean, adevărul absolut, care rezultă din probe, pentru că adevărul adevărat este unic, iar părțile doar încearcă să tragă o concluzie, analizând ce li se prezintă, pentru a vedea dacă se impune sau nu luarea unei măsuri preventive.

Menționează că în referat este o prezentare a situației, cu sens unic, unilateral, doar din punctul de vedere al acuzării și pertinenta, corectitudinea acuzației rezultă și din faptul că sunt

prezentate lucruri care nu au corespondent în realitate. Precizează că a afirmat public de nenumărate ori faptul că lupta anticorupție trebuie să existe și trebuie să continue, orice denunț trebuie tratat cu maximă seriozitate. Când este formulat împotriva unui magistrat, deputat, senator, ministru, primar, un om care are oareșce responsabilitate, rigoarea trebuie să fie mai mare, dar asta nu înseamnă că acea persoană trebuie „înghățată”, ci trebuie tratată cu seriozitate, cu atenție.

Menționează că procurorul spunea că profilul moral al denunțatorului G.Ș., precum și faptul că este cercetat în multe alte dosare penale, nu are absolut nicio relevanță în prezentul dosar. Arată că într-adevăr orice denunț trebuie înregistrat și trebuie făcute verificări dacă se confirmă sau nu, dar, în momentul în care este un astfel de profil moral al denunțatorului, pe care de altfel și procurorul îl recunoaște în mod direct ca nefiindu-i favorabil, atunci procurorul trebuia să dea dovadă de o rigoare și mai mare. Inculpatul trebuia să fie chemat la audieri, împotriva sa trebuia începută urmărirea penală, să se administreze probele, pentru aflarea adevărului, potrivit art. 5 Cod procedură penală și art. 100 alin.1 Cod procedură penală, atât în favoarea cât și în defavoarea inculpatului, fără patimă, fără a fi prezentate judecătorului în mod direcționat, cu sens unic, și în nici un caz, pe actele aflate la dosar inculpatul A.I. nu trebuia reținut în nici un stat de drept.

Arată că până la finalizarea acestui dosar mai este ceva vreme, iar dacă A.I. va fi găsit vinovat, va fi condamnat cu suspendare sau cu executare și, fără doar și poate, cu demnitate își va executa pedeapsa, dar, în măsura în care A.I. va fi găsit nevinovat timpul nu poate fi dat înapoi și nici răspunderea magistratului și nici daunele morale nu ar conta.

Apreciază că inculpatul A. nu trebuie arestat preventiv în contextul în care dubiile nu doar că trebuie să-i profite, ci sunt majore.

Arată că în motivele scrise de contestație a reliefat câteva neconcordanțe, care sunt suficiente.

Menționează că orice om cu mintea limpede care citește această convorbire, înțelege și de asemenea, spunea procurorul că P.V. a fost susținut și că este un apropiat al lui A.I., în funcția de prefect, dar acest domn este cunoscut în Piatra Neamț ca fiind copilul lui G.Ș., iar acesta îl trata cu mult mai bine decât pe propriul său copil biologic. Este un martor foarte apropiat de denunțator, este un martor cheie, iar DNA îl consideră o cărămidă la temelia acuzării.

Invocă discuția dintre P.C. care este concubina denunțatorului, dar consideră că în clipa în care procurorul are un denunț al unui om cu un asemenea profil, denunț care nu este susținut decât indirect și din dosar rezultă foarte multe contradicții între declarația concubinei, care era *pro causa* și a acestui om care este considerat ca și copilul lui, iar rigoarea trebuia dusă la extrem și ar trebui să fie mult mai amplă și eventual emiterea rechizitoriului să se fi făcut doar dacă existau alte probe certe. Consideră că nici măcar o emitere a rechizitoriului cu A.I. în stare de libertate, în acest context nu ar trebui să se întâmple.

Citează din discuția purtată de martorul P. cu P.C.:

„P. C. M. : „ Are ... nevoie, de dat prejudiciul acesta ... ”.

- P.V. : „OK” !

- P. C. M. : „Dar ... știi banii ăia care ... ”.

- P.V. : „Nu știi măi nimic, totu-i să-i transmit eu lui”.

Deci P., în înregistrarea efectuată din dispoziția procurorului anchetator, transcrisă la dosarul de urmărire penală, spune foarte clar că nu știe nimic, ci doar transmite ce i se spune. De asemenea și din alte interceptări rezultă foarte clar „Băi, eu nu știu, mi-a spus el, mi-ai spus tu?”

Arată că a învederat și la fondul cauzei acea declarație în care spune că el de fapt nu este decât un mesager al comunicării informațiilor pe care le-a promis, deci P. nu este un martor al acuzării, deoarece ar fi trebuit să fie un martor ocular, să fie prezent la săvârșirea acelei infracțiuni sau să știe de săvârșirea acelei infracțiuni. Consideră că în nici un caz nu poate susține procurorul că apărarea interpretează trunchiat ceea ce se spune în referatul cu propunere de arestare preventivă.

Apreciază că lucrurile sunt într-o zonă a patimii, în sensul că se prezintă de către procuror o situație pentru emiterea mandatului de arestare preventivă.

Arată că la fila 3, alin. ultim din Referat se spune: „În anul 2013 președinte ANI era H.G., persoană care a ocupat această funcție cu sprijinul PSD, partid aflat în acea perioadă la guvernare”. Apreciază că aici lucrurile deja sunt foarte clare, indiferent dacă ne uităm sau nu la televizor sau dacă citim sau nu presa, un lucru e cert, și, dacă tot analizăm lucrurile în cheia lor de atunci, știm foarte bine că H.G. a fost numit acolo cu sprijinul PDL.

Judecătorul de drepturi și libertăți întreabă apărătorul dacă nu cumva a fost organizat un concurs pentru ocuparea funcției de Președinte al Agenției Naționale de Integritate.

Avocat D.C.F. arată că acea funcție întotdeauna a fost ocupată prin concurs, dar problema se pune cine și-l asumă, iar Președintele T. B. și P.D.L.-ul și l-a asumat.

Arată că este pertinentă observația judecătorului de drepturi și libertăți dar, fiind foarte clar că și din atitudinea și din felul cum s-au derulat lucrurile și cine era cercetat, pentru că pe vremea aceea, cu toate că PSD-ul se afla la guvernare, membrii PSD erau cei mai mulți cercetați de către A.N.I., nu cei din cealaltă parte a eșichierului politic, și asta arată foarte clar cu sprijinul cui a fost, dar în niciun caz cu sprijinul PSD. Întâmplător PSD era la guvernare, H.G. era Președintele ANI, iar Președintele T. B. și l-a asumat fără doar și poate.

Precizează că dl. G.Ș. avea o funcție foarte importantă, nu doar la nivelul județului Neamț, ci la nivel național în PDL, avea o relație senzațională cu E.U., iar faptul că G.Ș. ar fi cerut sprijinul oricui, nu doar al inculpatului A.I., deja frizează absurdul, pentru că el avea toate căile deschise să solicite și să facă exact ce-i trecea prin cap, de la înălțimea și puterea funcției pe care o avea.

Consideră că dl. P. este singurul martor real al cauzei, nu pentru că a prezentat o situația favorabilă inculpatului A., ci pentru că este singurul care nu este rudă, concubin cu cineva implicat în cauză, nici de-o parte nici de alta, iar declarația lui corectă îi este 100% favorabilă inculpatului A.I., în condițiile în care acest om nici măcar nu l-a cunoscut pe A.I. înainte de întâlnirea aceea la de la Hotel Caro, nu l-a cunoscut și l-a considerat atât de „important” încât nici măcar nu i-a solicitat numărul de telefon, nici direct, nici indirect, nu s-au auzit niciodată la telefon, ci pur și simplu a constatat că este „un biet deputat” din Parlamentul României și atât. Mai mult decât atât, chiar el a recunoscut că atunci când vorbea de dl. A. a folosit câteva cuvinte licențioase în discuția cu G.Ș.. Precizează că această declarație se află la dosarul cauzei, dar constată uluit că nu a fost avută în vedere.

Apreciază că declarația pe care G.Ș. a dat-o în fața organelor de urmărire penală în data de 5 decembrie 2017 poate fi chintesența dosarului, atât favorabilă apărării, cât și de structurare a acuzării. Cu toate acestea, în mod „dibaci” procurorul anchetator în referat spune că acest martor a reliefat o situație pe care toată lumea o cunoștea, respectiv faptul că cei trei, G.Ș., P.A. și A.I., se întâlneau, mânați fiecare de motivele lui, împotriva lui C. T.. Consideră că ar trebui stat strâmb și judecat drept.

Apreciază că procurorul nu a luat în serios și nu a dat relevanța necesară susținerii lui A.I. și, punându-se în pielea lui și încercând să vadă ce s-a întâmplat atunci, prin prisma relatărilor, constată că sub nicio formă dl. A.I. nu avea nevoie de un imbold de la cineva, pentru că ce se întâmplase, ce pățise din cauza aceluși om, cum i-a fost distrusă reputația față de familie, față de propriul său copil, față de comunitate, nu mai era necesar să vină altcineva pentru ca dl. A., dacă putea, să-i facă ceva cu ajutorul instituțiilor statului acestui domn C. T., i-ar fi făcut.

Arată că G.Ș. avea „meciurile” lui și P.A. avea „meciurile” lui, iar dacă dl. A. putea, o făcea demult, fără să aștepte să apară G.Ș. sau altcineva să-i ofere o sumă de bani mai mică sau mai mare, dar, acest lucru nu s-a putut, motiv pentru care nici măcar singur nu a putut să-i facă ceva, în afară de faptul că a luat legal poziție în Parlamentul României, a expus nelegalitățile pe care le-a făcut C. T.. Bineînțeles, cu prilejul acestor discuții, parchetul numai asta reliefează, că cei 3 se întâlneau și discutau consternați de ce instituțiile statului nu luau măsuri împotriva lui C. T., deși presa „bubuie și vuieste” de toate nelegalitățile pe care acesta le-a săvârșit. Menționează că între timp C. T. a decedat.

În această situație, consideră că într-adevăr ne putem gândi că această declarație este inodoră, insipidă.

Precizează că în realitate P.A. spune că: *„A.I. nu mi-a lăsat impresia că va întreprinde ceva în acest sens, în sensul de a interveni legal, prin luarea unei poziții tranșante în Parlament. În cadrul acestei discuții (cu G.Ș. de la Hotel Caro, acea discuție la care face referire parchetul) nu s-a vehiculat niciodată nicio sumă de bani. Eu mi-am dat seama că A.I. nu va face ceea ce i-am sugerat, întrucât avea o poziție politică precară”. „După ce am terminat de luat masa, m-am îndreptat spre mașină, fiind însoțit doar de Ș.G.. I-am spus acestuia ceea ce gândeam, în sensul că A.I. nu va întreprinde nimic, datorită fricii pe care o avea față de P.. De altfel, chiar A. afirmat că în fapt P. îl susține pe T.”.*

Arată că dl. P. a fost solicitat de către acest denunțator cu profil moral îndoielnic să se întâlnească și a fost o provocare, pentru că acesta știa că se înregistrează discuția.

Consideră că aceste aspecte sunt extrem de importante deoarece un dosar trebuie să se bazeze nu pe lucruri forțate, preconstituite, ci pe ceea ce există în realitate. Nu se poate merge la un om și să se provoace o discuție, știind că discuția va fi înregistrată, cu ideea de a provoca acel om, poate din neatenție, poate se gândește la altceva, poate scapă un cuvânt de care se poate lega procurorul pentru a formula propunerea de arestare preventivă.

De asemenea, arată că în declarație, dl. P. mai spune că: *„Așa cum am precizat anterior, la insistențele lui G.Ș. m-am întâlnit cu acesta în urmă cu 2 luni, în apropierea Aeroportului Otopeni. Acesta a afirmat în cadrul discuției că i-a dat 100.000 de euro lui A.I. și că A.I. i-a dat înapoi numai 20.000 euro. Când am auzit de aceste sume de bani, eu i-am spus lui P. că „bate câmpii”, că în prezența mea nu s-a discutat niciodată așa ceva și i-am explicat că nu văd rostul pentru care i-ar fi dat Ș.G. bani lui A.I.. Așa cum am explicat anterior, A.I. nu avea ce să facă în conjunctura politică de la vremea respectivă. După părerea mea A.I. era doar un „pion” în acest joc politic, îmi amintesc că am folosit o expresie licențioasă în discuția cu P. când m-am referit la A.I.. Nu am înțeles insistența lui Ș.G. de a ne întâlni și de a avea această discuție și nici de ce a afirmat că i-a dat bani deputatului A., întrucât, așa cum am arătat și anterior, nu a fost nicio discuție în legătură cu vreo sumă de bani și oricum A.I. nu avea puterea de a face ceva împotriva lui C. T.. După părerea mea, P. avea la acea vreme o putere politică și influență mult mai mare decât A.I.”.* *„Eu sunt convins că întâlnirea de la Aeroportul Otopeni a fost pregătită de Ș.G., că acesta m-a înregistrat. Eu am fost stupefiat de subiectul abordat de Ș.G. și chiar i-am spus acestuia că „fură curent” și am fost nevoit să-i amintesc cum s-a desfășurat întâlnirea de la Hotelul Caro din București”.*

Raportat la această declarație, se constată foarte clar că a existat o provocare la adresa d-lui P..

Supune atenției următoarea situație: dl. G.Ș. vine și spune că i-a înaintat suma de 100.000 euro lui A.I. ca să obțină o soluție bună la A.N.I. împotriva lui C. T., iar acesta să fie declarat incompatibil. Separat, de aceasta, mai este și cealaltă poveste cu suma de 15.000 euro, extrem de importantă, pe care tot dl. G.Ș. spune că i-a dat-o tot la Hotel Caro d-lui A.I., pentru ca acesta să i-o dea d-lui T., pentru ca dl. C. T. să fie „făcut varză” în ziarul România Liberă, al cărui redactor șef era dl. T. D..

Consideră că această situație e cel puțin ciudată, pentru că una e să avem o înțelegere de conivență infracțională, respectiv, „trei persoane, pun o sumă de bani, ca să-l facă pe acela”. De asemenea, arată că G.Ș. spune că paguba lui e de 100.000 euro, și tot el spune că i-a dat 20.000 euro înapoi. Consideră că este foarte dibaci când spune că i-a dat suma de 20.000 euro înapoi, pentru că încearcă să fixeze o situație imaginară ca fiind recunoscută de dl. A.I.. Când a văzut că susține că i-a dat înapoi suma de 20.000 euro a înțeles foarte clar că e vorba de „liga superioară”.

Precizează, în schimb, că dl. G.Ș. spune că paguba lui e de 15.000 euro, în condițiile în care G.Ș. A. P. și A.I., toți trei la unison au spus că fiecare pune suma de 5000 euro. Și atunci, întrebarea legitimă e următoarea: de ce venea G.Ș. să-i dea 15.000 euro lui A.I., în condițiile în care trebuia să-i dea doar partea lui de 5000 euro și nu avea decât P. să-i dea

partea lui de 5.000 euro, iar A. să pună propria lui contribuție de 5.000 euro și să-i dea mai departe d-lui T.. Este illogică această afirmație. Mai mult decât atât, G.Ș. spune că i-a dat banii inculpatului A.I. la Hotel Caro, în prezența nimănui, nici măcar a lui P., iar după aceea spune că a discutat ulterior cu P.. Consideră că rezultă foarte clar că decizia a fost luată de G.Ș., fără a discuta în prealabil cu A. și P..

Arată că denunțatorul susține inițial faptul că: „Suma de 15.000 de euro i-am dat-o lui A.I. la Hotelul Caro din București; nu a mai fost de față nicio persoană la momentul remiterii banilor ...”, pentru ca apoi să susțină faptul că „Despre această sumă de bani știe P.A. întrucât am avut discuții cu acesta și A.I., convenind ca fiecare dintre noi să contribuie cu 5.000 de euro pentru denigrarea lui T.C.. Ulterior, nu pot preciza la cât timp, P.A. mi-a dat partea lui de 5.000 de euro, însă A.I. nu mi-a dat cei 5.000 de euro. P.A. mi-a dat banii tot la Hotelul Caro din București”.

Precizează că denunțatorul a declarat că a luat decizia de a da suma de 15.000 euro lui T., fără să-i întrebe pe P. și A. dacă vor și dacă sunt de acord cu acest quantum de câte 5000 euro fiecare, în total 15.000 euro. „Am stabilit și i-am dat lui A. suma de 15.000 euro. Când m-am întâlnit cu P., fiind însoțit de A., le-am adus la cunoștință această situație”. Toată lumea a fost de acord, deși A. primise banii de la P., fără a se discuta de bani.

Învederează că denunțatorul susține că a fost păgubit, pe această latură, cu suma de 15.000 Euro, deși tot el susține faptul că ulterior a primit suma de 5.000 de Euro din partea d-lui P.A. și tot el susține că singurul care nu i-a dat este A.. Aici concubina îl contrazice, întrucât susține că „din tot ce știe de la G.Ș., P. nu s-a ținut de cuvânt și până la urmă nu și-a mai pus partea sa de 5000 euro.” Consideră că această situație trebuie deslușită.

Arată că și în cazul sumei de 100.000 euro situația de fapt este identică, și trebuia ca mai multe persoane să pună acea sumă de bani și din nou doar G.Ș. a avansat această sumă la restaurantul Chocollatte, unde i-a adus-o fiul său – G.G.Ș.. Dar cum a adus această sumă? Denunțatorul spune că „eu l-am sunat pe fiul meu și i-am spus să scoată din caseta de valori suma de 100.000 euro. Banii erau proveniți din dividendele familiei Ș.. Fiul meu s-a dus și i-a retras, și când l-am sunat eu a venit la București la restaurantul Chocollatte. Banii erau într-un plic sigilat pe care l-am pus pe masă”.

Consideră că nu ar trebui niciodată ca o persoană să-și implice familia, cu atât mai puțin propriul copil. Menționează că Ș.G. spune că a pus banii pe masă și a plecat, dar despre remitere nu spune nimeni nimic, nici măcar fiul care oricum putea să aibă o declarație subiectivă și iar avem o așa zisă remitere fără să o vadă nimeni, susținută doar de către acest martor denunțator cu un profil moral îndoielnic.

Arată că la fila 12, alineatul final, din Referat, se află referirile la răspunsul înaintat Direcției Naționale Anticorupție – S.T. Bacău, de către B.C.R., bancă în care susține denunțatorul că se află caseta de valori din care fiul său, Ș.G. a retras în vara anului 2013 suma de 100.000 Euro.

Menționează că în momentul în care a învederat instanței de fond că ceva nu este în regulă, DNA a susținut că informațiile de la BCR sunt incomplete. Dar, dacă a primit banii din dividende și i-a pus în căsuța de valori, era într-o perioadă rezonabil ușor înaintea acestui moment, cu câteva luni, maxim 1 an.

Învederează că în răspunsul B.C.R. se comunică clar faptul că nici unul dintre împuterniciți, nici G.Ș., G. Ș. sau oricine altcineva nu a accesat această cutie de valori în perioada 19.11.2011 - 01.10.2013.

Revenind la declarația lui G.Ș. care spune „cu puțin timp înainte fiul meu a scos banii și-i avea pregătiți acasă, aștepta apelul meu să vină să-i aducă”, arată că este o perioadă de aproximativ 2 ani de zile în care caseta de valori nu a fost accesată. Cum au fost scoși banii din caseta de valori e un mare dubiu.

Având în vedere că sunt atât de multe dubii, solicită admiterea contestației formulate de inculpatul A. și să se constate că la acest moment, fără nici un fel de discuții, acesta poate fi cercetat în stare de libertate deplină. Învederează că nicio măsură preventivă, chiar și cea mai puțin drastică nu se impune deoarece acest om are rigoarea, știe ce ar însemna așa ceva.

Menționează că dacă inculpatul va fi lăsat în stare de libertate, fără nicio măsură preventivă și inculpatul ar încerca să ia legătura cu martorii, să-i influențeze în vreun fel, ar fi ultrabenefic organelor de urmărire penală. De asemenea, arată că în această situație inculpatul pe cine ar putea să influențeze, pe concubina lui G.Ș., sau pe G.Ș.? Instantaneu aceștia ar informa organele de urmărire penală lăsând la o parte că DNA cam știe tot ce se întâmplă. Arată că doar gândul că i-ar trece prin cap să influențeze și inculpatul este paralizat de situație, pentru că nu prea are la cine să meargă, și atunci, acesta este tabloul, aceste persoane pe care nu are cum să-i influențeze și nici prin cap nu i-ar trece.

Avocat C.V., solicită admiterea contestației formulate de inculpatul A.I., împotriva încheierii nr. 9/Î/2018 pronunțată la data de 19.01.2018 de Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Bacău, prin care s-a dispus respingerea propunerii Parchetului de pe lângă Î.C.C.J - D.N.A. - Serviciul Teritorial Bacău privind arestarea inculpatului I. A. și luarea măsurii controlului judiciar pentru o perioadă de 60 de zile începând cu data de 19.01.2018.

Precizează că va formula concluzii în completarea concluziilor formulate de colegul său, dar va susține și câteva aspecte distincte.

Invocă nemotivarea hotărârii sub aspectul caracterului necesar al măsurii preventive dispuse și învederează că prin încheierea atacată Judecătorul de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalul Bacău apreciază doar că *„la dosar nu există probe certe că acesta încearcă în mod direct sau indirect să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unei părți, a unui martor sau expert ori prin distrugerea, alterarea ori sustragerea mijloacelor materiale de probă și că pregătește săvârșirea unor noi infracțiuni”*. De asemenea, arată că prin aceeași încheiere se reține faptul că *„din punct de vedere al circumstanțelor personale, se constată că inculpatul A.I. provine dintr-o familie organizată, are domiciliul stabil, toate aceste aspecte reprezentând suficiente garanții, alături de cele impuse de judecător, că prin luarea măsurii preventive a controlului judiciar, nu se periclitează buna desfășurare a procesului penal”*. Cu toate acestea, deși reține aceste aspecte, respectiv că nu încearcă influențarea, că nu există probe în acest sens, și că are toate circumstanțele personale pentru a se crede că nu va avea o astfel de atitudine, judecătorul de drepturi și libertăți de la fond, ia măsura controlului judiciar.

Invocă nemotivarea hotărârii sub aspectul caracterului necesar al obligațiilor impuse, iar aici pe de o parte obligația de a nu depăși limita teritorială a României, obligație ce este facultativă, ce este la latitudinea magistratului. Precizează că din interpretarea sistematică a Codului de procedură penală, se înțelege că o astfel de obligație trebuie impusă în măsura în care există un risc probat ca inculpatul să se sustragă de la desfășurarea anchetei penale, pentru că altminteri, o asemenea măsură facultativă nu-și găsește rostul. Ori, sub acest aspect, consideră că nu există niciun fel de motivare și nici măcar parchetul nu a anvizajat vreo astfel de ipoteză, că există un risc de sustragere în ceea ce-l privește pe inculpatul A.I..

O a doua chestiune pe care o invocă este legată de incongruența referitoare la interdicția de a lua legătura cu martorii sau cu ceilalți participanți la săvârșirea infracțiunii de care este acuzat. În primul rând arată că este o chestiune de natură formală, întrucât Judecătorul de drepturi și libertăți a indicat această obligație ca fiind cuprinsă la art. 215 alin.1 lit.c Cod procedură penală, ori la lit.c este obligația de a purta un sistem tehnic de supraveghere, iar măsura impusă se află la art. 215 alin.1 lit.d Cod procedură penală. Cu privire la această chestiune, apreciază că este o problemă și pe fondul acestei obligații, pentru că nu s-au indicat martorii sau participanții la săvârșirea presupusei infracțiuni, cu care inculpatul A. ar avea o asemenea interdicție și este important acest lucru, pentru că textul de lege menționează *„să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți sau alte persoane anume desemnate de organul judiciar și să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale”*.

Arată că din economia textului de lege se înțelege că aceste persoane trebuie desemnate, iar martorii cu care are interdicția de a lua legătura trebuiau indicați și față de împrejurarea că altfel se face imposibilă organizarea supravegherii de către poliție.

Precizează că dintre aceste aspecte anterior invocate, unele sunt de natură formală, altele sunt de natură a unei interpretări sistematice cu privire la nemotivarea hotărârii, însă, pe fondul contestației susține nu numai că nu există probe, ci că nu există nici măcar indicii temeinice cu privire la luarea acestei măsuri. Învederează că dacă pentru măsura arestului preventiv sau a arestului domiciliar legea impune existența unor probe care să susțină o suspiciune rezonabilă, la măsura controlului judiciar nici măcar nu e nevoie de probe, avem nevoie doar de indicii care să susțină o astfel de chestiune.

Menționează că în analiza formulată va pleca de la 2 chestiuni care frapază în acest dosar. În primul rând învederează cum a ajuns G.Ș. să formuleze acest denunț. Precizează că la momentul respectiv, acest denunțător, aflat în penitenciar la acea vreme, depune denunțul la sediul DNA – Serviciul Teritorial Bacău, nu-l trimite, ci îl depune și este o mențiune olografă a unui ofițer de poliție sau a unui procuror pe denunț, pe prima filă., *Depus azi, la sediul S.T.Bacău al DNA, de către Ș.G.*”. Din această împrejurare se înțelege că G.Ș. a fost chemat sau adus la sediul DNA - S.T.Bacău pentru a formula un denunț. Precizează că nu neagă dreptul oricărei persoane private de libertate într-un penitenciar de a formula un denunț, dar acest denunț ar fi depus la administrația penitenciarului sau ar fi trimis prin poștă la organul judiciar pe care dorește să-l sesizeze, nu l-ar depune personal.

Pe de altă parte, o a doua chestiune pe care o remarcă este faptul că în data de 17 mai, chiar cu ocazia depunerii denunțului, apare ordonanța procurorului de caz, prin care dispune începerea urmăririi penale *in rem*. Remarcă caracterul cu totul ascuns și nepublic al urmăririi penale față de părțile implicate, în condițiile în care, o dată cu depunerea unui astfel de denunț și cu existența unor minime indicii, nici măcar probe cu privire la faptul că o persoană ar fi săvârșit, în opinia organului judiciar, o infracțiune, ar fi trebuit să fie incident textul de la art. 305 alin.3 Cod procedură penală, care spune că *atunci când organul judiciar are un minim de indicii, din care poate să creadă că o persoană ar putea fi acuzată de săvârșirea unei infracțiuni, îi conferă acesteia calitatea de suspect*. Ministerul Public nu i-a conferit dlui A. calitatea de suspect, deși avea denunțul din data de 17 mai 2017, cu nume și prenume, ci a administrat probe, mai multe declarații ale lui G.Ș., ale fiului acestuia, ale concubinei acestuia, ale lui P.V., ale lui A. P., face cercetări și, după ce face un întreg material de acest gen, într-o manieră în care dl. A. nici pe departe nu ar fi putut că creadă ce i se pregătește, a fost pus sub acuzare. Apreciază că această chestiune ține și de o loialitate a administrării probelor de către organele de urmărire penală, pentru că atâta vreme cât nu i s-a adus a cunoștință acuzația, inculpatul nici nu avea cum să facă vreo contraprobă, sau cum să-și facă vreo apărare în acest dosar.

Arată că acestea sunt premisele de la care pleacă dosarul de urmărire penală.

Pe lângă împrejurarea pe care a reliefat-o și în fața Judecătorului de drepturi și libertăți de la fond, aceea că Ș.G. – fiul lui G.Ș. nu prea avea de unde să ia banii pentru că spune că i-a luat dintr-o căsuță de valori de la BCR, dar BCR spune că Ș.G. nu a fost acolo în perioada pe care o indică, consideră că ar fi interesant de văzut, și orice procuror ar fi trebuit să-și pună întrebarea: de unde avea familia Ș. banii aceștia? Arată că s-a afirmat în denunț și în declarațiile următoare, că avea banii din dividendele familiei, dar consideră că ar fi trebuit să existe un minim de verificări ale procurorului, care să reliefeze împrejurarea că într-adevăr au încasat astfel de dividende și chiar avea acele sume de bani, pentru că altminteri se naște o întrebare de bun simț a oricărui practician al dreptului: de unde avea suma de 100.000 euro dl primar – bugetar, la acea vreme, nedeclarați în declarația de avere, în niște căsuțe de valori ascunse la BCR? E o întrebare pe care oricine ar trebui să și-o pună și consideră că pur și simplu aici este vorba, nu neapărat că Ministerul Public în mod necesar a fost răuvoitor, ci că efectiv a fost „dus de nas” de către acest denunțător de profesie și de către familia sa, care se transformă în timp în denunțatori.

De asemenea, apreciază că ar mai fi foarte interesant, faptul că nu există nici măcar indicii, nu numai probe, pentru că infracțiunea de care e acuzat inculpatul A. impune 2 etape. Prima este aceea în care inc. A. ar fi afirmat că are vreo influență – directă, prin interpuși, imaginată sau reală, nu contează, dar să afirme că există vreo influență asupra lui H.G. –

președintele ANI, iar pe chestiunea asta există o singură probă la dosarul cauzei – denunțul lui G.Ș.. Această prezumtivă discuție nu a auzit-o nimeni, nici măcar fiul său, nici concubina, nici P., nici P., absolut nimeni, și această teză, practic despre comiterea efectivă a elementului materiale al laturii obiective nu o știe nimeni.

Consideră că în această ipoteză trebuia aplicat principiul care transcende în timp, din Roma antică, care spune „*testis unus, testis nullus*” iar în speță nu este decât denunțatorul, cu acea problemă de caracter, care afirmă comiterea elementului materiale al laturii obiective.

A doua chestiune pe care o invocă, pentru că aici sesizează atât forma pretinderii, cât și forma ulterioară a remiterii unei sume de bani în virtutea acestui trafic, este această remitere a sumei de bani, care, pe lângă aceste întrebări că fiul său nu prea a fost la căsuța de valori, că nu prea aveau de unde să aibă suma de bani, ș.a.m.d., nici momentul acela al remiterii efective nu l-a văzut nimeni. Chiar G. Ș. – fiul lui G.Ș. afirmă că n-a văzut momentul înmânării plicului cu bani. Mai mult, există incongruențe care se observă în declarațiile lui G.Ș. și Ș.G., inclusiv cu privire la plic. G.Ș. vorbește de un plic maro, de culoare foarte închisă, iar Ș.G. vorbește de un plic mare de birou. Nici măcar nu s-au pus de acord denunțatorii cu privire la modalitatea în care s-ar fi remis această sumă.

Din acest punct de vedere, consideră că declarațiile nu arată altceva decât că familia G.Ș. încearcă să stoarcă niște bani de la A.I..

Face trimitere la o înregistrare în mediul ambiental, aflată la dosarul cauzei, respectiv, cea din 23.09.2017, cu discuții dintre P.V. și G.Ș., în care G.Ș. afirmă motivul real al pretinderii acestor bani de la A.I. Îi spune lui P.: „*Îs la necaz, îmi trebuie bani pentru prejudiciile alea*”. Arată că acesta era motivul real și nu o prezumtivă datorie.

Subliniază că atitudinea inculpatului A. a fost întotdeauna în sensul negării unei astfel de datorii, atât direct în 22.11.2017 – inc. A. spune: „*eu nu am nicio datorie la el*” sau indirect – în 23.08.2017, atunci când P. îi spune lui P. – concubina lui G.Ș.: „*Pentru el nu există așa ceva, ți-o spun prietenește. Care bani? Am avut o înțelegere, nu s-a putut rezolva și ea zice „Tu știai de la P.?” El zice: „Nu. Mi-a spus P. ulterior*”. Deci, iată că nici direct, nici indirect, A. nu recunoaște o asemenea ipoteză.

Consideră că proba regină în acest dosar, că lucrurile nu stau așa cum le afirmă acești martori mincinoși, rezultă din interceptarea tot în mediu ambiental, reprodușă de Ministerul Public în referatul cu propunerea de arestare preventivă, la fila 22, când dna P. îi spune lui P.: „*Băi, dar el s-a legitimat cu banii ăștia. Cerea de la G. să se legitimeze la partid, la L.D., că altfel nu ar fi pupat din fundul pământului să ajungă ce este*”. Iată că martora P., sigur nefiind un investigator de profesie, mai scapă și adevărul câteodată, reproduce o chestiune care nu are nicio legătură cu așa zisa sumă de bani dată pentru un trafic de influență și afirmă că ar fi vorba de niște bani, că cerea de la G. să se legitimeze la partid, nicidecum nu se vorbește de vreun trafic de influență sau de vreo asemenea chestiune.

Raportat la ceea ce susține Ministerul Public – că în anul 2013 eram într-o plină guvernare PSD și, raportat la ceea ce și colegul a susținut și, pe bună dreptate și judecătorul de drepturi și libertăți a remarcat referitor la concursul pe baza căruia ar fi trebuit să se ocupe șefia A.N.I. de către H.G. și pentru că procurorul ne roagă să punem lucrurile în matca lor temporală de la acel moment, face un apel la memoria colectivă a tuturor participanților din sala de judecată și arată că la sfârșitul anului 2012, în guvernare PDL – B., i-a încetat mandatul de Președinte al ANI lui C.M. și, începând cu 1.04.2014, secretarul general al A.N.I. – H.G. a îndeplinit această funcție. Pe cale de consecință, numirea lui H.G. la conducerea ANI s-a făcut în plină guvernare PDL – B., înainte de alegerile locale din 2012, înainte de alegerile parlamentare din 2012, când USL a câștigat. Așadar, aserțiunea Ministerului Public prezentată în referatul cu propunerea de arestare preventivă, că H.G. ar fi fost susținut de PSD în această funcție și că așa s-ar explica cumva trecerea lui A. I. în fața Președintelui ANI consideră că este pur și simplu o chestiune total neadevărată.

O altă chestiune pe care o invocă și prin care lucrurile nu se leagă, este acea discuție, sau părți din declarația lui G.Ș., care atestă ba că el ar fi dat 100.000 euro din partea lui, sau că A.I. i-ar fi cerut acești 100.000 euro pentru a interveni, dar se observă că de fapt în denunț și

în declarație G.Ș. spune că de fapt acești 100.000 euro ar fi trebuit să fie puși de către toți cei trei participanți în comun, respectiv, G.Ș., P.A. și A.I., pentru a ajunge la acest rezultat al declarării ca incompatibil a lui C. T. de către ANI. Ori, din această perspectivă, nu consideră că se mai leagă nici măcar teza pretinderii de către A.I. a unei sume de 100.000 euro.

Arată că G.Ș. denunță pretinderea unei sume de 100.000 euro, dar în declarația din 29.05.2017, spune : „*de comuna acord am stabilit cu A. să punem la bătaie suma de 100.000 euro, considerată de noi suficientă pentru a ne atinge scopul. Inițial am discutat ca această sumă să fie suportată de noi doi, adică de mine și de A.I., în părți egale. Ulterior i-am propus și lui P.A. să contribuie cu o sumă de bani*”. Ori, în condițiile astea, în care chiar martorul denunțator nu mai spune că i s-a pretins 100.000 euro și că i-a și dat el, spune că au stabilit de comun acord să pună niște sume de bani împreună, mai poate fi crezut G.Ș. ? Cu siguranță nu.

De aceea consideră că suntem pe un tărâm extrem de mlăștinos, al unor declarații interesate și foarte *pro causa*, suntem pe un teren al audierii unui prefect de două ori în calitate de martor, în condițiile în care există discuțiile ambientale dintre prefectul P.V. și G.Ș., sau concubina lui G.Ș., cu privire la trucarea unor licitații publice la Primăria Icușești din județul Neamț și, cu toate astea, deși are astfel de informații, Ministerul Public nu face nimic, în schimb îi audiază ca martori cinstiți pe aceste personaje. Ori, din această perspectivă, există o îndoială profundă asupra realității celor afirmate.

Mai mult, arată că s-au indicat demersuri ale lui C. T., dar sunt doar demersuri legale, sunt demersuri asumate.

Arată că sunt la dosarul cauzei documente provenind de la ANI, respectiv sesizările depuse de către A.I. în 11.06.2014 și 1.10.2014. Ce a făcut A.I. și ce i se poate imputa? Că a sesizat un organ al statului împotriva unei persoane. Consideră că nici G.Ș. n-a încercat măcar vreo influențare ilicită și că toată această chestiune e pur și simplu o fantezie a lui, pentru că înainte de sesizările făcute de A.I. există o sesizare făcută de H.G.N., la data de 18.02.2014, iar Ministerul Public spune că H.G.N. este omul de casă a lui G.Ș..

Precizează că G.Ș. într-adevăr voia să-i creeze niște probleme lui C. T. și și-a pus omul de casă să facă o sesizare la ANI, iar ulterior același lucru l-a făcut, de două ori, asumat, cu semnătură, A.I., dar, de aici până la aceea o chestiune de trafic de influență, neprobat elementul material de absolut nicio probă, este o cale extrem de lungă.

De aceea susține ipoteza în care se va impune admiterea contestației inculpatului și, rejudecând, solicită respingerea întru totul a propunerii de arestare preventivă și desființarea încheierii prin care s-a instituit măsura controlului judiciar față de inculpatul A.I..

Arată că s-a mai reclamat de către Ministerul Public în contestația pe care a formulat-o, în primul rând o practică judiciară a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Arată că aici este foarte interesant cum se încearcă să se lucreze cu un dublu standard. Pe de o parte Ministerul Public spune că hotărârile judecătorești care au desființat denunțurile lui G.Ș. sunt lipsite de relevanță juridică în acest dosar și că profilul moral al acestuia este lipsit de relevanță, iar pe de altă parte se arată relevanța juridică a unor alte încheieri, din alte spețe și cu totul alte stări de fapt. Apreciază că acesta este exact un exemplu de dublu standard, întrucât dacă unele au relevanță juridică, respectiv, cele pe care le invocă Ministerul Public, cu siguranță că și acelea în care G.Ș. a mințit, și e dovedit că a mințit, au la fel de mare relevanță juridică. Însă, consideră că fiecare caz trebuie tratat individual, pe probe existente între copertile dosarului și că ceea ce spune teoria dreptului, că practica judiciară nu este izvor de drept în România, cu excepția RIL-urilor, HP-urilor, a deciziilor CCR și a deciziilor CEDO.

Arată că ce încearcă Ministerul Public este să determine arestarea preventivă a unei persoane folosindu-se de exact ceea ce CEDO interzice. Citează cauza Irinel Popa ș.a. contra României, unde CEDO, la paragraful 38 din decizie spune că în materia măsurilor preventive se încalcă dreptul la un proces echitabil, în măsura în care se uzitează de formule succinte, abstracte și cvasi identice, pentru a nu spune stereotipe. Ori, exact asta încearcă Ministerul Public să facă, să determine arestarea unei persoane folosind astfel de formule succinte, abstracte, cvasi identice, cu privire la existența unui pericol pentru ordinea publică.

Apreciază că această chestiune cu pericolul pentru ordinea publică, care a fost invocată și în fața judecătorului fondului, nu s-a manifestat nici la acel moment, pentru că avea un caracter clandestin, cum spune Ministerul Public. De asemenea, arată că tot Ministerul Public spune că această faptă a rămas fără nici un fel de repercusiuni în viața reală. Păi, dacă la vremea comiterii așa-ziselor fapte n-au existat repercusiuni față de societate, față de ordinea publică, cum ar putea exista o astfel de tulburare acum, la 5 ani distanță.

Precizează că textul art. 223 alin.2 teza finală spune că măsura arestării preventive ar trebui să fie necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică. Dacă se interpretează textul de lege atât gramatical, cât și sistematic, „*ca să înlăturăm o stare de pericol*” ar însemna că ea se manifestă și ar trebui să o simțim cu toții. Întrebarea este „care sunt probele pozitive (pentru că Ministerul Public nu le-a exhibit sub nicio formă), care trădează această tulburare a ordinii publice astăzi, și pe care Judecătorul de drepturi și libertăți ar putea să o înlătore, doar pe această cale a arestului preventiv. Ori, pe chestiunea asta, Ministerul Public, din păcate nu face nici un fel de afirmație, pentru că nu există nici un fel de tulburare a ordinii publice.

Arată că este și o probă pozitivă că nu există o tulburare a ordinii publice, respectiv, avem aproape 10 zile de când inculpatul A. este plasat sub control judiciar și nu a existat în acest timp vreă tulburare a ordinii publice. Subliniază că nu trebuie pus semnul egal între opinia publică și ordinea publică, pentru că ordinea publică este acea stare de normalitate, legalitate, în care drepturile și libertățile cetățenilor se dezvoltă și se manifestă normal într-o țară, este acea teză expusă de art. 1 Cod procedură penală, care spune că trebuie să se asigure funcționarea normală a organelor judiciare, cu respectarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

Precizează că A.I. e plasat sub control judiciar și nu prea s-a manifestat niciun fel de tulburare a ordinii publice, nu au existat manifestări care să trădeze vreă necesitate a intervenției în forță a sistemului judiciar printr-o asemenea privare de libertate.

Din nou, costată că ceea ce nu analizează Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău Public sub nicio formă este subsidiaritatea măsurii, pentru că ne-o impune atât Codul procedură penală, cât și practica CEDO. Orice măsură trebuie tratată de la mic la mare, trebuie verificat mai întâi și dovedit prin probe de ce o măsură preventivă mai ușoară nu este îndeustulătoare pentru scopurile procesului penal, de ce nu este îndeajuns de proporțională. Ori, o astfel de motivare nu se face de către Ministerul Public, nu se arată de ce măsura controlului judiciar nu e îndeustulătoare și pe principiul subsidiarității, ar trebui văzută următoarea măsură ca și grad de gravitate, respectiv, controlul judiciar pe cauțiune, arestul la domiciliu și abia într-un ultim grad, arestul preventiv. Niciun fel de analiză a acestor trepte graduale pe care legiuitorul le-a instituit în privința măsurilor preventive. Din această perspectivă, apreciază contestația Ministerului Public ca nemotivată, pentru că nu se arată care sunt probele pozitive care trădează această stare de pericol pentru ordinea publică și de ce e mult mai necesară o privare de libertate în acest fel.

Apreciază că aici ar mai fi o chestiune, aceea a proporționalității. Arată că balanța proporționalității este extrem de subiectivă, pentru că nu există elemente foarte obiective sau palpabile, pe care să le punem pe aceste talere ale balanței proporționalității, însă, trebuie să avem în vedere și aici face trimitere la o școală pozitivistă în criminologie, la autorii italieni, respectiv, la G. și face trimitere la ideea conform căreia trebuie cumva proiectat în viitor prezumtivul comportament al persoanei acuzate. Arată că dacă dintr-o astfel de proiecție imaginară pe care judecătorul cauzei o face raportându-se la persoana ce este acuzată ar trage concluzia că ordinea publică ar fi periclitată, atunci dintr-o astfel de proiecție imaginară s-ar putea trage concluzia că într-adevăr este necesară o astfel de măsură. Însă, o astfel de proiecție sau de premoniție asupra comportamentului viitor al inculpatului A.I. nu are a fi făcută, pentru că nu există, nici raportat la personalitatea lui, nici la gradul de pregătire intelectuală, nici la poziția sa, nici la datele concrete ale speței, vreun element din care să

tragem ideea, nici că ar urma să se sustragă, nici că ar urma să pregătească o nouă infracțiune, nici că ar urma să influențeze în vreun mod ilicit probatoriul.

Cu privire la ceastă ultimă teză, arată că inculpatul A. este intelectual, este inginer, și în urma discuțiilor pe care le-a avut, a înțeles care sunt rigorile legii penale.

Consideră că unui om care înțelege care sunt rigorile legii penale îi este mai frică de ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă influențează în mod ilicit probatoriul, decât de un control judiciar. Arată că orice om normal înțelege că există instituții de drept procesual penal cu privire la împiedicarea unei persoane să influențeze mărturiile în cauză și instrumente de drept substanțial.

Precizează că instrumentele de drept procesual sunt cuprinse la art. 223 alin.1 lit.b Cod procedură penală, temeiul acela de arestare funcționează și dacă avem un control judiciar și dacă nu-l avem, iar dacă A.I. influențează vreun martor din dosar, împotriva lui se poate lua măsura arestului preventiv și dacă are măsura controlului judiciar și dacă nu o are. Ori, o asemenea amenințare retributivă este îndestulătoare pentru scopurile procesului penal și asta ne asigură de fapt că oamenilor nu le vin astfel de idei năstrușnice.

Subliniază că în mod cert avem o amenințare retributivă și în planul dreptului substanțial, că orice om înțelege că încercând să facă un martor să facă sau să nu facă ceva va săvârși fie infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă, fie infracțiunea de influențare a declarațiilor.

Consideră că acestea sunt instrumentele represive pe care codul le-a impus, astfel încât să corijeze sau să creeze o conduită conformă a cetățenilor cu dezideratele desfășurării normale a unui proces penal. Ori, din această perspectivă, efectiv controlul judiciar nu este necesar.

Pe cale de consecință, pentru aceste argumente, solicită admiterea contestației formulate de inculpatul A.I. și respingerea contestației formulate de Ministerul Public.

Reprezentantul Ministerului Public, în completarea concluziilor formulate arată că s-a pus problema cel mai mult în pledoariile apărării pe lipsa oricărui probatoriu în această cauză și în lipsa evidentă a acestui probatoriu nu se poate lua nicio măsură preventivă, nici măcar cea a controlului judiciar luată de Tribunalul Bacău.

Precizează că a argumentat pe larg, atât în contestație cât și în referatul cu propunerea de arestare preventivă pe ce probe se sprijină acuzarea.

În ceea ce privește cele invocate de apărare la termenul de astăzi consideră că sunt nesusținute și așa cum a arătat anterior, s-a citat trunchiat atât din declarații cât și din dosarul cauzei, deși s-a citit foarte bine referatul și a fost luat cuvânt cu cuvânt și criticat.

S-a spus că așa zisa influență a inculpatului A.I. este susținută doar declarația denunțătorului G.Ș. și că nici un alt mijloc de probă nu sprijină un asemenea scop al eventualei infracțiuni de trafic de influență. Acest lucru este susținut și de declarația lui P. dar și de cuvintele rostite chiar de A.I.. Martorul P. este foarte clar, el spune că inițial Ș. i-a spus doar că există o datorie, nu i-a spus motivele, de unde provine și din ce dată sunt și că primul care i-a spus de fapt de unde provin acești bani, și asta în contextul în care el purta vorbele dintr-o parte în alta, a fost A.I., care i-a zis că banii au fost pentru un dosar de incompatibilitate a lui C. T., ca să-l „urgenteze”, așa a înțeles martorul, și acest lucru nu s-a întâmplat. Deci martorul transmite exact și prin convorbirile pe care le are cu ceilalți și în declarația de martor, ceea ce a spus A.I.. Dar, a spus și A.I. însuși în acea înregistrare din 22 noiembrie, respectiv, că banii au fost pentru ca „să-l execute cineva pe C. T.”.

În aceste condiții, arată că nu se poate invoca lipsa oricărui probatoriu, adică la modul că acuzarea avea doar o sumă de bani și nu ar avea și titlul cu care a fost dată această sumă de bani.

De asemenea, menționează că s-a mai invocat de către apărare că singurul martor credibil în această cauză este dl. P., că toți ceilalți trebuie înlăturați pe motive mai mult sau mai puțin subiective. Învederează că martorul P. spune, în esență exact așa cum a spus și apărarea, că nu s-a vorbit și că discutat nimic de bani, decât de execuția lui C. T. pe căi legale și că A.I. nu ar fi acționat în sensul în care chiar P. i-ar fi propus să ia cuvântul la tribuna

Parlamentului și că, de altfel, A.I., așa cum se susține și apărarea, nu ar fi avut influență. În ceea ce privește influența reiterează ceea ce a arătat în motivele contestației vis-a-vis de intervenția la G., din care rezultă foarte clar că avea o influență la instituțiile statului și că Ș.G. îi cerea ajutorul în acest sens.

Revenind la declarația martorului P., arată că acestea sunt doar opinii. Nici măcar Ș. nu susține că P. a fost de față la darea sumei de bani. De ce spune că A.I. nu ar fi putut să intervină, pentru că P. afirmă că nimeni din această țară n-ar fi putut să facă nimic împotriva lui C. T. la acel moment pentru că acesta era un influent om politic. Această declarație trebuie privită prin dreptul martorului de a nu se autoincrimina, motiv pentru care parchetul nici nu a formulat întrebări la modul dacă s-a dat sau s-a luat vreo sumă de bani, pentru că este evident că martorul nu poate fi întrebat în propria sa incriminare. Acest drept de a nu se autoincrimina rezultă și din acea convorbire purtată de G.Ș. cu P., care decurge destul de bine cu privire la ce s-a întâmplat cu A., cu T., cu ziaristul, până când se pomenește de bani. În momentul în care se pomenește de bani P. se retrage din discuție și după ce inițial confirmă oarecum la modul general, se retrage și spune „nu s-a dat nici un ban”. Este dreptul lui de a nu se autoincrimina.

A treia chestiune este că s-a spus că procurorul, în loc să procedeze la verificarea aspectelor denunțate de Ș.G. cu privire la eventuala săvârșire a infracțiunii de trafic de influență, trebuia să-și concentreze ancheta „de unde avea G.Ș. banii”, pentru că s-a spus că-i are din dividende. Învederează că este clar că ancheta trebuie să se îndrepte pentru a verifica dacă s-a întâmplat sau nu ceea ce s-a sesizat, respectiv, o infracțiune de trafic de influență, pentru care este începută urmărirea penală față de A.I.. Nu este posibil a face o anchetă penală pentru a vedea de unde avea denunțatorul banii, neexistând o altă sesizare în acest sens. Făcând un exercițiu de imaginație, respectiv, dacă banii de la Ș.G. proveneau din surse ilicite, era mai puțin trafic de influență eventuala faptă a lui A.I.?

Avocat D.C.F., în replică, referitor la susținerea reprezentantului Ministerului Public despre faptul că martorul P. nu s-a autoincriminat și nu a confirmat decât discuția privind „execuția lui C. T.”, arată că nu s-a discutat despre „execuție” ci s-a discutat doar despre faptul că erau consternați că autoritățile statului nu iau măsuri în pofida celor apărute în presă, nu despre „execuție”.

Al doilea aspect pe care îl învederează se referă la faptul că este foarte important dacă acest martor denunțator avea banii. Se spune că nu are relevanță și nu trebuie să se cerceteze dacă avea sau nu banii, dar dacă cineva spune că i-a dat deputatului suma de 500.000 euro, dar el nu a văzut în viața lui această sumă de bani, este sau nu credibil. Procurorul sub nicio formă nu poate să accepte că sursa banilor denunțatorului este ilicită, ci trebuia să vadă o corectă evaluare a situației de fapt din moment ce s-a arătat foarte clar de către denunțator că banii provin din dividendele familiei și i-a retras de la BCR, dar banca infirmă această susținere.

Consideră că urmărirea penală trebuia să meargă mai departe cu inculpatul în stare de libertate, nesupus niciunei măsuri preventive, trebuia să se revină cu adresă la BCR pentru a se clarifica situația, pentru că nu se poate reține că un funcționar a fost neatent și a indicat o perioadă greșită, din moment ce la căsuța de valori există camere de supraveghere.

Apreciază că nu poate fi credibilă susținerea denunțatorului, iar procurorul trebuia să se lămurească dacă denunțatorul avea sau nu acești bani.

Avocat C.V., în primul rând arată că dacă Ministerul Public este atât de convins de concretețea din punct de vedere al probelor pe care le are și nu ar mai avea nevoie de altele, care este rațiunea pentru care DNA a formulat un referat cu propunere de arestare preventivă și nu a întocmit rechizitoriul?

O a doua chestiune pe care o invocă este aceea că se tot vorbește despre cine l-a pus pe H.G. acolo și cine avea influență asupra sa, cât de puternic era sau nu G.Ș..

Precizează că H.G. era numit în funcție de guvernul PDL, cu 2 ani anterior aceluși moment.

Face trimitere la o singură chestiune, și arată că T.C. era la acel moment președintele Consiliului Județean Neamț, era un membru marcant al UNPR, partid condus de G. O., care avea și funcția de vicepremier, astfel că A.I. ar fi avut pe de o parte, interesul sau posibilitatea să se pună contra propriei guvernări și dacă cineva ar fi putut să treacă peste această congregație pe care o reprezenta UNPR-ul la momentul comiterii presupusei fapte.

Contestatorul inculpat A.I., având ultimul cuvânt, în primul rând arată că este nevinovat, are 46 de ani și nu a avut niciodată nici un dosar penal.

Precizează că este om politic de 10 ani și a dovedit că este un om politic responsabil, nu a făcut niciodată fapte de care să nu fie mândru sau de care să-i fie rușine. Este uluit de ce i se întâmplă astăzi și o ia ca pe o încercare dată de Dumnezeu, dar crede că astfel de situații nu ar trebui să se întâmple în România, respectiv, ca denunțatori de profesie să spună anumite lucruri despre oameni politici, iar Ministerul Public este de datoria lui să se sesizeze, dar, de-a lungul timpului au fost scoși oameni politici din loc și au fost destine distruse, după care instanțele de judecată au constatat că acele persoane sunt nevinovate. Arată că toate acele denunțuri calomnioase sau mincinoase au fost avute în vedere de reprezentantul Ministerului Public și s-au invocat anumite situații în care ar fi spus, ar fi făcut sau că s-ar fi exprimat că G.Ș. i-ar fi cerut să intervină la Agenția Națională de Mediu. Menționează că foarte mulți oameni politici, și nu numai, i se adresează să-i ceară să le rezolve anumite situații, dar asta nu înseamnă că și face ce i se cere.

Precizează că nu are cunoștință despre situația pe care o invocă reprezentantul Ministerului Public, nu a făcut așa ceva, nu a luat niciodată niciun ban de la nimeni și nici de la G.Ș., pentru a facilita pe cineva, ci a făcut ce îi dădea dreptul legea, respectiv, a făcut o sesizare către A.N.I., adresă către Direcția Națională Anticorupție, adresă către DIICOT, pentru a aduce la cunoștință ceea ce se vehicula în spațiul public că face C. T..

Menționează că în înregistrarea ambientală în care îi spune dlui P. că a făcut lucruri pentru a fi executat C. T., s-a referit să fie executat de către instituțiile statului, dar nu că a primit vreodată bani ca să facă așa ceva, ci a făcut tot ceea ce-i dădea voie legea pentru ca presupusele infracțiuni ale lui C. T. să fie aduse la cunoștința instituțiilor statului.

Precizează că este un om responsabil și înțelege gravitatea situației și că nici nu s-a gândit vreodată să vorbească cu vreun martor din dosar, sau să facă ceva ce ar putea periclita bunul mers al anchetei, pentru că este și în interesul său să se desfășoare această anchetă, să se afle adevărul, pentru că este nevinovat și situația prin care trece astăzi nu este deloc bună.

Menționează că are 46 de ani, a plecat de la țară și încă i-a rămas rușinea de țaran autentic, îi este rușine pentru că familia și părinții săi trebuie să treacă prin această situație și că s-a spus în spațiul public, iar oamenii au putut să creadă așa ceva deși a fost susținut de marea lor majoritate.

Consideră că astfel de situații ar trebui să nu se mai întâmple și că oamenii politici ar trebui să fie cercetați și judecați cu dovezi, nu doar cu fapte denunțate de denunțatori de profesie, care au fost dovediți și în alte dosare că au denunțat oameni politici care au fost ulterior achitați și că sunt denunțatori mincinoși.

Precizează că are încredere în judecată și crede că Dumnezeu va face ca adevărul să triumfe.

S-au declarat dezbaterile închise, trecându-se la deliberare;

JUDECĂTORUL DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI **-deliberând-**

Prin încheierea de ședință nr.9/Î din data de 19.01.2018, pronunțată în dosarul nr.129/110/2018 al Tribunalului Bacău, s-a dispus:

A fost respinsă excepția necompetenței materiale a Tribunalului Bacău invocată de inc. A.I..

A fost respinsă propunerea Parchetului de pe lângă Î.C.C.J. – DNA – Serviciul Teritorial Bacău privind arestarea preventivă a inculpatului A.I. cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin.1 Cod penal raportat la art.6, 7 lit.a din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal.

S-a dispus luarea măsurii controlului judiciar față de inculpatul A.I., cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin.1 Cod penal raportat la art.6, 7 lit.a din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal pentru o perioadă de 60 de zile începând cu data de 19.01.2018.

În baza art. 215 alin. 1 din Codul de procedură penală s-a stabilit că inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații:

A) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

B) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

C) să se prezinte la Biroul de Supraveghere Judiciară de la nivelul Serviciului de Investigații Criminale al Inspectorului de Poliție București, sector 1, conform programului de supraveghere întocmit de către organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.

În baza art. 215 alin. 2 din Codul de procedură penală pe parcursul controlului judiciar i s-a impus inculpatului să respecte următoarele obligații:

A) să nu depășească limita teritorială a țării;

B) să nu se apropie de martorii din lucrări și să nu comunice cu aceștia direct sau indirect, pe nicio cale.

În baza art. 215 alin. 3 Cod de procedură penală i s-a atras atenția inculpatului că în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor ce îi revin, măsura controlului judiciar poate fi înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau măsura arestului preventiv.

S-a constatat că inculpatul A.I. a fost asistat de avocați aleși.

În baza art. 275 alin. 3 Cod de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a dispune astfel, prima instanță a arătat că Parchetul de pe lângă ÎCCJ- D.N.A. - Serviciul Teritorial Bacău a solicitat prin referatul înregistrat sub nr 54/P/2017 arestarea preventivă pentru o perioadă de 30 de zile privind pe inculpatul A.I., cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6, 7 lit.a din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal.

În motivarea propunerii de arestare preventivă se arată următoarea situație de fapt:

La data de 17.05.2017, sub nr.54/P/2017, s-a înregistrat la Serviciul Teritorial Bacău al D.N.A. denunțul formulat de Ș.G., fostul primar al municipiului Piatra Neamț.

Din actul de sesizare rezultă că în vara anului 2013, în restaurantul Chocolat din București, Ș.G. (în acea perioadă primarul municipiului Piatra Neamț și președinte PDL Neamț) i-a dat lui A.I. (în acea perioadă președinte PSD Neamț și deputat din partea aceleiași formațiuni politice) suma de 100.000 euro pentru ca acesta din urmă să-și exercite indirect influența asupra lui H.G., președinte al Agenției Naționale de Integritate – ANI-, cu scopul de a-l declara incompatibil pe T.C. (în acea perioadă președintele Consiliului Județean Neamț și președintele UNPR Neamț).

De asemenea, Ș.G. a sesizat că i-a dat suma de 15.000 euro lui A.I. în timp ce se aflau la hotelul Caro din București pentru a fi remiși redactorului șef al ziarului România Liberă, în scopul publicării unor articole denigratoare despre T.C..

Un alt aspect al denunțului formulat de Ș.G. privește remiterea sumei de 50.000 euro lui A.I., în vara anului 2013, pentru ca acesta să intervină la președintele Administrației Fondului pentru Mediu – AFM - G.A., pentru ca acesta să vireze sume de bani către Primăria Gîrcina, județ Neamț în vederea achitării unor facturi emise de SC STRONG MONTAJ SA.

Prin ordonanța din data de 17.05.2017 s-a dispus începerea urmăririi penale în cauză cu privire la săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență, prevăzute de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

Prin ordonanța din data de 11.01.2018 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul A.I. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6, 7 lit.a din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal.

Prin ordonanța din data de 18.01.2018 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul A.I. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6, 7 lit.a din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal, constând în aceea că în anul 2013, într-un restaurant situat pe raza municipiului București, a primit de la Ș.G., primar al municipiului Piatra Neamț, suma de 100.000 euro pentru ca în calitate de deputat în Parlamentul României și președinte al organizației județene Neamț a Partidului Social-Democrat să-și folosească influența, în mod indirect, asupra președintelui Agenției Naționale de Integritate, H.G., în scopul de a se constata nerespectarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese și regimul incompatibilităților de către T.C., președintele Consiliului Județean Neamț.

Banii au fost primiți pentru a fi înmânați prin intermediari (consiliera sa personală și redactorul șef al cotidianului România Liberă) lui H.G., persoană asupra căreia suspectul a lăsat să se creadă că are influență în mod indirect.

Se reține că , în anul 2013 Ș.G. era primar al municipiului Piatra Neamț și președinte al Partidului Democrat Liberal (PDL) - organizația județeană Neamț. În aceeași perioadă, A.I. era președinte al organizației județene Neamț a Partidului Social Democrat (PSD) și deputat din partea aceleiași formațiuni politice. Consiliul Județean Neamț era condus de T.C. persoană care era totodată și președinte al Uniunii Naționale pentru Progresul României (UNPR) - organizația județeană Neamț.

Pe fondul neînțelegerilor politice, atât Ș.G. cât și A.I. doreau înlăturarea din funcția publică a lui T.C..

În aceste condiții, între Ș.G. și A.I. au avut loc mai multe discuții atât în mun. Piatra-Neamț cât și în București cu privire la modalitățile de atingere a scopului comun, fiind identificată posibilitatea (expusă de A.I.) ca T.C. să fie declarat incompatibil sau în conflict de interese de către Agenția Națională de Integritate - ANI.

În anul 2013 președinte al ANI era H.G., persoană care a ocupat această funcție cu sprijinul PSD, partid aflat în acea perioadă la guvernare.

În urma discuțiilor purtate între Ș.G. și A.I. (la unele discuții a participat și P.A., persoană care de asemenea urmărea îndepartarea din funcțiile publice a lui T.C., însă interesul acestuia era exclusiv unul de afaceri), în anul 2013, într-un restaurant din București, Ș.G. i-a dat lui A.I. suma de 100.000 euro. Suma a fost adusă de către fiul lui Ș.G., Ș.G., la cererea celui dintâi. A.I. a afirmat că suma de bani va fi remisă numitului T. D., în acea perioadă redactor-șef al cotidianului România Liberă, persoană care la rândul său urma să remită banii lui H.G., pentru ca acesta în calitate de președinte al ANI să constate nerespectarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese și regimul incompatibilităților de către T.C.. A.I. a afirmat că legătura cu T. D. era asigurată prin intermediul unei consilieri personale, persoană care îl cunoștea în mod direct pe T. D. întrucât lucrase în presă.

Remiterea sumei de bani nu a avut finalitatea urmărită, motiv pentru care în anul 2014 Ș.G. i-a cerut explicații lui A.I., însă acesta din urmă a afirmat că sunt influențe politice – din partea numitului O. G., președinte UNPR și a președintelui PSD, V. P., și că s-a amânat luarea unei decizii până după alegerile prezidențiale din 2014, alegeri în care aveau nevoie de susținerea lui T.C..

La sfârșitul lunii noiembrie 2014 T.C. a decedat.

Pe data de 27.10.2014 Ș.G. a fost arestat preventiv în dosarul cunoscut opiniei publice ca dosarul Microsoft.

După decesul lui T.C., Ș.G., aflat în arest preventiv, i-a solicitat fiului său, Ș.G., să-i ceară lui A.I. restituirea sumei de 100.000 euro întrucât scopul pentru care primise această sumă nu fusese atins. Tot la solicitarea lui Ș.G., martora P. C.M. (persoană din anturajul lui Ș.G.) s-a întâlnit cu A.I. la Aeroportul Otopeni și i-a transmis acestuia că Ș.G. îi cere

restituirea banilor prin fiul său, G.. Urmare a acestui demers, A.I. i-a restituit lui Ș.G. suma de 20.000 euro.

După ce măsura arestului la domiciliu a fost înlocuită cu măsura controlului judiciar - 19.06.2015 - Ș.G. a luat legătura cu A.I. și i-a solicitat și diferența de bani. A.I. a motivat că nu are suma de bani în numerar (afirmând că banii primiți în 2013 au fost dați mai departe pentru atingerea scopului) dar pentru restituirea unei părți din suma datorată va face demersuri astfel încât firmei IZOPOINT, controlată de P.V., să-i fie atribuită o lucrare de către Primăria Icușești, jud Neamț. Din profitul ce urma a fi obținut, P.V. urma să-i dea și lui Ș.G. o parte, fără a fi stabilită o sumă anume. În anul 2015 P.V. era primarul comunei Dragomirești și o persoană apropiată atât de A.I. cât și de Ș.G.. Ulterior, între Ș.G. și P.V. au avut loc discuții în legătură cu suma de bani promisă, însă cel din urmă a motivat că nu a obținut profit întrucât IZOPOINT a subcontractat o parte din lucrări unei firme controlate de A.I., firmă care a supraevaluat lucrările.

La data de 03.10.2016 Ș.G. a fost condamnat definitiv la pedeapsa de 6 ani închisoare și a fost liberat condiționat la data de 20.09.2017.

În perioada iunie-noiembrie 2017, între Ș.G., P. C.M., P.V., P.A. și A.I. au avut loc mai multe discuții în legătură cu restituirea "datoriei" de către A.I., înțelegerea ilicită dintre Ș.G. și A.I. și proveniența banilor, discuții care au fost înregistrate în baza autorizațiilor emise de Tribunalul Bacău.

Săvârșirea de către A.I. a infracțiunii de trafic de influență rezultă din coroborarea declarației martorului denunțator Ș.G., a proceselor verbale de redare a dialogurilor ambientale purtate de Ș.G., P. C.M., P.V., P.A. și A.I., a proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate în perioada 23.08.2013 – 05.02.2014 de către Ș.G., A.I. și P.A. (interceptate și înregistrate în baza mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în dosarul nr.347/P/2013 al Direcției Naționale Anticorupție - Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și folosite în prezenta cauză în temeiul art.142 alin.5 C.p.p.), a înscrisurilor atașate la dosar precum și a declarațiilor martorilor Ș.G., P. C.M., P.A. și P.V., după cum urmează:

Martorul Ș.G. a declarat că la cererea tatălui său, în vara - toamna anului 2013, a retras din căsuța de valori pe care o deținea la BCR Piatra-Neamț suma de 100.000 euro și s-a deplasat în București la restaurantul Chocolat, locație unde se aflau tatăl său și A.I.. Martorul i-a dat banii lui Ș.G., fără ca în acel moment să cunoască destinația acestora. După arestarea preventivă a lui Ș.G. (27.10.2014), la solicitarea acestuia, l-a contactat pe A.I. pentru a-i cere restituirea sumei de 100.000 euro. În acest moment tatăl său i-a relatat motivul pentru care i-a dat banii în 2013 lui A.I.. Ș.G. a arătat că după arestarea preventivă a tatălui său a avut mai multe întâlniri cu A.I., la una din acestea fiindu-i dată suma de 20.000 euro, fără a putea preciza data. Atât primirea sumei cât și modul de cheltuire au fost notate de martor pe o hârtie – pentru a justifica tatălui său gestioarea banilor familiei. După condamnarea definitivă a tatălui său (3.10.2016), la cererea acestuia, l-a contactat din nou pe A.I. și i-a transmis un bilețel scris de Ș.G.. Întâlnirea dintre martor și A.I. a avut loc în biroul acestuia din urmă din Consiliul Județean Neamț, la sfârșitul lunii ianuarie 2017. După ce a citit bilețul A.I. i-a zis că e ok și tatăl său să stea liniștit întrucât PSD va da o ordonanță de grațiere în următoarele zile.

Martora P. C.M. a declarat că a auzit unele discuții telefonice purtate de Ș.G. cu fiul său, P.A. și A.I., fără a cunoaște motivele întâlnirilor și că a aflat ulterior de la Ș.G. despre remiterea sumei de 100.000 euro în 2013 lui A.I. și motivul pentru care au fost dați banii.

După arestarea preventivă a lui Ș.G. - 27.10.2014 - l-a vizitat pe acesta împreună cu Ș.G.. La solicitarea lui Ș.G. l-a contactat pe A.I. pentru a-i transmite un mesaj. S-a întâlnit cu A.I. în aeroportul Otopeni și i-a transmis să-i restituie lui Ș.G. suma de 100.000 euro prin intermediul lui Ș.G.. A.I. i-a spus martorei că va restitui o parte din bani lui Ș.G. însă nu dispune de întreaga suma După eliberarea din arest a lui Ș.G. a asistat la o discuție a acestuia cu P.V., discuție purtată pe terasa casei sale din orașul Otopeni. Din dialogul celor doi rezulta că pentru recuperarea unei părți din datorie, A.I. a făcut demersuri pentru atribuirea unei lucrări de către o primărie din județul Neamț către o firmă controlată de P.V.. Din profitul

rezultat din această lucrare P.V. urma să-i dea o sumă de bani lui Ș.G. pentru a compensa o parte din suma de 80.000 euro datorată de A.I.. Martora a mai declarat că a discutat acest subiect personal cu P.V. care i-a spus că nu a obținut profit din această lucrare întrucât a subcontractat o parte din lucrări – tâmplărie - către o firmă controlată de A.I. iar aceasă firmă a supraevaluat lucrările efectuate.

Din verificările efectuate a rezultat într-adevăr că Primăria Icușești județ Neamț a încheiat cu SC IZOPOINT SRL contractul de lucrări nr.5582/27.07.2015 având ca obiect ”construire școală în sat Icușești, comuna Icușești, județul Neamț”, prețul convenit fiind de 2.118.928,89 lei fără TVA. Prin acte adiționale succesive termenul de execuție a fost prelungit până la data de 26.11.2016. cu toate acestea, din înscrisurile înaintate atât de Primăria Icușești cât și SC IZOPOINT SRL nu rezultă că lucrările au fost finalizate, nefiind întocmit procesul-verbal de recepție.

Valoarea estimată a contractului a fost de 498.892,69 euro astfel încât autoritatea contractantă a aplicat inițial procedura de atribuire cerere de ofertă. După publicarea anunțului în SEAP, prin procesul-verbal din data de 23.04.2015 s-a constatat că nu a depus ofertă nici un operator economic. Procedura a fost reluată cu același rezultat: prin procesul-verbal din data de 03.06.2015 s-a constatat că nu a depus ofertă nici un operator economic. În aceste condiții, autoritatea contractantă avea obligația, conform art. 110 alin.1 lit.a din OUG nr.43/2006 să aplica procedura de negociere, cu publicarea prealabilă a unui anunț de participare. Negocierea cu publicarea prealabilă a unui anunț de participare se inițiază prin transmiterea spre publicare, în conformitate cu prevederile art. 55, a unui anunț de participare, prin care se solicită operatorilor economici interesați depunerea de candidaturi. În acest caz, anunțul de participare trebuia publicat în SEAP. Cu toate acestea, la data de 08.07.2015 Primăria Icușești a transmis invitații de participare prin fax la trei operatori economici: SC IZOPOINT SRL Dragomirești, SC DOMO CONSTRUCT SRL Piatra Neamț și SC EXPERIENS CONSTRUCT SRL Piatra Neamț. Doar SC IZOPOINT SRL a solicitat documentația completă și a depus ofertă în termenul stabilit: 15.07.2015, ora 12.00. Conform raportului procedurii încheiat la data de 20.07.2017 procedura de achiziție aplicată a fost achiziție directă. Prin același raport s-a declarat câștigătoare oferta SC IZOPOINT SRL.

Pentru executarea contractului SC IZOPOINT SRL a achiziționat de la SC ROTERCOM PRESTIGE SRL Tg Neamț - firmă controlată de A.I. – tâmplărie lemn stratificat în valoare de 150.000 lei (inclusiv TVA) conform facturii fiscale din data de 09.10.2015.

Martorul P.V. a fost primar al comunei Dragomirești în perioada 2004 - aprilie 2017 și începând cu această dată a fost numit prefect al județului Neamț cu sprijinul politic al lui A.I.. Martorul este, de asemenea, un apropiat a lui Ș.G..

Martorul a declarat că după eliberarea din arest preventiv a lui Ș.G. acesta i-a spus că A.I. îi datorează o sumă de bani, fără a preciza proveniența datoriei și l-a rugat să-i transmită lui A.I. să-i restituie banii. P.V. i-a transmis lui A.I. această solicitare dar, inițial, acesta din urmă a spus că nu are nicio datorie.

Discuțiile despre acest subiect au fost reluate începând cu vara anului 2017, P.V. discutând atât cu P. C.M. și Ș.G. cât și cu A.I.. În fapt, martorul a transmis mesaje de la P. C.M. și Ș.G. către A.I. precum și răspunsurile acestuia. Martorul a aflat atât de la P. C.M. cât și de la Ș.G. că acesta din urmă i-a dat în anul 2013 suma de 100.000 euro lui A.I. pentru a urgenta un dosar de incompatibilitate privindu-l pe T.C..

P.V. a arătat că A.I. i-a spus că nu vrea să se întâlnească (”nu vrea să se complice”) cu P. C.M. despre care știe că este concubina lui Ș.G.. De asemenea, A.I. a refuzat să se întâlnească cu Ș.G. întrucât acesta este implicat în mai multe cauze penale atât ca inculpat cât și ca denunțator (are probleme penale). A.I. i-a spus martorului că dacă aceștia vor să-i transmită anumite mesaje să o facă doar prin intermediul lui P.V..

Martorul P.V. a declarat că după ce i-a transmis mesajele din partea lui Ș.G., A.I. i-a spus că nu are bani dar va încerca să rezolve problema, achiesând la posibilitatea avansată de Ș.G. de a-i restitui banii în rate. Într-una din discuțiile purtate pe holul Consiliului Județean

Neamț, A.I. i-a spus martorului că în luna octombrie 2017 va da un sfert din suma datorată. Acest mesaj a fost transmis de martor lui Ș.G., martorul precizându-i acestuia că A.I. îi va restitui suma de 20.000 euro, cuantumul sumei fiind calculată de martor – un sfert din suma de 80.000 euro.

Martorul a precizat că A.I. a confirmat că îi datorează o sumă de bani lui Ș.G. și că această datorie ar proveni dintr-o înțelegere politică pe care cei doi au avut-o privind eliminarea lui T.C. și urgentarea unui dosar de incompatibilitate a acestuia, lucru care însă nu s-a întâmplat.

La rândul său, martorul P.A. a declarat că a fost în conflict cu T.C. – fost președinte al C.J. Neamț, conflictul fiind de natură economică. (ambii au dezvoltat afaceri în agricultură). La rândul său, Ș.G. era în conflict cu T.C., conflict atât de natură politică, cât și de natură economică. Martorul a confirmat că în perioada 2013-2014, fără a putea preciza exact data, s-a întâlnit la restaurantul hotelului Caro din București cu Ș.G. care i l-a prezentat pe A.I. ca fiind deputat PSD de Neamț. Toți trei au discutat problema comună, respectiv despre T.C., afacerile acestuia și mai ales informațiile care circulau în mass-media și instituțiile statului cu privire la fondurile europene deturnate de T.C.. În cadrul acestei discuții, A.I. a afirmat că are probe clare împotriva lui T.C., context în care martorul i-a replicat că are posibilitatea să ia cuvântul în Parlament. P.A. a declarat că, după părerea sa, A.I. nu a întreprins nimic în acest sens și nici nu ar fi putut datorită contextului politic și susținerii de care s-ar fi bucurat T.C.. Martorul a precizat că în cadrul acestei discuții nu s-a vehiculat nicio sumă de bani și nu crede că Ș.G. i-ar fi dat bani lui A.I. întrucât acesta nu ar fi avut posibilități reale de influențare a deciziilor politice la nivel înalt cu privire la T.C..

A rezultat așadar că P.A. confirmă interesul comun al său, a lui Ș.G. și a lui A.I. privind eliminarea din funcțiile publice a fostului președinte al CJ Neamț însă neagă orice discuție cu privire la bani. Din acest punct de vedere, subliniem că din declarația martorului denunțator Ș.G. rezultă că P.A. nu a fost prezent la momentul remiterii banilor către A.I., ci a aflat ulterior de la Ș.G. despre darea banilor. Pe de altă parte, poziția martorului este explicabilă prin dreptul acestuia de a nu se autoincrimina, având în vedere susținerile Ș.G. privind disponibilitatea martorului P.A. de a contribui financiar pentru atingerea scopului comun. Aceeași poziție a fost adoptată de P.A. și cu ocazia discuției pe care a purtat-o cu Ș.G. în apropierea Aeroportului Otopeni, la PECO Mol, la data de 04.10.2017.

Din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate în perioada 23.08.2013 – 05.02.2014 de către Ș.G., A.I. și P.A. (interceptate și înregistrate în baza mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în dosarul nr.347/P/2013 al Direcției Naționale Anticorupție - Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și folosite în prezenta cauză în temeiul art.142 alin.5 C.p.p.) rezultă interesul comun al celor trei și demersurile făcute pentru îndepărtarea din funcțiile publice a lui T.C.. Astfel, convorbirile telefonice purtate de către Ș.G. cu A.I. relevă starea conflictuală a acestora cu T.C. (pe care cei doi îl numesc "B.") și preocuparea comună în sensul creării/întreținerii unei imagini publice negative a lui T.C. prin intermediul mass-media. În contextul în care în perioada respectivă au apărut mai multe referiri în mass-media în legătură cu afacerile familiei T. și eventuala incompatibilitate a lui T.C., cei doi interlocutori își exprimă constant nemulțumirea față de instituțiile statului care nu iau nicio măsură. Aceeași nemulțumire este exprimată și de P.A. în discuția telefonică cu Ș.G. din data de 28.08.2013, discuție generată de o acțiune civilă introdusă de T.C. care conducea la întârzierea afacerilor derulate de P.A.. Din dialogul purtat de cei doi rezultă că printr-un intermediar, care la rândul său urma să vorbească cu prim-ministrul, P.A. a încercat să-l determine pe T.C. să-și retragă acțiunea.

Din aceste mijloace de probă a rezultat că A.I. și Ș.G. se întâlneau deseori pe raza municipiului București, atât la restaurantul Chocolat – locație situată în apropierea locuinței lui A.I. - cât și la restaurantul hotelului Caro - în această din urmă locație Ș.G. obișnuia să se cazeze când se afla în București. De asemenea, aceste convorbiri telefonice relevă intenția comună a numiților Ș.G., P.A. și A.I. de a se întâlni în București, întâlnire care conform declarațiilor primilor doi a avut loc la restaurantul hotelului Caro.

Din înscrisurile comunicate de Agenția Națională de Integritate a rezultat că la data de 16.11.2010 s-a declanșat din oficiu evaluarea averii, regimului juridic al conflictelor de interese și al incompatibilităților de către T.C., la acea dată deputat în Parlamentul României. La lucrare au fost atașate mai multe sesizări printre care și cele formulate de H.G.N. (18.02.2014, dată la care acesta era angajat la un post de televiziune din Piatra Neamț controlat de Ș.G.) și A.I., în calitate de deputat (11.06.2014 și 01.10.2014). Lucrarea a fost clasată ca urmare a decesului din data de 14.11.2014 a persoanei evaluate.

Din înscrisurile comunicate de Banca Comercială Română – contracte de punere la dispoziție a casetei de valori încheiate între Ș.G. și BCR- Sucursala Județeană Neamț - a rezultat că în perioada 21.12.2009 - 12.09.2014 Ș.G. a închiriat o casuță de valori la Sucursala Piatra Neamț. Conform evidențelor băncii, titularul a vizitat casuța de valori în anul 2013 la datele de 1 octombrie, 29 noiembrie și 19 decembrie. Apreciem că datele comunicate de instituția bancară sunt incomplete întrucât contractele și actele adiționale nu acoperă întreaga perioadă în care Ș.G. a avut închiriată casuța cu numărul 310. De asemenea, apreciem că și datele la care Ș.G. ar fi accesat casuța de valori sunt incomplete, având în vedere că în perioada 09.11.2011 – 01.10.2013, deci aproape doi ani, acesta nu ar fi accesat caseta, nici măcar la data încheierii contractelor.

Înscrisurile comunicate de bancă au confirmat declarația martorului privind deținerea în anul 2013 a unei casete de valori.

În zilele de 29.06.2017 și 01.07.2017 între P. C.M. și P.V. - în prezent prefect al Județului Neamț, zis "P." - au avut loc două discuții în legătură cu banii remiși de Ș.G. lui A.I. și solicitarea formulată de Ș.G. prin intermediul lui P. C.M. de a-i fi restituită diferența de 80.000 euro. Astfel, sub pretextul necesității de a acoperi prejudiciul din alte dosare penale, P. C.M., în numele lui Ș.G., i-a cerut lui P.V. să-i transmită lui A.I. că Ș.G. îi solicită restituirea banilor remiși pentru a-l declara incompatibil pe T.C., scop care nu a fost atins:

P. C.M.: Băi P., te roagă așa: Du-te la I. și zi-i așa: Băi, o zis... ce face cu banii ăia din... care o fost cu T....

P.V.:...ăia care mi-o zis el, da!...da, când mi-o zis șefu că o dat niște bani ... (n.n. vorbește în șoaptă)...să-i dea cât mai rapid înapoi că are nevoie de ei...

P. C.M.: Are... nevoie, de dat prejudiciul acesta...

P.V.: Ok!

P. C.M.: Dar...știi banii ăia care...

P.V.: Nu știu măi nimic, totu-i să-i transmit eu lui ... bă te-o rugat ăla frumos, că trebuie să plătească neapărat prejudiciul, că altfel e belea, de asta...și îi trebuie neapărat săptămâna asta...

P. C.M.: Din banii ăia cu T....

P.V.: Păi da, ăia!

Din dialogul celor doi a rezultat că P.V. știe de la Ș.G. despre remiterea banilor și contextul general în care au fost dați, fără a cunoaște amănunte sau suma datorată în prezent de A.I.:

P.V.: Mie mi-o zis ceva dar nu mi-o zis tot șefu...(n.n. neinteligibil - vorbește în șoaptă) avea ceva el... n-o rezolvat-o și rămăsese să mi-i dea înapoi... dar nu mi-o mai zis cât, cum, nu mi-o mai zis...

P. C.M.: Nu ți-o zis ...nu ți-o zis...?

P.V.: Nu mi-o mai zis cât...ba da, mi-o zis... da nu mi-o zis cât mai are ...

P. C.M.: O luat...I-o dat lui G...uite ce transpir...i-o dat lu G. ...cum îl cheamă...20000 din ăia 80 și...

P.V.: Și-atât...

P.V. a fost de acord să-i transmită solicitarea lui A.I., urmând să-i transmită un mesaj lui P. C.M. - prin intermediul șoferului F. - pentru a stabili o întâlnire viitoare în cadrul căreia să-i relateze răspunsul lui A.I.:

P. C.M.: Auzi, dar ce voiam să-ți zic ... băi, dar din tot ce-o fost, T. e în pământ din lupta asta... a lu P....

P.V.: Și el în pușcărie...

P. C.M.: Și ăsta în pușcărie...și ăsta-i cu banii luați...

P.V.: Singurul care o scăpat... dar...hai să facem așa... după ce vorbesc cu el...(n.n. vorbește în șoaptă)... când mai este aicea?

P. C.M.: ...următorul vorbitor și sâmbătă...

P.V.: Bun, dar eu nu am cum să ... cel mai bine e F...

P. C.M.: Păi F. vine și el sâmbătă cu G...

P.V.: Ok...fii atentă cum fac eu! Eu oricum vorbesc cu el...(n.n. vorbește în șoaptă)...fac un plic sigilat...nu scriu nimic pe el, decât, de exemplu, miercuri...

P. C.M.: Da...

P.V.: Atât...

P. C.M.: Da...

P.V.: Indiferent ce...

P. C.M.: Da...

P.V.: E miercuri, ce?...n-o fost nimic...pun într-un plic sigilat să-ți ajungă ...e bun?...după ce vorbesc cu el... că mâine vorbesc cu el...

Dialogul dintre P. C.M. și P.V. a confirmat și existența înțelegerii privind restituirea de către A.I. a unei părți din datorie prin atribuirea către firma controlată de familia lui P.V. a unei lucrări în comuna Icușești jud. Neamț, urmând ca din profitul obținut să-i fie dată o sumă necuantificată lui Ș.G.:

P. C.M.: Păi, spune-i...nici din lucrare n-o ieșit nimica, nimic...

P.V.: ...(n.n. neinteligibil - vorbește în șoaptă)... băi nimic, băi... da dă o lucrare de 30000 de lei...(n.n. neinteligibil - vorbește în șoaptă)...15.000.000 de lei bucata...

P. C.M.: Băi, dar... și din lucrarea aia de la primăria aia când...c-o pus termopane, n-o rămas nimic?

P.V.: ...(vorbește în șoaptă)... Ei...cum dracu n-o rămas ...care-o pus cine?

P. C.M.: Când o...lucrarea aia care...aia mare, care o pus el termopane, cu firma aia de termopane a lui, și uși ce-o făcut el...că mi-o zis G. ieri...

P.V.: Unde? La care primărie o pus?

P. C.M.: Nu știu...

P.V.: La Icușești?

P. C.M.: Da, aia.

P.V.: Hai mă, ce dracu, am ofertat-o pe aia, o fost 600 și ceva de milioane și i-am dat un miliard jumătate...

P. C.M.: Doamne Dumnezeu...

P.V.: Ce vorbim, băi omul lui Dumnezeu Sfântul? ...(n.n. neinteligibil - vorbește în șoaptă)... toată lucrarea, 1100 de metri pătrați de școală și un miliard jumătate ...(n.n. neinteligibil)...

P. C.M.: Doamne, ce escroc, băi frate! Și nu vrea să-i dea...

P.V.: ...și i-am zis atunci: uite băi ce... .. dă bă, dă-l dracului de-acum, ce să-i mai faci?

La finalul discuției P.V. i-a promis numitei P. C.M. că îi va transmite mesajul lui A.I. iar răspusul acestuia va ajunge la ea ”într-o formă voalată”:

P. C.M.: Deci o dat, o cerut 100000 ca să-l scoată incompatibil la H.G. ...

P.V.: ... și ciuciu...

P. C.M.: Spune-i să nu-și bată joc...

P.V.: Deci eu, P. îi transmit ad literam...astăzi...îl găsesc, pe unde o fi, nu contează...

P. C.M.: Și-i spui...

P.V.: Da, îi transmit exact lucrul ăsta...da...

Ulterior, în ziua de 01.07.2017 a avut loc o nouă întâlnire între P. C.M. și P.V.. Conform înțelegerii anterioare, P.V. i-a spus lui P. C.M. că s-a întâlnit cu A.I., că i-a transmis

acestui solicitarea lui Ș.G., că momentan A.I. nu dispune de bani, dar că încearcă să găsească soluții:

P.V.: Scurt! Eu am vorbit cu ...[neinteligibil - n.n.]...

P. C.M.: Aoleo, scuză-mă ...

P.V.: ... ce m-ai rugat pe mine tu...

P. C.M.: Da...

P.V.: ...[neinteligibil – vorbește în șoaptă - n.n.]... Fac tot ce-mi stă în putință în perioada aia ...[neinteligibil - n.n.]... să rezolv ...

P. C.M.: Ce-o zis, că nu are niciun ban sau ...[neinteligibil - n.n.] ... ?

P.V.: Acum în momentul ăsta.

P. C.M.: Da ...

P.V.: Păi eu uite-s ...[neinteligibil – vorbește în șoaptă - n.n.]... și rezolv cumva.

P. C.M.: Așa o zis ...

De asemenea, P.V. i-a spus lui P. C.M. că A.I. nu poate să se întâlnească direct cu ea în Piatra Neamț, dar va încerca să facă acest lucru în București și că a solicitat ca P.V. să intermedieze comunicarea dintre ei:

P.V.: Asta mi-o zis... Astăzi, când i-am spus: ...[vorbește în șoaptă - n.n.]... Vreau să vorbesc cu ea, mergi cu mine? Te rog eu din suflet, nu pot să mă văd. Te rog...! Înțelege?

P. C.M.: Deci să nu ne vedem aicea ...[neinteligibil- n.n.]...?

P.V.: Nu. O zis că: Te rog...!

P. C.M.: Păi să zică el unde la București.

P.V.: Nu am apucat, eu diseară mă văd cu el ...

P. C.M.: Zi-i așa[neinteligibil - n.n.]...

P.V.: Și ...[neinteligibil - n.n.]...: Dacă ceva îți arde, transmite prin tine. ...[neinteligibil - n.n.]... mi-i frică, facem vreo belea ...[neinteligibil - n.n.]...

P.V. i-a confirmat lui P. C.M. că A.I. știe de ce vrea aceasta să se întâlnească cu el, dar nu poate să facă acest lucru, mai ales în Piatra Neamț:

P. C.M.: Atunci să-i spui: Că eu când m-am întâlnit cu el în aeroport ca să ...[neinteligibil - n.n.]...

P.V.: Știe exact despre ce e vorba, numai acum mi-o spus: Nu pot aici, înțelege!

P.V. i-a promis lui P. C.M. că va insista pe lângă A.I. să se întâlnească cu ea sau să rezolve problema:

P.V.: O zis că ... face cum poate și dă. O zis că: Băi ...

P. C.M.: Doamne, să te audă Dumnezeu!

P.V.: Deci o zis că: Nu am în momentul ăsta, dar ... fac cum oi putea și oi rezolva eu...

În ziua de 17.07.2017, pe raza municipiului București a avut loc o întâlnire între P. C.M. și A.I. P. C.M. s-a prezentat și i-a amintit interlocutorului că s-au mai întâlnit în aeroportul Otopeni, fapt pe care A.I. nu l-a negat:

P. C.M.: C., care ne-am întâlnit la Otopeni, a lui P....pot sa las geanta asta undeva să vorbim și noi un minut? Ca să vezi ce mică-i ...mă duceam să mă întâlnesc cu un avocat...

A.I.: C. a cui?

P. C.M.: A lui P., care m-am întâlnit cu tine în aeroport!

A.I.: Aaaa...bună C.! Ce faci?

P. C.M. i-a spus interlocutorului că Ș.G. are nevoie urgentă de bani în scopul recuperării prejudiciilor din dosarele penale, însă când a făcut referire expresă la ”banii ăia care ți-o dat ție”, A.I. a negat că ar fi primit bani de la Ș.G.: ” Nu mi-a dat nimeni nici un ban... ”

Discuția purtată de cei doi a relevat motivația poziției adoptate de A.I. care în momentul în care P. C. - M. îl asigură că nu este monitorizată (”cine dracu mă urmărește pe mine”) răspunde : ”Pe tine poate nu, dar pe ...”.

Deși formal neagă primirea vreunei sume de bani de la Ș.G. și implicit existența unei datorii, A.I. îi spune lui P. C. - M.: ” Vorbește cu... cu P., cu P....” și ”Hai că încerc să găesc o soluție”.

La insistențele lui P. C.M. privind nevoia urgentă a Ș.G. de a recupera prejudiciile din dosarele penale pentru obținerea unui tratament sancționator mai blând, A.I. îi repetă: ”Și vorbește cu P.!”.

Deși formal neagă primirea vreunei sume de bani, A.I. recunoaște că a mai discutat subiectul cu cineva: ”mi-a mai spus cineva”, fiind evidentă trimiterea la P.V.. Fără ca P. C.M. să pomenească de discuțiile anterioare cu P.V., A.I. a întrebat-o în mod direct: ”P. e la București ... [neinteligibil - n.n.]...nu?” În acest mod, A.I. confirmă că P.V. este intermediar între el și P. C.M./Ș.G. și că P.V. i-a transmis solicitările formulate de cei doi. De altfel, apare inexplicabilă insistența lui A.I. ca P. C.M. să discute problema cu P.V., în condițiile în care această problemă nu ar exista. În plus, deși a negat primirea vreunei sume de bani, la finalul dialogului A.I. a afirmat că va găsi o soluție, dar că martora trebuie să-l contacteze în acest sens pe P.V..

În ziua de 23.08.2017 între P. C. - M. și P.V. au avut loc două discuții, cei doi întâlnindu-se pe raza municipiului Piatra Neamț.

În cadrul primei întâlniri P.V. a confirmat că a vorbit cu A.I. după întâlnirea acestuia din data de 17.07.2017 cu P. C. - M.:

P.V.: Habar n-am...deci ieri a venit din concediu, c-o fost plecat cu D...el... ca să-ți povestesc cum o fost...o venit...eu am înțeles că...bă, m-am întâlnit ...eu m-am dus cum rămăsese înțelegerea anterioară... băi omule vrea femeia respectivă să se vadă cu tine...aaa, m-am văzut cu ea, întâmplător...în mintea mea zic da, ok, întâmplător...și zice o venit la ti...ă...că o zis...ă...să găesc soluții și eu vin la tine să te confesezi ... și eu i-am zis: Băi, J. dar e foarte simplu, deci eu nu am produs cu tine, n-ai dat nici 10 bani de un an de zile și eu n-am luat decât cât o rămas... 60-70 ...ia-i mânca-ți-aș ochii tăi și dă-i omului și rezolvă, că omul e la ananghie...asta o fost discuția mea...nu mi-a dat nici până în ziua de azi 20 de bani...ieri m-am dus la el, că venind din concediu, m-am dus...băi hai să vedem, că mâine seară ne vedem că-i ziua la o mimoză de-a lui și deseară trebuie să mă văd cu el și atunci mă duc să-i spun: Băi omule... Stai că sunt...

P.V. i-a transmis lui P. C.M. că A.I. nu consideră că i-ar datora bani lui Ș.G. întrucât banii au fost dați conform unei înțelegeri, chiar dacă scopul nu a fost atins:

P.V.: ...pentru el nu există așa ceva, adică ți-o spun prietenește, care bani, am avut o înțelegere, nu s-o putut rezolva...

P. C.M.: ...și banii? De ce nu dă banii înapoi? Deci spune-i așa...spune-i : O zis G., băi, nu s-a rezolvat înțelegerea cum zice el...cu...ăsta...

P.V.: ...dar știe și el... cu T....

Deși nu consideră că ar trebui să restituie banii, A.I. i-a confirmat lui P.V. că cele suținute de Ș.G. sunt reale, atât remiterea sumei de 100.000 euro cât și restituirea ulterioară a sumei de 20.000 euro prin intermediul lui Ș.G.:

P. C.M.: Tu trebuie să-i spui: Băi I.e, eu știu că o dat banii... că tu...doar știi din discuții...

P.V.: Dar o recunoscut el...dar o recunoscut el, zice: Da bă, mi-o dat 100000 de euro... și n-o să rezolve...pe care i-am dat...nu s-o putut rezolva că nu știu ce...i-am dat 20000 de euro lui G. înapoi...

P. C.M.: Da!...

P.V.: Ceva de genul ăsta...

Discuția dintre cei doi confirmă declarația dată de P.V. în sensul că inițial Ș.G. i-a spus doar că A.I. îi datorează o sumă de bani, dar după începerea discuțiilor și transmiterea mesajelor de la Ș.G., A.I. i-a povestit contextul din care ar rezulta datoria actuală:

P. C.M.: Da, da...tu nu știai de la P.?

P.V.: Nu...mi-a zis după el...mi-a zis...ă...el așa mi-a zis: Băi trebuie să-mi dea dracul ăsta niște bani!... și...dar mi-o recunosc A. : Da bă, uite... atuncea când o fost, când trebuia să-l împachetăm pe ăsta...

P. C. – M. i-a spus lui P.V. că A.I. evită o întâlnire directă iar P.V. a confirmat acest aspect, contex în care P. C.M. i-a cerut lui P.V. să insiste ca A.I. să accepte o întâlnire directă:

P. C.M.: Băi, dar el s-a legitimat cu banii aștia sunt cuvintele lui...el când cerea bani de la ...[neinteligibil - n.n.]... de la G. ...dăm...ă...ca să se legitimizeze la partid...la Li...la L.D., că altfel nu ar fi pupat din fundul pământului să ajungă...ă...

P.V.: De la Târgu Neamț de la Grumăzești...

P. C.M.: ...să ajungă...ă...ceea ce este...Dar spune-i că G. a zis în felul următor: Dacă nu acceptă...pentru că-i transmit ceva de...care știu numai ei doi...deci dacă nu acceptă întâlnirea direct cu mine...da...el nu mai poate...ă...G. se simte foarte trădat...!

P.V. a confirmat din nou înțelegerea pe care a avut-o cu Ș.G. și A.I. în legătură cu lucrarea de la Primăria Icușești:

P. C.M.: Băi, dar la primăria aia...de ce nu...ce firmă o lucrat pentru termopane? La primăria aia...cum dracu...cu ceva cu L...

P.V.: A lui.

P. C.M.: A lui. Da. La...

P.V.: Fosta lui Incușești...

P. C.M.: Da, Icușești...ce firmă o lucra cu termopane?

P.V.: A lui.

P. C.M.: Firma lui ă? Dar cum se numește firma lui?

P.V.: RO...ROCOM...

P. C.M.: Ca să-i zic... ROCOM ha?

P.V.: Da.

P. C.M.: Și o luat banii și ...o luat... cât ? De un milion jumătate o pus termopane?

P.V.: Nu, de un miliard jumătate și ele erau 104 milioane...

P. C.M.: ...[neinteligibil - n.n.]...

P.V.: Când i-am zis lu șefu să se ocupe ... Dă-l mă în p... mea că o reglăm noi! ...[neinteligibil - n.n.]... nici acum ...[neinteligibil - n.n.]... n-ai cu cine... o rămas 200 și ceva de euro pe metru să ridice o clădire la gata, cu finisaje cu tot...cine dracu ...[neinteligibil - n.n.]... cu ce...zi-mi și mie...atât te întreb...cu 200 și ceva de euro cum să ridici o clădire...

P. C.M.: N-ai cum să faci... Dacă o...dacă o luat toți banii...

P.V.: ...la gata, la gata, la gri...cred c-o fost 200 și...vreo treizeci și ceva sau patruzeci de euro, și-o luat partea lui cât dublu și rămâi cu 200 de euro să ridici o clădire de jos până sus ...[neinteligibil - n.n.]...

La cererea lui P. C. – M., P.V. a fost de acord să intermedieze o întâlnire directă dintre cea dintâi și A.I. În acest sens, P.V. a promis că îl va aborda pe A.I. pentru a-i explica necesitatea unei discuții directe întrucât este vorba despre chestiuni care îi privește exclusiv pe A.I. și pe Ș.G.:

P.V.: Am înțeles ce mi-ai spus, gata! Subiectul e închis și dacă văd că o dă prin cotită și nu vrea să se vadă îi zic: Bă, eu nu am de unde să știu, o venit femeia până la Piatra Neamț să se întâlnească cu tine...deci spune-mi ce să-i spun, nu vrei, nu vrei, măcar spune să știe femeia pe ce parte s-o ia, să-i spună lui nea G. în ce parte s-o ia...

P. C.M.: Spune-i c-o ... spune-i c-o zis G....

P.V.: Mie spune-mi ca să știu... îi spun exact ce mi-ai zis...

P. C.M.: ...așa să-i zici...

P.V.: Eu deseară îl găsesc, ți-am zis...și îi transmit! El acum 10 minute o intrat la Consiliu, dar e plin de oameni...

P. C.M.: E pe îndemânare, ți-am zis, să intru acum la el...îți dai seama...

P.V.: Și oricum nu vorbește în birou!

P. C.M.: Da...Deci tu-i...ă...dacă e ceva...

P.V.: Deci vorbim deseară și țin legătura cu F. și-ți transmit exact...am grijă cum să formulez să-ți ajungă informația...

De asemenea, P.V. îi relatează lui P. C. – M. că după întâlnirea din București, A.I. a discutat cu el și a fost de acord să-i restituie banii lui Ș.G., dar i-a cerut lui P.V. să găsească el o soluție. Acesta din urmă i-a propus să-i atribuie o lucrare, iar profitul obținut să-i fie dat lui Ș.G.. Deși această discuție a avut loc cu aproximativ o lună în urmă, A.I. ”nu a mișcat nimic”:

P. C.M.: ...că în afară de banii care o zis ca să-i rezolve... că o să rezolve...cum rezolvăm banii: Zi! Cum? Dacă nu ți-o dat nimic, nici o lucrare, nimic...cum?

P.V.: Nu mi-o dat ...[neinteligibil - n.n.]... un cui să-l bat...

P. C.M.: Cum rezolvăm?

P.V.: ...[neinteligibil - n.n.]... o venit la mine și mi-o zis: Dacă găsești o soluție! ...OK, foarte simplu! Dă-mi de lucru...ținem analitic...ce-o rămas? 2 lei...2 euro ...scădem opt euro...ia-ți-i tu și dă-i omului ...[neinteligibil - n.n.]...nu-mi trebuie profit, nu-mi trebuie nimic, eu mi-am scăzut cheltuielile măcar...și o zis: Da, așa facem! ...acu o lună...n-o mișcat nimic, nimic... ...[neinteligibil - n.n.]... N-am eu nevoie...

P. C.M.: ...da...

P.V.: ... fă-mi... nu știu ... trotuare...fă-mi pe dracu să le ia...ceva...

P. C.M.: ...da...

P.V.: Ă, da, imediat... am făcut ... [neinteligibil - n.n.]... directe nu sunt fonduri... n-o mișcat nimic...

P. C.M.: Deci nu...adică el nu vrea...

P.V.: Lasă-mă până mâine să-ți dau un semn de vrut sau de nevrut..

La finalul discuției, P.V. i-a promis lui P. C. – M. că-i va transmite lui A.I. cererea sa și va rediscuta cu acesta despre obligația restituirii banilor.

La data de 20.09.2017 Ș.G. a fost liberat condiționat prin decizia Tribunalului Prahova. În acest context, în zilele de 23.09.2017, 28.09.2017 și 15.10.2017 între Ș.G. și P.V. au avut loc discuții în legătură cu recuperarea sumei de 80.000 euro de către cel dintâi de la A.I..

Astfel, în cadrul primei discuții din data de 23.09.2017, P.V. i-a spus lui Ș.G. că i-a transmis lui A.I. solicitările formulate atât de Ș.G. cât și de P. C. – M. cu privire la restituirea banilor și că A.I. a recunoscut atât datoria cât și proveniența acesteia și i-a cerut lui P.V. să identifice o soluție pentru restituirea banilor. P.V. i-a propus lui A.I. să-i atribuie o lucrare de la Primăria Dobreni, condusă de primar C.V., lucrarea urmând a fi finanțată prin Consiliul Județean Neamț. A.I. a fost de acord, dar până la data discuției nu a făcut demersuri pentru alocarea banilor:

Ș.G. : Nu...stai oleacă...eu m-am luptat cu el...cu T. da? Corect?

P.V.: Corect!

Ș.G. : T. o ajuns în mormânt, eu la pușcărie...băi, îs la necaz, da?

P.V.: Corect!

Ș.G. : Bă, ajută... ajută-mă bă...am trimis-o și pe C. la el...

P.V.: Dar am fost eu dom Ș. ...[vorbește în șoaptă - neinteligibil - n.n.]...

Ș.G. : Da...

P.V.: Că i-o zis lu ăsta...și i-am zis lui...Nu, să transmită prin tine!... Băi băiatule, sunt lucruri pe care nu pot să ți le transmit!... punct... Unde? ...Nu, nu pot să mă văd...[neinteligibil - n.n.]... Unde stă?...Stă în cutare loc, stă...și întâmplător cică...întâmplător!...s-o întâlnit cu el și el o venit la mine...Am înțeles că am vorbit ...[neinteligibil - n.n.]... rezolvi tu! ...OK...Cum? ... Băi omule, adu și tu o lucrare la V...Băi, dă-mi dracu ...dă și tu o lucrare la V...dă-i bani ... mă duc și-i duc omului, că-i la necaz...pe cuvântul meu de onoare! ...N-o mișcat cincizeci de bani nici în ziua de astăzi!

.....
P.V.: Dar i-am găsit-o eu dom Ș.!...

Ș.G. : ...[neinteligibil - n.n.]...

P.V.: ...am vorbit cu V...

Ș.G. : ...aaa...V. îi...

P.V.: V. o înțeles...

Ș.G. : ...[neinteligibil - n.n.]...

P.V.: ...tot, tot, tot...și i-am zis: Dă-i banul la rectificare.....[neinteligibil - n.n.]...lucrarea...cât îmi dă...cash...cred că doar o scos TVA și astea...cash...dă-i omului că i la ananghie... Da, da, da...De-atunci, din iunie...

Ș.G. : Băi, măcar în rate bă...nu poți să-mi dai 80000, dă-mi 20000, dă-mi 30000...

P.V.: ...iese din treaba într-o lună.....[neinteligibil - n.n.]...50000...

Ș.G. : Iese 50000 la lucrare?

P.V.: Da, păi așa a făcut ...[neinteligibil - n.n.]... 250...așa am calculat ...am zis că să ajungă la dumneavoastră 50000 de lei...

P.V. i-a subliniat lui Ș.G. că A.I. evită să se întâlnească cu el:

P.V.: Dom Ș., dumneavoastră vă trebuie...[neinteligibil - n.n.]... i-am zis, n-am mai răbdat...că și eu...trăiesc și eu cu stările mele, să nu credeți că, chiar e ușor acolo...și m-am dus și i-am spus: O ieșit șeful!

Ș.G. : Ei, cred că el nu s-o bucurat!

P.V.: Nu, o zis: Transmite-i salutări lui G., dar nu vreau să mă văd acum, în perioada asta cu el, să transmită prin tine...

Din dialogul înregistrat ambiantal rezultă că Ș.G. i-a spus lui P.V. să-i transmită lui A.I. să-i dea restul sumei datorate în tranșe:

P.V.: Dar eu m-am dus de 10 ori la el : Băi, are nevoie omul...luni îl mai aștept o dată...zic: M-am întâlnit cu dom Ș., sâmbătă...are nevoie omul...

Ș.G. : ...[neinteligibil - n.n.]...zii nu vrea toți odată...două...20000, 30000 ...[neinteligibil - n.n.]... cât...15000, 20000 după aia, până se fac 80000, nu spun 85000, ăia 5 i-am uitat, dă-i dracului...ăia care i-am dat lui T., că ăla ș-o făcut treaba, T....l-o făcut varză în ziare pe T., dacă-ți aduci aminte...

P.V.: Da...

Ș.G. : Eu am avut ziarele acasă...Că de aia a mizat el...ca să zic acum a apărut cu T....deci traseul era bun să-l facă pe T. cum o zis pac, pac...Înțelegi? Dar...n-o mai ieșit...ăla în mormânt...băi, și mort dac-o dădea, dacă mort îl scotea pe T. incompatibil...da?

P.V.: Asta era!

Cei doi au discutat și cu privire la contractul încheiat de firma controlată de P.V. cu Primăria Icușești și faptul că în urma executării contractului P.V. nu a avut profit, fapt pe care i l-a adus la cunoștință și lui A.I.:

Ș.G. : Înțelegi...o rămas diferența de 80000 ...o trecut timpul...eu am ieșit afară, nu? Am stat un an de zile afară...Înțelegi? Băi, putea... 10000... 5000...da, da, c-o rezolvă cu tine...ce-ai făcut cu lucrarea de la Icușești? O ieșit un căcat și...când eu i-am spus lui, zic: Domle, a zis P. că nu a ieșit acolo că asta...

P.V.: Prima dată ...prima dată a dat-o prin fasole...

Ș.G. : O zis că nu i-ai spus!

P.V.: I-am arătat dom Ș.!...cică: Da, așa-i! Așa-i, c-o fost prost evaluată... Da, băi, dar măcar să știe regula.

Ș.G. : Păi de aia n-o lua nimeni lucrarea aia...

P.V.: Dar dacă o scos-o de cinci ori la licitație și n-a luat-o nimeni!

Ș.G. : Păi! Și de unde să iasă?

P.V.: Dar o fost 200 și ceva de euro construcție jos...de jos...

Ș.G. : Și...o venit șeful...cu...

P.V.: ...și el o luat un miliard jumate numai tâmplăria...

Ș.G. : Și mi-ai zis la un moment dat că nici nu dăduseră... a ieșit un căcat cu...

Pe de data de 28.09.2017 a avut loc o nouă întâlnire P.V. și Ș.G.. P.V. i-a relatat interlocutorului că i-a transmis lui A.I. solicitarea sa, iar A.I. a spus că îi va restitui banii lui Ș.G., în tranșe, prima tranșă în cuantum de 20.000 euro urmând a fi remisă în luna octombrie:

P.V.: Am vorbit cu ăsta...

Ș.G. : ...da...

P.V.: ...i-am explicat ce mi-ați zis dumneavoastră...face tot posibilul, chiar dacă nu reușește să vă rezolve ...[neinteligibil - n.n.]...

Ș.G. : În octombrie? ... Aici...

P.V.: Dar suntem în octombrie...deja suntem...o zis că-n luna octombrie el rezolvă...20000 euro...

Ș.G. : ...20000 a zis că dă!?

P.V.: ...euro...minim ăia...

Ș.G. : Da...păi nu, că ...acum să spun cinstit...băi...spune-i așa: Băi, omu-i la necaz, băi...

P.V.: Dar i-am spus... exact cum ați spus...Băi, te rog frumos, rezolv-o, că-i la necaz ...și a zis așa: Băi, te rog spune-i lui nea G...[neinteligibil - n.n.]... fac totul, chiar dacă nu reușesc să rezolv cumva...[neinteligibil - n.n.]...și o zis: Tot ce are să transmită prin tine! ...și i-am zis: Băi, vezi că o zis oamenii că trebuie să te vezi cu el, stabilește odată...Nu, bă, spune-i așa: Eu am transmis că dacă orice o să fi de transmis, transmit prin tine!

În plus, P.V. i-a transmis lui Ș.G. încă odată reticența lui A.I. de a se întâlni direct:

Ș.G. : Adică, el nu...că o venit A. la... că o venit A. la Coco...știi ...și mi-o zis ...Băi, spune-i lu G. să stea liniștit ...[neinteligibil - n.n.]...

P.V.: Așa mi-o zis și mie ieri, o zis: Știi că...Băi, ar mai fi o soluție numai că trebuie să mă văd cu el...nu acum, că nu-i bine să mă văd cu el...[neinteligibil - n.n.]...

Ș.G. : Nu mă duc eu peste el niciodată...nu vezi...nici cu tine P....te-am așteptat, mă cauți... bine...nu te-am...

P.V.: Bineînțeles...Nu...dar eu am venit eu, doar ai văzut...

Cei doi interlocutori au stabilit în finalul discuției să se întâlnească din nou după ce P.V. îl va contacta pe A.I. și vor stabili concret modalitatea de restituire a banilor:

Ș.G. : P., ai să mă cauți tu când ai un răspuns de la A....mă cauți...

P.V.: Cum am ...de la el...îți dau un semn...da, da...

Ș.G. : Bine, pa, pa...dar să fie clar bă... să spună bă...nu că...

P.V.: ...pe data de aia...

Ș.G. : ...că rezolvă în luna octombrie...că...

P.V.: ...să nu mai...și i-am zis: Băi, nu mă mai băga pe mine dacă nu-i concret!

Ș.G. : Păi, nu mai tot prostești omul!

P.V.: Da!

Ș.G. : Nu?

P.V.: Te caut eu când mă întorc!

Pe data de 15.10.2017 pe raza mun Piatra Neamț a avut loc o nouă întâlnire dintre Ș.G. și P.V.. Cel din urmă i-a transmis interlocutorului că de la ultima lor întâlnire nu a mai reușit să-l contacteze pe A.I. întrucât acesta este plecat din localitate:” păi noi am stat de vorbă duminică și el luni a plecat, dacă știți...a plecat în...Munchen...de n-o mai venit de atunci...are trei săptămâni de când e plecat, n-o mai venit A. ...săptămâna asta, că el e plecat la Paris, săptămâna asta...deci săptămâna asta e la Paris sau la Ibiza, una din două ...”

În acest context P.V. i-a propus lui Ș.G. să-i aranjeze o întâlnire cu A.I., pentru ca cei doi să poată discuta și rezolva problema în mod direct :

P.V.:dar vreau săptămâna cealaltă, întâmplător să vă întâlnesc...

Ș.G.: Păi dar vreau bă, și-i spun în față: Băi I.e, dar las-o-n p*** mea...

P.V.: De unde vine...[neinteligibil - n.n.]...împreună ...

Ș.G.: ...și mergem peste el...

P.V.: Mergem cu matale... Întâmplător...

Ș.G.: Da...da...Băi, ne-am întâlnit...

P.V.: Ce dracu...

Ș.G.: Păi dar pe tine tot te plimbă, tot te minte...

P.V.: Dar nu mai pot nici eu...înțelegi, că i-am zis: Băi omule... mă, stă omul ăla, mă așteaptă... mi-e și rușine...eu parcă...parcă ar trebui să zic eu...

.....
Ş.G.: Băi, dar tu ai sesizat...că acum reiau eu ce mă doare...
P.V.: Da.
Ş.G.: Ai zis că în octombrie el rezolvă 20000 ...n-o zis așa?
P.V.: Exact așa...da...corect ...
Ş.G.:...Şi?
P.V.: ...băi, prima tranșă, în luna octombrie, până la sfârșit...o zis așa...
Ş.G.:...da...
P.V.: ...dar deja... ia... suntem în 15...așa-i...
Ş.G.:...păi tocmai...dar când...când...când?
P.V.: Săptămâna cealaltă eu am să aflu unde este...vă întâlniți...băi omule, când mi-i dai...[neinteligibil - n.n.]...

În ziua de 22.11.2017 între P.V. și A.I. a avut loc o discuție înregistrată audio, dialogul dintre cei doi vizând solicitarea lui Ş.G., transmisă prin intermediul celui dintâi de a-i fi restituită diferența de bani:

P.V.: Cu privire la ...ăsta ...(n.n. neinteligibil)... F. ...(n.n. neinteligibil)...clar că vrea mai devreme să vorbească...să știu ce să-i zic ca să scap de el...

A.I.: am înțeles...

P.V.: ...băi mă duc la el: hai că ți-o rezolvă...cum să-i zic? ...Lu p*** ăsta ce-i zic?

A.I.: N-am ce să ...

P.V.: Să-și vadă de treaba lui!...

A.I.: Spune-i așa...că eu n-am nici o datorie la el...

P.V.: Da.

A.I.: ...io

P.V.: Da...

A.I.:...ce-o fost o ...așa...

P.V.: Și...s-o-nchis...

A.I.:...și io și el o pierdut...amândoi...

P.V.:...a, deci amândoi ați pierdut și sănătate bă frate, asta e...

A.I.: Ca să-l execute cineva pe ăla, pe C....

P.V.: Am înțeles!

A.I.:...și p*** mea, acum ce fac?...Eu iau pe mine...și ce...am pierdut ...însă, așa cum i-am transmis ...

P.V.: C-o rezolvi...corect, am înțeles...astea să fie cuvintele. Deci eu așa o să fie cuvintele spun : Bă, omul uite-așa s-o...

A.I.: Să nu mai vorbească...

P.V.: Exact!

A.I.:...că dacă vorbește, mă pun de capul lui...nu-l mai ajut cu nimic...

Prin urmare, A.I. afirmă că a avut o înțelegere cu Ş.G. privind ”execuția” lui T.C., că în urma acestei înțelegeri amândoi au pierdut și, în consecință, consideră că în prezent nu are nicio datorie față de Ş.G. întrucât dacă i-ar restitui întreaga sumă de bani ar suporta doar el pierderea.

În continuarea dialogului din data de 22.11.2017 A.I. îi atrage atenția lui Ş.G., prin intermediul lui P.V., să nu mai vorbească această problemă cu nimeni ”c-am mai auzit niște chestii care nu-mi convin”:

A.I.:... însă, așa cum i-am transmis ...

P.V.: C-o rezolvi...corect, am înțeles...astea să fie cuvintele. Deci eu așa o să fie cuvintele spun : Bă, omul uite-așa s-o...

A.I.: Să nu mai vorbească...

P.V.: Exact!

A.I.:...că dacă vorbește, mă pun de capul lui...nu-l mai ajut cu nimic...

În finalul dialogului A.I. a afirmat că-l va ajuta pe Ș.G., fără a preciza în ce mod, însă cu condiția ca acesta să nu mai vorbească: ”adică eu vreau să-l ajut nu că am vreo datorie, că nu am... ca prietenie... așa vreau eu să ...”

Procesul-verbal de redare a dialogului purtat de A.I. cu P.V. a confirmat rolul de intermediar al celui din urmă, aspect care se coroborează cu declarația de martor dată de P.V. și cu procesele-verbale de redare a discuțiilor purtate în perioada iunie - octombrie 2017 între P.V. și P. C.M. sau Ș.G.. Astfel, A.I. conferă credibilitate mesajelor transmise de P.V., fiind evident că dialogul de mai sus este o continuare a unor discuții anterioare pe același subiect.

În plus, A.I. a confirmat susținerea lui Ș.G. privind înțelegerea frauduloasă în scopul eliminării lui T.C. și faptul că pentru atingerea acestui scop au fost dați bani. Însă, în condițiile în care scopul comun nu a fost atins, A.I. a considerat că ambii trebuie să suporte pierderea. Prin această susținere A.I. a confirmat restituirea unei părți din suma dată de Ș.G. pentru eliminarea lui T.C..

Astfel, mesajul integral pe care A.I. îi cere lui P.V. să-l transmită lui Ș.G. este următorul: ”Spune-i așa...că eu n-am nici o datorie la el ...ce-o fost o ...așa... și io și el o pierdut...amândoi... ca să-l execute cineva pe ăla, pe C..... și p*** mea, acum ce fac?...Eu iau pe mine...și ce....am pierdut”.

Acest mesaj explică pe deplin poziția lui A.I.: banii primiți de la Ș.G. nu au fost pentru sine ci au fost dați mai departe pentru a ajunge la H.G.; în condițiile în care scopul comun nu a fost atins, pierderea trebuie suportată de amândoi. Ș.G. nu este îndreptățit să ceară restituirea în întregime a sumei dată în 2013 întrucât în acest caz întreaga pierdere ar fi suportată doar de A.I. De altfel, această poziție a lui A.I. i-a fost transmisă lui Ș.G. de P.V. în cadrul discuției purtate cu P. C. în data de 23.08.2017: ”pentru el nu există așa ceva, adică ți-o spun prietenește, care bani, am avut o înțelegere, nu s-o putut rezolva”.

Audiat în cursul urmăririi penale, inculpatul A.I. a arătat că nu a luat nicio sumă de bani de la Ș.G. și nu avea cum să intervină la președintele ANI întrucât nu-l cunoștea pe G.H., persoană numită în funcție cu sprijinul fostului președinte T.B. și al PDL. Inculpatul a declarat că atât el cât și Ș.G. aveau un ”război politic” cu T.C., condiții în care nu ar fi fost necesară primirea unei sume de bani ca să acționeze împotriva celui din urmă. A.I. a subliniat că Ș.G. a formulat mai multe denunțuri, unele din ele dovedindu-se în instanță nereale și că în anul 2013 avea o influență politică mai mare decât a sa. A.I. a subliniat că până în prezent a considerat că are o datorie morală față de Ș.G. având în vedere că acesta din urmă s-a aliat cu el împotriva lui T.C.. A.I. a arătat că s-a întâlnit cu P. C. atât la Aeroportul Otopeni din cât și în parcare din hotelul Phoenicia București, context în care susnumita i-a cerut să-l ajute pe Ș.G., fără să-i fi fost cerut un quantum anume, în virtutea relațiilor vechi de prietenie și având în vedere că Ș.G. se afla într-o situație dificilă: era implicat în dosare penale și avea nevoie de ajutor pentru cheltuielile legate de plata avocaților, experților și recuperarea prejudiciilor. Având în vedere datoria morală invocată, A.I. a declarat că a vrut să-l ajute financiar pe Ș.G., dar nu a avut resurse financiare. Inculpatul a negat rolul de intermediar al martorului P.V. și a susținut că acesta i-a transmis că Ș.G. îi solicită sume de bani, dar cu titlu de ajutor, fără a discuta niciodată cu martorul că solicitarea privește banii remiși în 2013 sau motivul pentru care ar fi primit bani de la Ș.G.. A.I. a confirmat că s-a întâlnit cu martorul Ș.G. în biroul său din Consiliul Județean Neamț, ocazie cu care martorul i-a înmănat o scrisoare de la tatăl său, scrisoare pe care a citit-o și ulterior a aruncat-o însă a negat că i-ar fi dat martorului vreo sumă de bani, cu orice titlu.

Inițial A.I. a arătat că a participat la un eveniment privat – petrecere - invitat fiind de P.V., dar că nu-și amintește dacă a discutat cu acesta despre solicitările lui Ș.G.. După ce a ascultat înregistrarea ambientală din data de 22.11.2017 a dialogului purtat cu P.V., inculpatul a explicat că referirea la pierderile suferite are în vedere pierderile de natură politică pe care le-a suferit atât el cât și Ș.G. și în niciun caz nu se referea la bani. De asemenea, a arătat că atunci când a afirmat că nu ia pe el ce au pierdut s-a referit la faptul că el nu preia problemele lui Ș.G. din dosarele penale - bani pentru plata avocaților, recuperarea prejudiciilor etc. În

legătură cu dialogul de mai sus, A.I. a precizat că a fost purtat la o petrecere la care a băut o anumită cantitate de vin.

În fața instanței de judecată inc. A.I. s-a prevalat de dreptul la tăcere după ce i-au fost aduse la cunoștință drepturile prevăzute de art. 83 al. 1 lit. a din cod pr. penală.

Potrivit jurisprudenței CEDO detenția este justificată doar dacă se face dovada că asupra procesului penal planează unul din următoarele pericole care trebuie apreciate în concreto, pentru fiecare caz în parte: pericolul de săvârșirea unor noi infracțiuni, pericolul de distrugere a probelor, riscul presiunii asupra martorilor, pericolul de dispariție a inculpatului sau pericolul de a fi tulburată liniștea publică.

Recomandarea nr. R (80) 11 a Comitetului de Miniștri a Consiliului Europei prevede la pct. 3 ca detenția provizorie nu poate fi ordonată decât dacă persoana în cauză este bănuită că a săvârșit o infracțiune și sunt motive serioase de a se crede că există unul sau mai multe dintre următoarele pericole: pericolul de fugă, cel de obstrucționare a justiției ori acela ca acuzatul să nu comită o nouă infracțiune gravă, pct. 4 al recomandării specifică în plus că „dacă existența nici unuia dintre pericolele enunțate nu a putut fi stabilită, detenția provizorie s-ar putea totuși justifica, în mod excepțional, în anumite cazuri în care se comite o infracțiune deosebit de gravă”.

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și motivele invocate în referatul de arestare preventivă, judecătorul de drepturi și libertăți a constatat că în cauză nu există dovezi privind existența cazului comiterii unei infracțiuni deosebit de grave apreciate, atât de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, ca fiind justificativ pentru luarea ori menținerea măsurii arestului preventiv.

Astfel, pentru prezervarea ordinii publice, Curtea a admis că prin gravitatea lor deosebită și prin reacția publicului la săvârșirea lor, anumite infracțiuni pot să suscite o tulburare socială de natură să justifice o detenție provizorie, cel puțin o perioadă de timp. (cauza Letellier contra Franței).

Un asemenea element nu poate fi apreciat ca pertinent și suficient, decât dacă se bazează pe fapte de natură să arate că lăsarea în libertate a inculpatului ar tulbura în mod real ordinea publică.

Or în prezenta cauză, apreciind în concret, judecătorul de drepturi și libertăți a constatat că nu se impune arestarea preventivă a inculpatului A.I., deși chiar fiind comisă o faptă cu caracter penal, fapta în sine și raportat la împrejurările concrete în care să indice că planează asupra cercetării vreunul din motivele ce fac necesară măsura arestării preventive, având în vedere că inculpatul nu are antecedente penale.

Arestarea este o măsură preventivă care atinge grav libertatea individuală, ea având consecințe nebănuite asupra reputației persoanei, a vieții inculpatului și familiei.

Simpla acuzare a comiterii de infracțiuni, fie ele grave, nu justifică arestarea preventivă a inculpatului în contextul în care la dosar nu există probe certe că acesta încearcă în mod direct sau indirect să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unei părți, a unui martor sau expert ori prin distrugerea, alterarea ori sustragerea mijloacelor materiale de probă și că pregătește săvârșirea unor noi infracțiuni.

Tot astfel existența indiciilor temeinice că inculpatul a săvârșit o faptă penală nu justifică arestarea preventivă prin raportare la trecerea unei perioade de timp destul de mare de la data comiterii presupusei fapte (2013) și având în vedere atitudinea inculpatului, faptul că până în prezent nu a mai cunoscut rigorile legii penale, s-au prezentat de bună voie la organele judiciare și la dosar nu există probe certe că lăsarea în libertate a acestuia ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

Față de aceste aspecte, având în vedere și probatoriul administrat până la acest moment, Tribunalul a constatat că deși există probe și indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și a apreciat că o măsură preventivă mai ușoară cea a controlului judiciar este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art.202 alin.1 din codul de procedură penală, pentru asigurarea bunei

desfășurării a procesului penal, al împiedicării sustragerii inculpatului de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unor alte infracțiuni.

Din punct de vedere al circumstanțelor personale, s-a constatat că inculpatul A.I. provine dintr-o familie organizată, are domiciliul stabil, toate aceste aspecte reprezentând suficiente garanții, alături de cele impuse de judecător, că prin luarea măsurii preventive a controlului judiciar, nu se periclitează buna desfășurare a procesului penal.

Referitor la excepția de necompetență materială a Tribunalului Bacău invocată de inculpat prin apărători s-a constatat că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.48 alin.1 lit. a C.pr.pen, având în vedere că presupusa faptă comisă de A.I. nu are legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia. În speță inculpatul ar fi traficant influența decurgând din funcțiile deținute - președinte de partid și deputat - fără ca primirea sumelor de bani să fie realizată în exercitarea atribuțiilor de deputat sau în legătură cu aceste atribuții.

Față de considerentele mai sus expuse a fost respinsă excepția necompetenței materiale a Tribunalului Bacău invocată de inc. A.I..

Împotriva încheierii au declarat contestație în termen legal inculpatul A.I. și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Bacău.

Motivele orale de contestație au fost consemnate pe larg în conținutul părții introductive a încheierii, astfel că nu vor mai reluate.

În ceea ce privește motivele scrise de contestație formulate de inculpat, prin apărători aleși, se solicită admiterea prezentei contestații și desființarea încheierii atacate. Ca atare, în temeiul art. 227 alin. (1) C. proc. pen. s-a solicitat ca, rejudecând să se dispună respingerea propunerii de arestare preventivă, constatând că nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de legiuitor pentru a se dispune vreo măsură preventivă față de inculpat și că hotărârea atacată este totalmente nemotivată sub aspectul necesității luării măsurii controlului judiciar, dar și impunerii celor două obligații facultative.

În extenso, criticile aduse soluției pronunțate la data de 19.01.2018, sunt următoarele:

În primul rând, s-a invocat nemotivarea încheierii nr. 9/Î/2018, sub următoarele aspecte:

1.1. Nemotivarea hotărârii sub aspectul caracterului necesar al măsurii preventive dispuse

S-a solicitat să se observe că prin încheierea atacată Judecătorul de Drepturi și Libertăți din cadrul Tribunalul Bacău a apreciat doar că „la dosar nu există probe certe că acesta încearcă în mod direct sau indirect să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unei părți, a unui martor sau expert ori prin distrugerea, alterarea ori sustragerea mijloacelor materiale de probă și că pregătește săvârșirea unor noi infracțiuni”. În plus, prin aceeași încheiere s-a reținut faptul că „din punct de vedere al circumstanțelor personale, se constată că inculpatul A.I. provine dintr-o familie organizată, are domiciliul stabil, toate aceste aspecte reprezentând suficiente garanții, alături de cele impuse de judecător, că prin luarea măsurii preventive a controlului judiciar, nu se periclitează buna desfășurare a procesului penal”.

Având în vedere că prin luarea măsurilor preventive se aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, legiuitorul a instituit garanții procesuale temeinice care impun respectarea strictă a dispozițiilor legale ce permit luarea acestor măsuri. Astfel, un principiu fundamental al procesului penal - dreptul la libertate este instituit de dispozițiile art. 9 alin. (2) C. proc. pen. care statuează că „Orice măsură privativă sau restrictivă de libertate se dispune în mod excepțional și doar în cazurile și condițiile prevăzute de lege”, iar potrivit art. 53 alin. (2) din Constituția României exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns, însă restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

Totodată, potrivit art. 202 alin. (1) C. proc. pen. „măsurile preventive pot fi dispuse doar în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori al inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii

săvârșirii unei alte infracțiuni”. Așadar, legiuitorul, pe de o parte, a condiționat luarea măsurilor preventive de existența cel puțin a unuia dintre scopurile enumerate anterior, iar, pe de altă parte, a urmărit să întărească în acest mod natura preventivă, și nu retributivă, pe care aceste măsuri trebuie să o aibă în cursul procesului penal.

Drept urmare, caracterul necesar al luării unei măsuri ar echivala cu situația în care organul judiciar ar constata că doar prin luarea acesteia se poate preîntâmpina sau chiar înlătura pericolul generat de conduita persoanei acuzate, măsurile preventive dispunându-se cu titlu excepțional. Simplul fapt al existenței unui dosar penal nu conduce automat la luarea față de persoana acuzată a unei măsuri preventive. Dovadă în acest sens stă chiar prezentul dosar în care se efectuează cercetări încă din data de 17.05.2017, nefiind dispusă nicio măsură până la data reținerii sale în data de 17.01.2018.

Cu toate acestea, deși se arată faptul că inculpatul nu ar avea intenția să impiețeze buna desfășurare a procesului penal, se dispune luarea măsurii controlului judiciar, fără a se indica în ce manieră această măsură ar ajuta concret instrucției penale. Or, având în vedere obligația ce revine instanțelor magistraților judecătorești de a cerceta temeinic cauzele deduse judecătii și de a motiva hotărârile pe care le pronunță, obligații ce reies atât din legislația internă și practica instanțelor naționale, cât și din jurisprudența CEDO, respectiv din dispozițiile art.6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, considerentele pe care instanța a înțeles să își întemeieze soluția dată nu constituie o motivare în sensul normelor arătate și se impune desființarea încheierii atacate.

1.2. Nemotivarea hotărârii sub aspectul caracterului necesar al obligațiilor impuse

Pe lângă obligațiile prevăzute de art. 215 alin. (1) C. proc. pen. ce au caracter obligatoriu în ipoteza în care față de o persoană s-a dispus luarea măsurii controlului judiciar, obligațiile prevăzute de art. 215 alin. (2) C. proc. pen. au un caracter facultativ, rămânând la aprecierea magistratului dacă se impun prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei.

Remarcă faptul că obligațiile impuse inculpatului A. nu au corespondent în prevederile art. 215 alin. (2) C. proc. pen., fiind prin urmare dispuse în mod nelegal. Astfel, art. 215 alin. (2) lit. a) prevede că organul judiciar poate să impună inculpatului obligația „să nu depășească o anumită limită teritorială, fixată de organul judiciar, decât cu încuviințarea prealabilă a acestuia”. Or, inculpatului din prezenta cauză i s-a pus în vedere să nu depășească limita teritorială a țării timp de 60 zile, fără a i se oferi posibilitatea conferită de lege de a solicita încuviințarea organelor judiciare.

Mai mult decât atât, s-a arătat că nu a fost indicat raționamentul pentru care magistratul judecător a apreciat că impunerea unei astfel de obligații este necesară și proporțională cu acuzațiile aduse inculpatului și care sunt probele din care ar rezulta că depășind granița României inculpatul ar afecta cursul normal al procesului.

Cea de-a doua obligație ce îi incumbă inculpatului este aceea de a nu se apropia de martorii din lucrări și de a nu comunica cu aceștia direct sau indirect, pe nicio cale. Or, remarcă că din eroare s-a reținut că ar fi vorba de art. 215 alin. (1) lit. c) C. proc. pen., însă textul indicat vorbește de obligația de a purta permanent un sistem electronic de supraveghere. Cu siguranță obligația pe care magistratul a dorit ca inculpatul să o respecte este cea prevăzută de art. 215 alin. (1) lit. d) C. proc. pen. care impune inculpatului „să nu revină în locuința familiei, să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți sau alte persoane anume desemnate de organul judiciar și să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale”.

Or, nici în cazul acestei obligații nu s-a indicat de ce ar fi necesară impunerea ei și nu s-a indicat nici măcar la nivel afirmativ de Ministerul Public că ar exista riscul ca inculpatul să ia legătura cu martorii și să le influențeze depozițiile acestora. Mai mult decât atât, din punctul de vedere al apărării urmărirea penală din prezenta cauză este finalizată, fiind audiate toate persoanele care ar fi putut oferi relațiile cu privire la faptele ce fac obiectul anchetei.

În plus, s-a invocat că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. d) C. proc. pen. prevăd că persoanele cu care are obligația de a nu comunica direct sau indirect inculpatul trebuie

desemnate expres de organul judiciar, iar în cauza de față inculpatului i s-a impus cu titlu generic să nu comunice direct sau indirect cu martorii, fără a se indica care sunt aceștia. Câtă vreme nu sunt precizate în concret persoanele cu care are interdicția de a comunica, inculpatului îi sunt încălcate, în mod vădit, dreptul la viață privată, dreptul la muncă, precum și libertatea de exprimare, garantate de art. 26, art. 30 și art. 41 din Constituția României, precum și de art. 8 și 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Necunoscând care anume sunt persoanele cu care nu poate comunica, acesta este nevoit să își limiteze, în mod drastic, interacțiunile cu persoane pe care le cunoaște și să evite să cunoască altele noi, întrucât ar putea fi martori în prezenta cauză.

S-a arătat că este adevărat că măsura controlului judiciar este o măsură intruzivă ce pune în discuție sfera libertății persoanei, fiind afectate drepturi și libertăți fundamentale ce pot fi supuse unor limitări rezonabile printr-o reglementare etatică. În plus, în cazul acestor drepturi, organele judiciare se bucură de o largă marjă de apreciere, dar aceasta nu este nelimitată, deoarece trebuie să se încadreze strict în condițiile enumerate și să răspundă corespunzător exigențelor jurisdicției de la Strasbourg. Potrivit art. 8-11 din CEDO, autorităților naționale le revin atât obligații negative (de abținere) cât și obligații pozitive (de acțiune), în raport cu împrejurările vizate de aceste norme și cu importanța acordată de CEDO drepturilor garantate. Restrângerea expresă a drepturilor și libertăților fundamentale trebuie exercitată în cadrul unor coordonate juridice, iar posibilitatea juridică a stabilirii unor limitări răspunde nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, în perspectiva realizării intereselor generale, de grup, a binelui public.

Totodată, interpretând modul de exprimare al Judecătorului de Drepturi și Libertăți din cuprinsul încheierii atacate, s-ar putea deduce că este vorba de toți martorii audiați până la acest moment. Or, cu atât mai mult apare că impunerea unei astfel de obligații nu este necesară.

II. Considerente în susținerea unei hotărâri potrivit art. 227 alin. (1) C. proc. pen.

Preluând principiile expuse în practica Curții de la Strasbourg (în cauzele Stogmuller vs. Austria, Wemhoff vs. Germania și Matznetter vs. Austria) legiuitorul român a identificat trei situații care pot justifica restricționarea libertății, în sensul restrângerii drepturilor și libertăților unei persoane prin luarea față de aceasta a unei măsuri preventive, indiferent că vorbim de cea mai aspră măsură, a arestului preventiv, sau de cea mai blândă, a controlului judiciar.

Așa cum rezultă din cuprinsul art. 202 alin. (1) C. proc. pen., aceste trei situații urmează a fi analizate numai în cazul în care este îndeplinită condiția premisă, respectiv existența probelor sau a indiciilor temeinice de natură să nască suspiciunea rezonabilă că persoana supusă instrucției penale a săvârșit infracțiunea ce face obiectul acușării. Stabilind că această condiție premisă este îndeplinită urmează să supunem atenției dumneavoastră aplicabilitatea, în cauza de față, a celor trei condiții impuse de legiuitor: caracterul necesar al măsurii în scopul bunei desfășurării a procesului penal, al împiedicării sustragerii de la urmărire penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

Raportat la acuzațiile aduse remarcă faptul că prin referatul nr. 54/P/2017 din data de 18.01.2018 prin care s-a solicitat arestarea preventivă a inculpatului I. A. se susține că „probele administrate conduc la suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunea pentru care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale și punere în mișcare a acțiunii penale, respectiv o infracțiune de corupție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, iar pe baza evaluării gravității faptei, a modului și circumstanțelor de comitere a acesteia, a persoanei inculpatului, se constată că privarea de libertate la acest moment este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică”.

Această propunere formulată de Ministerul Public nu constituie decât o însăilare a unor elemente de fapt și de drept și a unor depoziții de martori a căror credibilitate este grav pusă sub semnul îndoielii. Astfel, se solicita luarea celei mai grave măsuri preventive față

de o persoană, cu toate că nu s-a reușit trecerea de primul pas într-un astfel de demers - construirea unei acuzații penale.

Ca atare, s-a apreciat că ar fi trebuit ca la dosarul cauzei să se regăsească niște probe care să susțină o suspiciune rezonabilă, iar nu una care să preexiste la nivel de percepție sau la nivel de simplă prezumție a magistratului procuror de caz.

Lecturând dosarul de urmărire penală se observă că întreaga probațiune și întreaga construcție logico-juridică are drept fundament denunțul formulat la data de 17.05.2015 de numitul G.Ș. potrivit căruia acesta i-ar fi predat, iar inculpatul A. ar fi primit suma de 100.000 euro, însă ceea ce nu reiese din niciun mijloc de probă este pretinsa influență a inculpatului, fie ea reală sau imaginară, pentru care s-ar fi remis respectiva sumă de bani.

Referitor la afirmarea unei influențe de către inculpatul A. există la dosar doar denunțul lui G.Ș., personaj cunoscut pentru numeroasele denunțuri făcute. Astfel, acest celebru „P.” relatează o poveste care nu este ulterior confirmată nici măcar de proprii martori propuși. Mai mult decât atât, această relatare a denunțatorului nu a fost confirmată nici măcar de probele obiective administrate, respectiv înregistrările în mediu ambiental. Or, se impune în mod evident aplicarea principiului de drept testis unus, testis nullus, întrucât pe chestiunile reclamate de martorul denunțator nu există decât propriile sale afirmații, nesuținute de restul materialului probator.

De asemenea, raportat la contextul prezentat de Ministerul Public s-au învederat următoarele aspecte:

Astfel, s-a afirmat că numitul H.G. ar fi fost numit șef ANI de către PSD și susținut în această funcție din anul 2013. Aspecte total neadevărate, întrucât H.G. a fost secretar general al ANI în perioada 2008- martie 2012, numit de către guvernul Alianței în 2008, iar de la data de 01.04.2012, în plină guvernare PDL B., a fost numit președinte general al ANI, ca urmare a încetării mandatului fostului președinte Macovei. Or, se pune întrebarea legitimă „de ce ar fi avut nevoie și cum ar fi avut nevoie unul dintre liderii naționali ai PDL la vremea respectivă de domnul I. A. - deputat de Neamț dintr-un partid adversar, să facă intervenții la o persoană pe ei înșiși o numiseră în funcție?”. Or, la această întrebare Ministerul Public nu a reușit să răspundă nici după administrarea tuturor probelor, rezumându-se doar la a însăila o minciună foarte simplu de demontat.

S-a precizat că este adevărat că exista o cercetare vizându-l pe C. T. ce se afla pe rolul ANI începută la data de 16.11.2010, în plină guvernare PDL, al cărui vicepreședinte și lider național era același denunțator G.Ș.. De asemenea, corespunde adevărului și faptul că I. A. a făcut ceea ce orice cetățean de bună credință ar fi făcut, respectiv sesizează ANI când crede că o persoană se află în stare de incompatibilitate, aspecte confirmate de înscrisurile aflate la dosar provenind de la ANI din care reiese că inculpatul a făcut sesizări oficiale înregistrate la datele de 11.06.2014 și 01.10.2014. Or, poate fi apreciată o sesizare adresată unui organ al statului cu privire la încălcarea unei norme legale ca fiind infracțiune? Cu siguranță că nu.

Ceea ce este notabil cu privire la aceste sesizări este faptul că în perioada mult mai apropiată de comiterea presupuselor fapte reclamate de denunțator a mai existat o sesizare în data de 18.02.2014 a unui domn H.G.N., persoană care era, după cum afirmă chiar parchetul, „omul de casă”, reprezentant al unei televiziuni locale aparținând lui G.Ș., lată că tocmai Ministerul Public ne spune cine era persoana care se ocupa la data faptelor de demiterea d-lui C. T.. Prin urmare, contextul prezentat și mobilul reclamat de către parchet nu există.

De asemenea, s-a făcut trimitere și la anumite documente care provin de la BCR care atestă împrejurarea că între 09.11.2011 și 01.10.2013 martorul Ș.G. (fiul lui G.Ș.) nu a accesat cutia de valori de la BCR, Ministerul Public afirmând că aceasta ar fi o informație incompletă. Or, toate unitățile bancare din România au obligația potrivit dispozițiilor legale și normelor BNR să țină evidența persoanelor ori de câte ori acestea accesează o cutie de valori. Or, această informație pe care o oferă BCR vine să infirme susținerile denunțatorului potrivit cărora în vara anului 2013 fiul său ar fi luat 100.000 euro din cutia de valori.

În plus, remarcă faptul că mijloacele de probe pe care Ministerul Public își fundamentează acuzația sunt reprezentate și de niște înregistrări ambientale între anumite persoane care discută despre trucarea, aranjarea unor lucrări publice de la o Primărie Icușești. Astfel, în cauză sunt apreciate ca fiind credibile declarațiile pe care le oferă niște persoane care vorbesc despre manevrarea unor proceduri de achiziție publică. Ca atare, parchetul nu se sesizează cu privire la aceste fapte, ci înțelege să construiască o întreagă acuzație, având la bază declarații ce emană de acest tip de persoane.

Analizând declarațiile de martori, dl. V. P. (actualmente prefect al județului Neamț) a afirmat că a înțeles că ar fi existat o datorie a lui A. către G.Ș., dar că nu cunoaște proveniența acestei datorii. Mai mult decât atât, martorul A. P. afirmă în declarația sa că în fapt nu ar fi existat nicio datorie.

Din discuțiile ambientale s-a observat că nici măcar suma aceea de 100.000 euro nu rezultă foarte clar. Astfel, în prima discuție redată în referat purtată între d-na P. și dl. P., d-na P. afirmă „nu știu eu nimic”, iar dl. P. spune „20 din ăia 80”, iar nu 20 din cei 100.000 despre care vorbește Ministerul Public.

Lecturând discuțiile ambientale redade în procesele-verbale în opinia apărării acestea au fost făcute cu sprijinul d-nei P., aceasta apărând în aproximativ toate. În plus, din micile „scăpări” ale Ministerului Public ar rezulta faptul că toată această poveste a denunțatorului este de fapt o înțelegere de casă a lui Ș.G. pentru a face rost de 100.000 euro. Astfel, privind situația în ansamblul ei, dl. A. ar fi trebuit la acel moment să facă o plângere penală sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj împotriva lui G.Ș. și a persoanelor care i-au fost complici.

Astfel, în prezenta cauză există o însăilare a unor evenimente bazate pe denunțul unui personaj care a făcut multiple denunțuri pentru care s-au dispus soluții de achitare în instanță, denunțuri susținute de fiul acestuia și de concubina sa. Or, este evidentă înscenarea și faptul că dl. A. a fost victima unui șantaj și prin raportare la discuția ambientală din data 17.07.2017 între d-na P. și dl. A., discuție în care d-na P. se prezintă și îi reamintește d-lui A. că s-ar fi întâlnit cu o ocazie în aeroportul Otopeni. Or, și cu această ocazie inculpatul a negat existența vreunei datorii. Astfel, pare greu de imaginat că având o datorie provenind dintr-o faptă ilicită către G.Ș., inculpatul nu ar avea memoria necesară să își amintească de aceasta, neștiind că aceste discuții vor fi folosite în cadrul unui dosar penal.

Totodată, s-a invocat că la fila 22 a referatului în discuția ambientală dintre d- na P. și dl. P. că nu era vorba de nicio influență, de nicio sumă care s-ar fi referit la vreo influență. Astfel, din aceasta ar reieși că banii despre care discutau erau cu privire la alte înțelegeri, la alte chestiuni. Nu s-a făcut nicio referire la H.G., la ANI sau C. T.. Ca atare, s-a apreciat că această discuție redată chiar de Ministerul Public este proba regina (proba probatissima) a acestui dosar care relevă faptul că toată acuzația nu reprezintă decât o însăilare de date și elemente disparate.

De asemenea, s-a invocat discuția ambientală din data de 23.09.2017 dintre dl. P. și denunțatorul din prezenta cauză - G.Ș., în care acesta din urmă nu îi spune că vrea respectiva sumă de bani pentru că i s-ar fi convenit, ci pentru că este într-o perioadă dificilă și că are nevoie de bani pentru a plăti prejudiciul în dosarele în care este parte. Astfel, apare că motivația denunțatorului este alta decât cea exhibită inițial.

În discuția ambientală din data de 22.11.2017 inculpatul a afirmat din nou față de martorul P. că el nu are nicio datorie față de G.Ș..

Mai mult decât atât, acea pretindere a influenței nu a fost confirmată de nimeni. Singurul care afirmă aceste lucruri este denunțatorul G.Ș., alte persoane neputând să confirme, întrucât nu au existat alți martori direcți.

De asemenea, nici acea presupusă remitere a sumei de bani nu a fost probată. Pe lângă aspectele arătate mai sus referitoare la BCR, fiul lui G.Ș. nu a văzut momentul presupusei remiteri, singurul și de această dată care afirmă acest lucru fiind tot doar martorul denunțator.

Referitor la necesitatea luării unei măsuri preventive față de inculpat s-a arătat că Ministerul Public și-a fundamentat solicitarea având în vedere buna desfășurare a instrucției penale și pericolul public pe care l-ar prezenta dl. A. dacă nu s-ar afla sub imperiul unei măsuri preventive.

Referitor la buna desfășurare a instrucției penale s-a apreciat că este greu de crezut că la acest moment ar mai fi probe de administrat în acest dosar. În plus, din actele dosarului reiese că instrucția penală a început din data de 17.05.2017 de când G.Ș. a formulat denunțul, fiind audiați martori, luate înregistrări, toate înscrisurile fiind deja ridicate. Astfel că și dacă ar dori în acest moment dl. A. nu ar putea afecta instrucția penală.

Totodată, un eventual raționament potrivit căruia s-ar impune luarea unei măsuri controlului judiciar față de inculpat pentru a preveni influențarea de către acesta a martorilor s-a considerat că ar fi nefondat și nu-și găsește un temei legal, cu atât mai mult cu cât instrumentul aflat la îndemâna organului judiciar pentru a împiedica un inculpat să influențeze ancheta aflată în desfășurare este cel prevăzut de art. 223 alin. (1) lit. b) și c) C. proc. pen.

Astfel, perspectiva faptului că ar putea fi supus unei măsuri atât de severe ca cea a arestării preventive constituie pentru inculpat un motiv mult mai însemnat pentru a nu acționa de o asemenea manieră. Ca atare, s-a apreciat că nu se impune luarea controlului judiciar spre a-l împiedica pe inculpat să influențeze buna derulare a procesului penal, întrucât reversul unui act de acest fel îl determină mai mult pe inculpat să se supună rigorilor procesului penal, decât o poate face controlul judiciar.

Cu privire la circumstanțele concrete ale cauzei, s-au invocat două aspecte, primul - faptele sunt îndeajuns de vechi astfel încât orice formă de tulburare a ordinii publice prezumtiv produsă la acel moment, în prezent s-a stins, iar al doilea - faptele comise nu sunt din categoria infracțiunilor cu violență sau care ar prezenta un pericol pentru ordinea publică perse.

În plus, personalitatea, gradul de pregătire intelectuală ale inculpatului, măsurile la care acesta a fost supus, sunt elemente care să obiectiveze o analiză bazată pe criterii subiective și care să conducă la ideea că ordinea publică nu mai are a fi apărută pe această cale pentru că nu mai este pusă în pericol real, pericol care ar trebui să se manifeste la nivelul micro comunității din inculpatul face parte, pericol care nu tulbură viețile, exercițiul drepturilor și libertăților cetățenilor și care nu se simte la nivelul moralei sau al climatului de stabilitate și normalitate.

Pericolul comiterii unor noi fapte prevăzute de legea penală sau pericolul sustragerii inculpatului de la desfășurarea urmăririi penale sunt cvasi-inexistente. Nu există efectiv nicio probă, indiciu sau temere rezonabilă care să creeze un astfel de risc.

Totodată, s-au invocat prevederile art. 202 alin. (3) C. proc. pen. care impun un test în trei etape, test logico-juridic, în urma căruia magistratul judecător trebuie să statueze asupra persistenței pe mai departe sau nu, a temeiurilor avute în vedere la momentul instituirii controlului judiciar.

Primul test care ar trebui validat pozitiv de către instanță ar fi cel al necesității măsurii preventive, necesitatea urmând a fi raportată sau apreciată prin prisma bunei desfășurări a instrucției penale. Nu există nicio rațiune concretă care să ateste împrejurarea că fără existența unei astfel de măsuri, cercetarea judecătorească și dezlegarea conflictului de drept penal nu s-ar putea face cu inculpatul aflat într-o stare de libertate fără un control al statului.

Al doilea test este cel al proporționalității măsurii preventive. Cu privire la acest test s-a învederat că balanța proporționalității este o chestiune de fină apreciere, raportată la fiecare caz particular și la conduita fiecărui inculpat, în cazul unui inculpat care s-a prezentat, atât în cursul urmăririi penale, la fiecare chemare a organelor de urmărire penală, apreciem că luarea unei măsuri preventive față de acesta este de natură să înfrângă principiul proporționalității.

Cel de-al treilea test este cel al subsidiarității măsurii preventive, test impus de logica legiuitorului și de practica constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului care impune o

analiză asupra măsurilor preventive graduală și o verificare permanentă a posibilității revocării măsurii preventive sau înlocuirii unei măsuri mai severe cu una mai ușoară. Sigur că în cauză discuția trebuie purtată în jurul instituției revocării.

S-a considerat că obligațiile care îi incumbă, oricum, inculpatului din simpla derulare a procesului penal sunt îndestulătoare pentru asigurarea bunului mers al justiției penale. Orice inculpat are obligația de a comunica schimbarea domiciliului și, în orice situație, o atitudine în sensul manipulării probatoriilor sau încercării de a contura un curs ilegal al procesului penal poate naște posibilitatea unei arestări preventive sau la domiciliu.

S-a arătat că Ministerul Public mai susține faptul că pericolul public rezidă și din rezonanța socială, apreciind că aceasta „se raportează la momentul în care este cunoscută opiniei publice și nu la momentul comiterii ei, cu atât mai mult cu cât unele infracțiuni, cum este și cazul celor vizate de prezenta anchetă, au un caracter clandestin”. Or, o asemenea afirmație ar echivala cu afirmația potrivit căreia justiția s-ar face exclusiv pentru opinia publică. Câtă vreme atâția ani o persoană nu a constituit un pericol pentru ordinea publică, cu siguranță mentalul public nu se simte amenințat, aceasta dorind cel mult o soluție de condamnare, iar nu măsuri grabnice cum sunt cele preventive. Însă, ceea ce cu siguranță naște suspiciuni și întrebări ale opiniei este tocmai perioada aceasta îndelungată în care nu s-a întâmplat nimic, nu s-au dispus măsuri.

Anvizajând toate cele arătate, în temeiul art. 425/1 alin. (7) pct. 2 lit. a) C. proc. pen s-a solicitat admiterea prezentei contestații și desființarea încheierii atacate. Ca atare, în temeiul art. 227 alin. (1) C. proc. pen. S-a solicitat ca, rejudecând, să se dispună respingerea propunerii de arestare preventivă, constatând că nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de legiuitor pentru a se dispune vreo măsură preventivă față de inculpat și că hotărârea atacată este totalmente nemotivată sub aspectul necesității luării măsurii controlului judiciar, dar și impunerii celor două obligații facultative.

Pe de altă parte s-a solicitat admiterea contestației inculpatului după cum urmează:

1. În principal, s-a solicitat admiterea excepției necompetenței materiale a instanței de fond, respectiv a Tribunalului Bacău, având în vedere faptul că, din descrierea situației de fapt și susținerile acuzării rezultă în mod indubitabil faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, este competentă să soluționeze acest dosar, (și) ca instanță de fond.

2. În secundar, în temeiul art. 227 alin. 1, raportat la art. 202 și 223 alin. 2, toate din Codul de Procedură Penală, s-a solicitat respingerea propunerii de arestare preventivă a inculpatului A.I. și continuarea cercetărilor față de el fără absolut nicio măsură preventivă.

1. În ceea ce privește excepția necompetenței materiale a Tribunalului Bacău, s-au făcut următoarele precizări :

Argumentele în favoarea susținerii faptului că, în prezenta speță, sunt incidente dispozițiile art. 48 alin. 1, lit a) din Codul de Procedură Penală se regăsesc tocmai în Referatul cu propunere de arestare preventivă a inculpatului A.I.

Astfel, la fila 43 din Referat, s-a susținut în mod neechivoc faptul că inculpatul A. și-a traficată influența decurgând din funcția de deputat: *„În speță, susnumitul și-a traficată influența decurgând din funcțiile deținute – președinte de partid și deputat – fără ca primirea sumelor de bani să fie realizată în exercitarea atribuțiilor de deputat sau în legătură cu aceste atribuții”*.

Susținerea acuzării potrivit căreia inculpatul A.I., deși și-ar fi traficată influența decurgând din funcția de deputat (doar această funcție prezintă relevanță în acest context), nu ar fi primit suma de 100.000 Euro în exercitarea atribuțiilor de deputat sau în legătură cu aceste atribuții, nu are absolut nicio relevanță, neputând fiind primită ca și contraargument la excepția invocată.

S-a arătat că este mai presus de orice dubiu faptul că, nici un deputat nu poate primi absolut nicio sumă de bani în mod ilicit, în exercitarea atribuțiilor pe care le are în calitate de deputat sau în legătură cu aceste atribuții. Dacă acest lucru ar fi posibil, ar însemna că printre atribuțiile unui deputat s-ar afla și activități ilicite, mai precis spus, infracțiuni !

S-a arătat că în prezenta speță, acuzarea nu poate susține faptul că așa zisa infracțiune de trafic de influență ar fi fost săvârșită de către fostul deputat A.I., iar acesta, deși și-a traficat influența ce decurgea din funcția de deputat, trebuie judecat de Tribunalul Bacău și nu de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Aceasta cu atât mai mult cu cât chiar D.N.A. – S.T. Bacău a susținut, la fila 40 din Referatul cu propunere de arestare preventivă, faptul că : „Pericolul public în cauză reiese, în primul rând, dincolo de gradul de pericol social abstract pe care îl implică fapta de corupție în sine concretizat de limitele de pedeapsă stabilite de lege, din calitatea inculpatului de la data săvârșirii faptei. Faptul că un deputat al Parlamentului României săvârșește fapte de corupție are o puternică rezonanță socială ...”.

Având în vedere toate aceste considerente, s-a apreciat că este mai presus de orice dubiu faptul că Referatul cu propunerea de arestare preventivă a inculpatului A.I. trebuia transmis Înaltei Curți de Casație și Justiție spre competență soluționare.

2. În ceea ce privește solicitarea de respingere a propunerii de arestare preventivă a inculpatului A.I. și continuarea cercetărilor față de el fără absolut nicio măsură preventivă, s-au făcut următoarele precizări :

S-a arătat că este prea bine cunoscut faptul că, în majoritatea proceselor penale, versiunea acuzării și versiunea apărării se deosebesc fundamental. Deosebirile sunt însă, în general, rezultatul unei interpretări diferite a aceluiași fapt și/sau al proiectării lor pe fundalul vieții și al personalității inculpaților.

S-a învederat faptul că, în prezentul dosar, nefiind vorba de fondul cauzei ci doar de luarea sau nu a unor măsuri preventive prevăzute de Codul de Procedură Penală, versiunea apărării se deosebește fundamental de versiunea acuzării nu datorită interpretării deosebite a aceluiași fapt, ci datorită interpretării deosebite a textelor legale incidente.

Evident, este vorba, în principal, de art. 202 și 223 alin. 2, ambele din Codul de Procedură Penală.

D.N.A. – S.T. Bacău, a avut în vedere și și-a fundamentat cererea de emitere a mandatului de arestare preventivă doar pe prima teză a articolelor 202 și 223 alin. 2 din Codul de Procedură Penală, ignorând faptul că ambele articole indicate prevăd expres faptul că arestarea preventivă poate fi dispusă „ ... dacă este necesară în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni” (teza finală a art. 202 C. Proc. Pen.) și „ ... și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică” (teza finală a art. 223, alin. 2 C. Proc. Pen.).

S-a arătat că argumentul forte în favoarea susținerii apărării conform căreia, în acest moment procesual, cercetarea inculpatului fără absolut nicio măsură preventivă este nu doar posibilă, ci și necesară, este dat de realitatea că, până la acest moment procesual, din probele administrate în fața organelor de cercetare penală, nu au fost evidențiate indicii care să susțină existența pericolului pentru ordinea publică, în situația în care acesta ar fi cercetat în stare de libertate deplină.

Este de necontestat faptul că, pericolul pentru ordinea publică nu este prezumat, el trebuind să fie analizat și, implicit determinat, de la caz la caz, având în vedere persoana inculpatului.

În egală măsură este de necontestat faptul că nu este admisă confundarea probelor pentru lămurirea chestiunilor legate de fondul cauzei penale cu cele care explică prezența sau absența pericolului pentru ordinea publică.

Atât jurisprudența internă, cât și cea europeană a statuat că judecătorul trebuie să analizeze în ce măsură pericolul public prezentat de către inculpat este actual, real și precis.

Astfel, în soluționarea recursului în interesul legii, Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 17, pronunțată la data de 17.10.2011 a statuat că : ” ... instanța de judecată în cadrul examenului de temeinicie a cererii de punere sub control

judiciar, în cazul în care constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă subzistă, verifică în ce măsură buna desfășurare a procesului penal este ori nu împiedicată de punerea sub control judiciar a inculpatului”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a condamnat, în mod constant, presupunerea judecătorului potrivit căreia inculpatul, odată liber, va săvârși alte fapte dată fiind conduita lui anterioară, presupunere evidențiată în împrejurarea dezbaterii oportunității dispunerii arestării preventive.

Șansa reeducării sau reintegrării sociale este o presupunere mult mai rezonabilă și acceptabilă din partea judecătorului, decât aceea privind conduita negativă viitoare a inculpatului.

S-a apreciat că la acest moment, nu sunt evidențiate fapte concrete pe baza cărora să fie estimat riscul ca inculpatul A.I. să fie cercetat fără absolut nicio măsură preventivă, prin urmare nu sunt furnizate motive pertinente și suficiente pentru a justifica necesitatea plasării acestuia în arest, într-un loc de deținere.

Analizând oportunitatea plasării în arest preventiv a inculpatului A.I., prin prisma exigențelor C.E.D.O., s-a invocat că referirea la pericolul pentru ordinea publică este invocată în prezenta cauză de o manieră abstractă, prin urmare, nu s-a fundamentat pe probe, iar prezumțiile și presupunerile în acest caz nu numai că sunt nerezonabile, dar sunt și neavenite.!

S-a arătat că nu trebuie omis faptul că, în cauza Calmanovici vs. România, C.E.D.O. a sancționat faptul că autoritățile judiciare nu au furnizat motive pertinente și suficiente pentru a justifica necesitatea menținerii inculpatului în stare de detenție provizorie, întrucât nu au prezentat fapte concrete pe baza cărora au estimat riscul lăsării reclamantului în libertate și nici nu au explicat imposibilitatea de a aplica măsuri alternative detenției.

S-a apreciat că relevant este și faptul că, prin hotărârea Scudeanu vs. România, din 15.02.2010, C.E.D.O. a sancționat utilizarea excesivă a noțiunii de pericol pentru ordinea publică în situații abstracte.

În speța anterior menționată (Scudeanu vs. România), Curtea a constatat faptul că existau suficiente motive pentru a se considera că inculpatul a săvârșit o infracțiune dar, acest fapt, nu este suficient pentru a permite arestarea sa. Curtea a amintit că referirea la pericolul pentru ordinea publică nu poate fi invocat de o manieră abstractă de către autorități, acestea trebuind să se bazeze pe probe, nu pe prezumții și presupuneri.

S-a apreciat că nu trebuie omis faptul că, în conformitate cu dispozițiile art. 5 paragraful 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, orice persoană are dreptul la libertate și nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa.

Proclamând dreptul la libertate, Convenția consacră implicit principiul după care nicio persoană nu trebuie să fie lipsită de libertate în mod arbitrar.

De asemenea, Curtea a statuat că art. 5 paragraful 3 din Convenție, impune cu necesitate ca orice perioadă de arestare preventivă, oricât de scurtă ar fi, să fie justificată de autorități într-o manieră convingătoare (cauza Begu vs. România, cauza Belchev vs. Bulgaria, cauza Sarban vs. Moldova, etc.).

Potrivit Curții, o decizie motivată le conferă părților sentimentul că argumentele le-au fost ascultate și analizate.

În jurisprudența sa, Curtea a dezvoltat patru motive fundamentale acceptate pentru arestarea unei persoane :

1. Pericolul de a se sustrage urmăririi penale și / sau judecății (cauza Stogmuller vs. Austria).
2. Riscul ca acuzatul, o dată pus în libertate, să influențeze administrarea justiției (cauza Wemhoff vs. Germania).
3. Persoana care face obiectul cercetării să comită noi infracțiuni (cauza Matzenetter vs. Austria).
4. Persoana care face obiectul cercetării să tulbure ordinea publică (cauza Letellier vs. Franța, cauza Hendriks vs. Olanda).

S-a apreciat că este mai presus de orice dubiu faptul că inculpatul A.I. nu se regăsește în nici unul dintre cele patru motive fundamentale acceptate de către C.E.D.O. pentru arestarea unei persoane.

De asemenea, Curtea reamintește că art. 5 paragraful 3 din Convenție impune jurisdicțiilor naționale să ia în considerare, în orice moment, măsurile alternative prevăzute în dreptul intern (cauza Jablonski vs. Polonia).

Fără a intra pe fondul cauzei, doar „pipăind” acest fond, au fost învederate următoarele :

În lipsa unor probe concrete care să dovedească vinovăția inculpatului A.I., D.N.A – S.T. Bacău s-a mărginit în a lansa mai multe „fumigene” cu scopul de a ascunde adevărul judiciar și de a crea judecătorilor investiți cu solicitarea de a emite mandatul de arestare preventivă impresia că inculpatul A.I. chiar a săvârșit infracțiunea de care este acuzat, în mod nefondat.

O astfel de „fumigenă” a fost lansată/inserată la fila 3, alin. ultim din Referat :

„În anul 2013 președinte ANI era H.G., persoană care a ocupat această funcție cu sprijinul PSD, partid aflat în acea perioadă la guvernare”.

S-a apreciat că această deformare a realității vine în sprijinul inculpatului deoarece demonstrează faptul că acuzația care îi este adusă se bazează pe susțineri neadevărate, susțineri care nu au absolut nici un corespondent în realitate.

S-a arătat că este de notorietate faptul că Președintele A.N.I. de atunci, dl. H.G. avea o puternică susținere politică din partea Președintelui T.B. și a Partidului Democrat Liberal, nicidecum din partea P.S.D. Mai mult, Președintele T.B. și-a asumat public susținerea față de H.G. în repetate rânduri, punând capăt oricărei speculații pe acest aspect prin declarația pe care a dat-o după arestarea preventivă a numiților A.B., H.G. și E.U.: „Trei dintre oamenii mei i-au arestat pe ceilalți trei oameni ai mei”.

Acest adevăr politic fiind de necontestat, formulează o întrebare legitimă: Din moment ce absolut toată lumea a cunoscut, încă de la început, faptul că H.G. are sprijinul politic al Președintelui T.B. și al P.D.L., cum a fost posibilă inserarea, în cuprinsul Referatului, a unui neadevăr care frizează absurdul ??? Răspunsul este cât se poate de simplu: Acest neadevăr a fost strecurat în cuprinsul Referatului deoarece trebuia creat cadrul propice al creării unui context favorabil lansării acuzației împotriva d-lui A.I.!

S-a considerat că dacă nu era lansată această „fumigenă”, cine mai putea să creadă, măcar pentru o secundă faptul că unul dintre cei mai importanți lideri P.D.L. la nivel național, dl. G.Ș., denunțător în această cauză, nu ar fi intervenit direct la H.G. dacă ar fi dorit acest lucru, și ar fi apelat la dl. A.I. care, pe lângă faptul că nu avea nici pe de parte anvergura politică a denunțătorului, dar mai făcea parte și din P.S.D., partid care avea aproape toți membrii importanți cercetați de către A.N.I. ???

S-a arătat că în continuarea Referatului, au fost inserate mai multe susțineri/interpretări dibace care deformează adevărul și induc ideea vinovăției inculpatului A.. O astfel de susținere/interpretare se află la fila 9, alin. 2 din Referat: „Martorul a aflat atât de la P. C.M. cât și de la Ș.G. că acesta din urmă i-a dat în anul 2013 suma de 100.000 euro lui A.I. pentru a urgenta un dosar de incompatibilitate privindu-l pe T.C.”.

Chiar din fraza anterior citată a rezultat în mod irefutabil faptul că martorul P.V. nu a aflat realitatea susținută de acuzare, respectiv faptul că dl. A.I. ar fi primit de la denunțătorul G.Ș. suma de 100.000 Euro pentru a-i remite mai departe Președintelui A.N.I. cu scopul de a fi declarat incompatibil dl. C. T., ci a aflat doar susținerile denunțătorului G.Ș., susțineri preluate ad literam și de către concubina acestuia, P. C.M..

S-a arătat că este prea bine știut faptul că, pentru a se putea susține, în mod pertinent, că un martor știe că s-a săvârșit o anumită infracțiune, acel martor trebuie să fie martor ocular sau o persoană direct implicată în săvârșirea acelei infracțiuni, nicidecum să fie vorba despre un „martor” care ar fi aflat despre săvârșirea unei infracțiuni direct din relatările denunțătorului !

S-a invocat că la fila 10, ultimul aliniat din Referat, procurorul anchetator susține, în mod dibaci, dar tendențios, doar faptul că dl. A. P. avea un interes comun cu interesul d-lor A.I. și G.Ș., fără a reliefa totalitatea susținerilor martorului A. P., susțineri care îl dezincriminează total pe inculpatul A.I.

Având în vedere obligația legală a procurorului anchetator de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului, potrivit art. 100 alin. 1 din Codul de Procedură Penală, s-a apreciat că este mai mult decât evident faptul că procurorul anchetator trebuie să prezinte Judecătorului de Drepturi și Libertăți realitatea obiectivă care rezultă din probele administrate și nu poate, nici din punct de vedere legal, dar nici moral, să prezinte doar părțile din probe care-i susțin acuzația, ignorând total părțile care-i sunt favorabile inculpatului, părți care șubrezesac acuzarea.

S-a arătat că în acest caz, procurorul anchetator a acționat într-un singur sens, respectiv sensul unic al acuzării, cea ce-i este interzis, atât de normele naționale, cât și de cele europene incidente.

S-a considerat că nu este surprinzător faptul că, în Referat, procurorul anchetator s-a mărginit în a constata interesul comun al martorului A. P. cu cel al inculpatului A.I. și cu cel al denunțatorului G.Ș., având în vedere conținutul declarației pe care dl. A. P. a dat-o în fața procurorului anchetator la data de 05.12.2017: „A.I. nu mi-a lăsat impresia că va întreprinde ceva în acest sens, în sensul de a interveni legal, prin luarea unei poziții tranșante în Parlament. În cadrul acestei discuții nu s-a vehiculat niciodată nicio sumă de bani. Eu mi-am dat seama că A.I. nu va face ceea ce i-am sugerat, întrucât avea o poziție politică precară”.

„După ce am terminat de luat masa, m-am îndreptat spre mașină, fiind însoțit doar de Ș.G.. I-am spus acestuia ceea ce gândeam, în sensul că A.I. nu va întreprinde nimic, datorită fricii pe care o avea față de P.. De altfel, chiar A. a afirmat că în fapt P. îl susține pe T.”.

„Așa cum am precizat anterior, la insistențele lui G.Ș. m-am întâlnit cu acesta în urmă cu 2 luni, în apropierea Aeroportului Otopeni. Acesta a afirmat în cadrul discuției că i-a dat 100.000 de euro lui A.I. și că A.I. i-a dat înapoi numai 20.000 euro. Când am auzit de aceste sume de bani, eu i-am spus lui P. că „bate câmpii”, că în prezența mea nu s-a discutat niciodată așa ceva și i-am explicat că nu văd rostul pentru care i-ar fi dat Ș.G. bani lui A.I.. Așa cum am explicat anterior, A.I. nu avea ce să facă în conjunctura politică de la vremea respectivă. După părerea mea A.I. era doar un „pion” în acest joc politic, îmi amintesc că am folosit o expresie licențioasă în discuția cu P. când m-am referit la A.I.. Nu am înțeles insistența lui Ș.G. de a ne întâlni și de a avea această discuție și nici de ce a afirmat că i-a dat bani deputatului A., întrucât, așa cum am arătat și anterior, nu a fost nicio discuție în legătură cu vreo sumă de bani și oricum A.I. nu avea puterea de a face ceva împotriva lui C. T.. După părerea mea, P. avea la acea vreme o putere politică și influență mult mai mare decât A.I.”.

„Eu sunt convins că întâlnirea de la Aeroportul Otopeni a fost pregătită de Ș.G., că acesta m-a înregistrat. Eu am fost stupefiat de subiectul abordat de Ș.G. și chiar i-am spus acestuia că „fură curent” și am fost nevoit să-i amintesc cum s-a desfășurat întâlnirea de la Hotelul Caro din București”.

Lecturând declarația singurului martor adevărat audiat în acest dosar, s-a apreciat că în mod greșit procurorul anchetator a dispus reținerea și încearcă să obțină arestarea preventivă a inculpatului A.I.. Cât despre conținutul real al declarației martorului P.A. și cum a fost reliefată această declarație în cuprinsul Referatului cu propunere de arestare preventivă, s-a arătat că orice discuție este de prisos...

Deoarece denunțatorul G.Ș. a susținut că martorul P.A. știe și despre suma de 15.000 Euro care ar fi ajuns la D. T., Redactorul Șef al ziarului România Liberă, cu scopul de a apărea în acest ziar articole denigratoare la adresa lui C. T., învederează faptul că, nu numai că martorul P.A. neagă vehement această susținere, dar însuși denunțatorul G.Ș. este contrazis de ... logica elementară. Arată că denunțatorul a susținut inițial faptul că :

„Suma de 15.000 de euro i-am dat-o lui A.I. la Hotelul Caro din București ; nu a mai fost de față nicio persoană la momentul remiterii banilor ...”,

pentru ca apoi să susțină faptul că :

„Despre această sumă de bani știe P.A. întrucât am avut discuții cu acesta și A.I., convenind ca fiecare dintre noi să contribuie cu 5.000 de euro pentru denigrarea lui T.C.. Ulterior, nu pot preciza la cât timp, P.A. mi-a dat partea lui de 5.000 de euro, însă A.I. nu mi-a dat cei 5.000 de euro. P.A. mi-a dat banii tot la Hotelul Caro din București”.

S-a considerat că este cel puțin illogică susținerea denunțatorului potrivit căreia i-a remis inculpatului A.I. suma de 15.000 Euro cu scopul de a-l denigra pe C. T. în România Liberă, înainte de a avea cu inculpatul discuția pe această temă !

De asemenea, s-a apreciat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia, deși martorul P.A. a achiesat la ideea de a cotiza fiecare cu suma de 5.000 Euro, pentru atingerea scopului anterior menționat, nu a fost prezent în momentul așa-zisei remiteri a sumei de 15.000 Euro către inculpatul A.I..

S-a considerat că este de domeniul fantasticului că denunțatorul G.Ș. susține faptul că avea pregătit plicul conținând suma de 15.000 Euro, înainte de a discuta cu A.I. și cu P.A., scopul pentru care era necesară această sumă și quantumul acesteia, iar procurorul anchetator l-a crezut pe cuvânt și că evident, acordul celorlalți nu era necesar din moment ce denunțatorul stabilise totul, scop, quantum, fără a consulta celelalte două persoane invocate, de parcă ar fi fost vorba despre un contract de adeziune.

Mai mult, s-a arătat că denunțatorul susține că a fost păgubit, pe această latură, cu suma de 15.000 Euro, deși tot el susține faptul că ulterior a primit suma de 5.000 de Euro din partea d-lui P.A..

Referitor la această așa-zisă pagubă, s-a mai formulat o întrebare legitimă : din moment ce inculpatul A.I. „urma” să transmită suma de 15.000 Euro destinatarului final, D. T., de ce i-a mai dat denunțatorul G.Ș. inculpatului suma de 5.000 Euro, sumă pe care trebuia să o avanseze chiar inculpatul A.I. din resurse proprii ?

S-a considerat că și în eventualitatea în care cele relatate de către denunțatorul G.Ș. referitor la înțelegerea intervenită între cele trei persoane de a avansa fiecare suma de 5.000 Euro cu scopul de a-l denigra în ziarul România Liberă pe numitul C. T. ar fi reale, prejudiciul acestuia nu ar putea fi, sub nicio formă, mai mare de 5.000 Euro, sumă pe care chiar denunțatorul trebuia să o avanseze !

S-a arătat că la fila 11 din Referat sunt redată convorbirile telefonice dintre G.Ș., A.I. și P.A., convorbiri interceptate și înregistrate în baza mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în Dosarul nr. 347/P?2013, dosar aflat pe rolul D.N.A. – Structura Centrală. Aceste convorbiri au fost folosite în prezenta cauză în temeiul art. 142 alin. 5 din Codul de Procedură Penală, exclusiv cu scopul de „a da greutate” prezentului dosar. Acest scop este evident, din moment ce, din convorbirile transcrise în acest dosar nu reiese altceva decât o situație reală, de notorietate, respectiv faptul că cele trei persoane se întâlneau și erau nemulțumite de împrejurarea că instituțiile statului nu iau măsuri împotriva nelegalităților săvârșite de către C. T..

De asemenea, s-a arătat că la fila 12, alin. final, din Referat, se află referirile la răspunsul înaintat D.N.A. – S.T. Bacău, de către B.C.R. bancă în care susține denunțatorul că se află caseta de valori din care fiul său, Ș.G. a retras în vara anului 2013 suma de 100.000 Euro, sumă provenită din dividendele încasate de către familia Ș.. Deși B.C.R. comunică clar faptul că nici unul dintre împuterniciți nu a accesat această cutie de valori în perioada 19.11.2011 - 01.10.2013, procurorul anchetator, în loc să constate inadvertențele existente în susținerile denunțatorului, comunică instanței aprecierea sa în sensul că datele comunicate de bancă sunt incomplete și insistă în vederea arestării preventive a inculpatului A.I..

S-a apreciat că această situație este cu atât mai greu de înțeles cu cât fiul denunțatorului nici măcar nu susține că a fost prezent în momentul remiterii sumei de 100.000 de Euro de către tatăl său, inculpatului A.I. !

S-a precizat că pe „fondul” cauzei, va „cântări” enorm faptul că nu există absolut nicio probă directă nici pentru „pretindere”, dar nici pentru „remitere”, singurele afirmații fiind ale denunțatorului, ale fiului său și ale concubinei sale care ar fi aflat aceste aspecte de la iubitul ei, numitul G.Ș..

S-a invocat faptul că într-un stat care se vrea a fi „de drept”, astfel de declarații, ale unor persoane interesate direct și, în mod evident, părtinitoare, nu pot avea absolut nicio relevanță juridică!

S-a arătat că deși martorul P.V. este foarte apropiat de către denunțatorul G.Ș., fiind considerat mai apropiat acestuia decât propriul său fiu biologic, din convorbirile pe care acesta le-a avut cu P. C.M., concubina denunțatorului, rezultă în mod indubitabil faptul că acesta nu știa nimic despre faptul că G.Ș. i-ar fi remis lui A.I. suma de 100.000 euro, cu scopul de a fi declarat incompatibil numitul C. T. :

- P. C.M. : „, Are ... nevoie, de dat prejudiciul acesta ...”.

- P.V. : „OK” !

- P. C.M. : „,Dar ... știi banii ăia care ...”.

- P.V. : „,Nu știu măi nimic, totu-i să-i transmit eu lui ... bă te-o rugat acela frumos, că trebuie să plătească neaparat prejudiciul, că altfel e belea, de asta ... și îi trebuie neapărat săptămâna asta ...”.

Având în vedere toate aceste considerente, s-a apreciat că este evident faptul că solicitarea D.N.A. – S.T. Bacău de a se emite mandatul de arestare preventivă pe numele inculpatului A.I. este nefondată, motiv pentru care soluția instanței de fond de a respinge această solicitare este corectă.

În ceea ce privește decizia instanței de fond de a institui măsura preventivă a controlului judiciar raportat la inculpatul A.I., s-a învederat faptul că această decizie este neconvingător motivată, sens în care s-a solicita să se dispună continuarea cercetărilor fără absolut nicio măsură preventivă instituită asupra inculpatului A.I.

În sfârșit, în motivele de contestație ale procurorului s-a invocat că faptul că hotărârea pronunțată în cauză este netemeinică întrucât judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat în mod greșit incidența prevederilor art. 223 alin. 2 C.pr.pen. și art. 202 alin. 1 C.pr.pen. în condițiile în care gravitatea faptei, evaluarea persoanei inculpatului din perspectiva mobilului avut la comiterea infracțiunii impuneau privarea de libertate inculpatului A.I. pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

S-a apreciat că motivarea judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Bacău nu poate fi primită și menținută de Curtea de Apel Bacău întrucât niciunul din motivele invocate nu constituie un impediment pentru a se dispune arestarea preventivă iar unele argumente nu au relevanță raportat la solicitarea formulată.

Astfel, s-a arătat că este neîndoielnic că infracțiunea reținută în sarcina inculpatului A.I. este o infracțiune gravă, infracțiunile de corupție fiind enumerate de legiuitor în cuprinsul art. 223 alin. 2 C.pr.pen. ca justificând detenția provizorie.

Nici în practica CEDO și nici în recomandarea Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei invocate în încheierea atacată nu sunt enumerate sau definite infracțiunile grave, acesta fiind un atribut al judecătorului național.

S-a apreciat că lipsa antecedentelor penale, prezentarea de bună voie la organele judiciare, situația familială a inculpatului și existența unui domiciliu stabil sunt circumstanțe persoanele care ar putea fi avute în vedere la individualizarea eventualei pedepse ce se va aplica în cauză, însă în acest moment procesual aceste circumstanțe nu pot prevala asupra gravității faptelor de care inculpatul este acuzat.

S-a menționat că așa cum s-a arătat și în cuprinsul referatului, privarea de libertate la acest moment a inculpatului A.I. este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

S-a precizat că pericolul public în cauză reiese, în primul rând, dincolo de gradul de pericol social abstract pe care îl implică fapta de corupție în sine concretizat de limitele ridicate de pedeapsa stabilite de lege, din calitatea inculpatului de la data săvârșirii faptei. Faptul că un deputat al Parlamentului României săvârșeste fapte de corupție are o puternică rezonanță socială în contextul în care onestitatea persoanelor care exercita funcții de demnitate publică este o condiție esențială pentru înfăptuirea actului de autoritate publică de la nivel central sau teritorial.

Pe de altă parte, s-a arătat că necesitatea luării măsurii solicitate rezultă și în urma evaluării persoanei inculpatului din perspectiva mobilului avut la comiterea infracțiunii. Astfel, probatoriul administrat relevă că A.I. a primit suma de 100.000 euro în scopul de a face demersuri în vederea înlăturării din funcția publică a lui T.C., la acea dată președintele Consiliului Județean Neamț, prin folosirea unei instituții a statului, respectiv Agenția Națională de Integritate, chiar inculpatul fiind cel care a afirmat că banii au fost pentru ”ca să-l execute cineva pe ăla, pe C.”. Or, folosirea acestei instituții pentru înlăturarea unui oponent politic relevă o pericolozitate deosebită, chiar dacă un asemenea mod de acțiune este doar afirmat, iar mobilul inculpatului poate fi caracterizat ca fiind unul josnic.

S-a mai menționat că Judecătorul de drepturi și libertăți a mai reținut că nu se justifică arestarea preventivă prin raportare la trecerea unei perioade de timp destul de mare de la data comiterii presupusei fapte. S-a apreciat că rezonanța socială a unei infracțiuni se raportează la momentul în care este cunoscută opiniei publice și nu la momentul comiterii ei, cu atât mai mult cu cât unele infracțiuni, cum este și cazul celei vizate de prezenta anchetă, au un caracter clandestin. Opinia publică, văzând că deși organele de urmărire penală și judecătorul de drepturi și libertăți apreciază ca rezonabilă acuzația, nu procedează la acțiuni ferme, este îndreptățită să considere că statul nu acționează cu suficientă determinare pentru protejarea intereselor sale.

Tot din această perspectivă s-a remarcat că prima condiție pentru luarea măsurii arestării preventive este suspiciunea rezonabilă că inculpatul a comis fapta care se impută. Prin urmare, prezenta propunere de arestare preventivă a fost formulată în momentul în care din probatoriul administrat a rezultat suspiciunea rezonabilă a comiterii infracțiunii, iar administrarea unui astfel de probatoriu a necesitat o perioadă rezonabilă de timp raportat la momentul sesizării, respectiv 17 mai 2017.

Cu privire la trecerea unei perioade de timp de la data comiterii presupusei fapte până la data formulării propunerii de arestare preventivă a fost invocată practica Înaltei Curți de Casație și Justiție. Astfel, în încheiere nr. 132/C din data de 11 august 2016 pronunțată în dosarul nr. 2772/1/2016 Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a reținut că: ”Apărările inculpatului potrivit cărora nu se impune luarea unei măsuri preventive privative de libertate întrucât presupusele fapte penale ar fi fost comise în anul 2008, cu 8 ani anterior momentului la care s-a formulat propunerea de arestare preventivă, nu pot fi reținute de către instanța de judecată, având în vedere că luarea unei măsuri preventive este determinată de necesitatea asigurării bunei desfășurări a procesului penal. În cauză, deși date sau informații despre activitatea infracțională au existat încă din anul 2008, dosarul penal s-a format în ianuarie 2016 aspect care nu influențează gravitatea faptelor ori alegerea măsurii.

Înalta Curte reține gradul de pericol social extrem de ridicat al infracțiunii, dedus din modalitatea de concepere a activității ilicit penale, funcția de înaltă demnitate publică deținută de inculpat (președintele Camerei Deputaților), în exercițiul căreia a săvârșit actul de corupție și la nivelul și natura folosului injust primit, astfel că va dispune luarea măsurii arestării preventive, apreciind că este singura aptă a asigura realizarea scopului prevăzut de art. 202 alin.1 Cod procedură penală, buna desfășurare a urmăririi penale și implicit a procesului penal.

S-a subliniat jurisprudența anterioară a instanței supreme, în sensul de a evalua aceeași măsură preventivă, la un folos injust în quantum mult redus și la funcții de demnitate publică de rang subsecvent (încheierea nr.335 din 29.02.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.1629/1/2012 privind pe inculpata D. M.; încheierea nr.46 din 21.01.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.270/1/2015 privind pe inculpatul D. C.; încheierea nr.74/C din 2.04.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.1266/1/2015 privind pe inculpatul V. D. B.; încheierea nr.98 din 11.02.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.582/1/2015 privind pe inculpata U. E.; încheierea nr.140 din 25.02.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.802/1/2015 privind pe inculpata U. E.; încheierea nr.1016 din 22.11.2014

pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr.4101/1/2014 privind pe inculpata B. A. M.).

De asemenea, s-a arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție a generat o practică constantă în materia luării celei mai severe măsuri și în alte cazuri de corupție în care făptuitorul nu deținea funcții de demnitate publică, iar folosul injust era inferior ca valoare (încheierea nr.994 din 20.03.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.2032/2/2013 privind pe inculpatele D. V. și C. A. A.; încheierea nr.1771 din 23.05.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.3373/2/2014 privind pe inculpații S. I., R. ., M. M. și V. C.; încheierea nr.2484 din 14.08.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.5588/2/2013 privind pe inculpata C. V.; încheierea nr.927 din 23.03.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.2149/2/2012 privind pe inculpatul Ș. C.)”

Pe de altă parte, s-a arătat că motivarea judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalul Bacău cum că nu există probe că inculpatului încearcă în mod direct sau indirect să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unei părți, a unui martor sau expert ori prin distrugerea, alterarea ori sustragerea mijloacelor materiale de probă sau că pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni nu are relevanță în cauză întrucât nu s-a solicitat arestarea preventivă invocându-se aceste situații prevăzute de art. art. 223 alin. 1 C.pr.pen. Detenția provizorie a fost solicitată și argumentată în baza dispozițiilor art. 223 alin. 2 C.pr.pen., astfel cum am arătat mai sus.

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate sub aspectul motivelor de contestație invocate, dar și din oficiu, conform art.204 c.pr.pen. sub toate celelalte aspecte de fapt și de drept, judecătorul de drepturi și libertăți apreciază următoarele:

Prealabil verificării încheierii atacate sub aspectul luării vreunei măsuri preventive se constată că un motiv de contestație, care, în caz de admitere, ar face inutilă analiza celorlalte motive, vizează necompetență materială a Tribunalului Bacău invocată de inculpat.

Judecătorul de drepturi și libertăți de la Curtea de Apel Bacău reține că, în concret, se invocă incidența competenței Înaltei Curți de Casație și Justiție după calitatea persoanei inculpatului A.I., care la data presupusei fapte de trafic de influență avea calitatea de deputat în Parlamentul României, potrivit dispozițiilor art.40, alin.1 c.pr.pen.:

“Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Între timp A.I. a pierdut această calitate, astfel că procurorul susține că sunt aplicabile prevederile art.48, alin.1, lit.a c.pr.pen.:

“Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:

fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;”

Așadar, se impune a stabili în ce măsură fapta de trafic de influență, care constituie obiectul acuzației, are legătură cu atribuțiile de serviciu ale unui deputat, deși chiar apărarea admite faptul că niciodată un demnitar public nu poate avea astfel de îndatoriri.

Judecătorul de drepturi și libertăți de la Curtea de Apel Bacău reține că între un parlamentar și funcționarii Agenției Naționale de Integritate nu se poate stabili un raport de colaborare instituțională care să dea prilejul celui dintâi să influențeze un act care intră în îndatoririle de serviciu ale celui de-al doilea.

Pe de altă parte, puterea politică și influența pe care le deține un membru cu funcție de conducere într-un partid nu se confundă cu atribuțiile de serviciu ale unui demnitar public, cum parlamentarul. Dimpotrivă, cea din urmă calitate se îndeplinește sub spectrul legalității, cu permanenta grijă de a nu intra în sfera ilicitului, cu deosebire a celui penal.

Mai mult, potrivit acuzației, A.I. își justifică succesul influenței, în sensul legii penale, prin suma de bani care trebuia să aibă drept rezultat coruperea funcționarul public, iar nu pe baza calității sale de deputat.

Față de aceste motive, nu se poate stabili o legătură factuală între acuzația în materie penală, care constă în pretinsa influență pe care A.I. susținea că o are, prin intermediari, asupra directorului unei instituții publice, și exercitarea atribuțiilor de serviciu a unui demnitar ales în unica autoritate legiuitoare a țării, doar pentru că avea și calitatea de deputat în acea perioadă.

Prin urmare motivul de contestație analizat nu este fondat.

În ceea ce privește motivele de contestație care vizează propunerea procurorului de luare a măsurii preventive a arestului, judecătorul de drepturi și libertăți de la Curtea de Apel Bacău constată că încheierea contestată nu cuprinde considerentele efective care să susțină în concret soluția pronunțată.

Motivele care se regăsesc totuși în încheiere sunt teoretice și au un pronunțat caracter de generalitate. Ele nu conțin o argumentație logico-juridică, care să aibă drept premise datele concrete din prezenta cauză și să susțină concluziile la care a ajuns Tribunalul Bacău.

Față de această situație și în raport de dispozițiile legii, care nu permit trimiterea cauzei spre rejudecare, urmează a se analiza sesizarea în cadrul soluționării prezentelor contestații.

În primul rând, Tribunalul Bacău nu arată dacă la dosar sunt probe sau doar indicii temeinice din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că inculpatul a comis infracțiunea de care este acuzat. Acest lucru este obligatoriu în raport de dispozițiile imperative ale legii privitoare la condițiile în care se pot lua măsurile preventive și de temeiul juridic pe care procurorul și-a sprijinit propunerea:

“ART. 202

Scopul, condițiile generale de aplicare și categoriile măsurilor preventive

(1) Măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

(2) Nicio măsură preventivă nu poate fi dispusă, confirmată, prelungită sau menținută dacă există o cauză care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale.

(3) Orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia.”

“ART. 223

Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive

(1) Măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, în cursul judecății, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre următoarele situații:

a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte;

b) inculpatul încearcă să influențeze un alt participant la comiterea infracțiunii, un martor ori un expert sau să distrugă, să altereze, să ascundă ori să sustragă mijloace materiale de probă sau să determine o altă persoană să aibă un astfel de comportament;

c) inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau încearcă să realizeze o înțelegere frauduloasă cu aceasta;

d) există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni.

(2) *) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, o infracțiune privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive, trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede, timbre sau de alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate în mod ilegal, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.”

Judecătorul de drepturi și libertăți de la Curtea de Apel Bacău constată, din probatoriul administrat în cauză până în acest moment procesual, că există suficiente dovezi din care rezultă presupunerea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune de trafic de influență. În același timp, trebuie precizat că, în această fază inițială a exercitării acțiunii penale și formulării propunerii de arestare, probele nu trebuie să aibă standardul necesar reținerii vinovăției lui A.I., dincolo de orice îndoială rezonabilă, specifică unei soluții de condamnare.

Referatul procurorului se bazează, în principal, pe declarații de martori, pornind de la denunțatorul Ș.G. și apropiați ai acestuia, respectiv, Ș.G. și P. C.M., și continuând cu martorul P.V., a cărui depoziție pare să aibă toate însușirile unei relatări obiective. Arată acesta că A.I. i-a spus că va încerca să rezolve problema, în sensul că se va achita față de denunțator, la propunerea acestuia din urmă, în rate, întrucât nu are niciun ban pe moment, prima plată parțială urmând să aibă loc în cursul lunii octombrie 2017. Tot martorul precizează că A.I. a recunoscut datoria față de Ș.G., dar și proveniența ei, respectiv, înțelegerea politică pentru urgentarea unui dosar de incompatibilitate a Președintelui Consiliului Județean Neamț în anul 2013, C. T., finalitate care nu s-a realizat (filele 23 și 24, vol.I, dup).

Tot în susținerea acuzației se regăsesc la dosar mai multe procese-verbale de redare a înregistrărilor ambientale dintre martori, dar și dintre martora P. C.M. și inculpat, respectiv dintre martorul P.V. și inculpat.

Această din urmă discuție, redată la paginile 33 și 34 din referatul procurorului, are o însemnătate probatorie ridicată, pentru că surprinde nemijlocit modul în care A.I. se poziționează față de pretenția financiară a lui Ș.G., proveniența acestei pretenții, dar și răspunsul pe care martorul trebuie să îl transmită mai departe pentru rezolvarea problemei.

Astfel, inculpatul afirmă în clar că trebuia să-l execute cineva pe C., că au pierdut amândoi, iar această pierdere nu o suportă doar el, însă îl va ajuta pe Ș.G. din prietenie, iar nu cu titlul de restituire a unei datorii.

Judecătorul de drepturi și libertăți de la Curtea de Apel Bacău apreciază că aceste probe sunt suficiente pentru a reține că rezultă presupunerea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunea de trafic de influență, prin primirea sumei de 100.000 euro pentru ca acesta din urmă să-și exercite indirect influența asupra lui H.G., președinte al Agenției Naționale de Integritate, cu scopul de a-l declara incompatibil pe T. C. (în acea perioadă președintele Consiliului Județean Neamț și președintele UNPR Neamț).

Odată îndeplinită această condiție, se poate trece la verificarea celorlalte cerințe prevăzute de lege pentru luarea arestului preventiv, pe baza temeiului juridic propus de procuror în referat, respectiv art.223, alin.2 c.pr.pen.

Astfel, prevederea legală impune ca infracțiunea comisă să fie una dintre cele enumerate ori să fie o infracțiune pentru care pedeapsa închisorii să fie de 5 ani ori mai mare,

condiție care vizează gravitatea abstractă a faptelor pentru care se poate dispune arestul preventiv.

Sub acest aspect Judecătorul de drepturi și libertăți de la Curtea de Apel Bacău constată că infracțiunea de trafic de influență este o infracțiune de corupție, cuprinsă deci enumerarea limitativă a legii, după cum pedeapsa prevăzută de lege poate ajunge până la 7 ani închisoare, iar în cazul concret al unui deputat, până la 9 ani și 4 luni de închisoare, deci și această cerință este îndeplinită.

În continuare se impune a fi analizată incidența în cauză a motivului de privare de libertate a inculpatului, prevăzut în teza finală a alin.2 a art.223 c.pr.pen., pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana inculpatului, respectiv, dacă privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Așa cum s-a arătat mai sus, această analiză era îndatorirea Judecătorului de drepturi și libertăți de la Tribunalul Bacău, urmând ca în soluționarea căilor de atac prezente să se realizeze controlul judiciar al motivelor expuse în încheierea atacată. Or, aceasta din urmă nu conține decât o singură remarcă, respectiv inexistența cazului comiterii unei infracțiuni deosebit de grave, fără a se arăta sau a se face trimitere la vreunul din elementele concrete ale cauzei, pe baza căreia să se tragă o astfel de concluzie.

Revenind la temeiurile arestării, este important de arătat că măsurile preventive privative de libertate se constituie într-o restrângere a exercițiului libertății individuale, fiind recunoscute și permise de dispozițiile art.23 din Constituție, precum și de cele ale art.5 par.1 lit.c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, există anumite garanții care trebuie să însoțească măsurile preventive privative de libertate, printre care se numără dreptul celui privat de libertate de a i se comunica motivele arestării (art.23 alin.(8) din Constituție; art.5 par.2 din Convenție); dreptul persoanei de a fi adusă de îndată înaintea unui magistrat (art.23 alin.(4) din Constituție; art.5 par.3 din Convenție); dreptul persoanei de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii (art.21 alin.(3) teza a doua și art.23 alin.(9) din Constituție; art.5 par.3 din Convenție); dreptul persoanei ca un tribunal să se pronunțe într-un termen scurt asupra legalității detenției sale (art.23 alin.(6) din Constituție; art.5 par.4 din Convenție); dreptul la reparații în cazul unei detenții nelegale (art.5 par.5 din Convenție). De asemenea, măsurile preventive privative de libertate trebuie să respecte cerința legalității, în sensul respectării principiilor generale ale statului de drept și ale celor conexe acestuia, principiul securității juridice, principiul proporționalității și principiul protecției împotriva arbitrarului (a se vedea Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din 28 august 2012, pronunțată în Cauza Simons împotriva Belgiei, par.32).

Totodată, în jurisprudența creată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului sunt sintetizate motivele principale acceptate pentru a se dispune detenția preventivă, anume: riscul ca acuzatul să nu se prezinte la proces; riscul ca, în cazul în care este liberat, acuzatul să întreprindă o acțiune care să prejudicieze administrarea justiției; riscul de a comite noi infracțiuni și riscul de a tulbura ordinea publică. După cum se poate observa, aceste motive nu diferă decât sub aspect formal față de cazurile de aplicare a arestului preventiv prescrise în dreptul procesual român, constituindu-se în principalele repere doctrinare pentru evaluarea temeiniciei unei măsuri preventive privative de libertate.

Raportând considerentele teoretice expuse la situația concretă din dosar, Judecătorul de drepturi și libertăți de la Curtea de Apel Bacău constată că privarea de libertate a inculpatului e necesară pentru înlăturarea stării de pericol pentru ordinea publică, care se evidențiază pe mai multe planuri, acestea întrepătrunzându-se unele cu altele:

1. Un prim plan, general, derivă din gravitatea abstractă a comiterii unor fapte de corupție, gravitate recunoscută drept una ridicată în orice societate democratică în care domnia legii este de cea mai importanță în dezvoltarea sa sub toate aspectele. O asemenea societate nu poate funcționa normal fără ca persoanele care reprezintă o autoritate sau chiar o

funcție publică să nu fie la adăpost de orice bănuială de influență, în alt mod decât cel reglementat legal sau administrativ. În considerarea acestui deziderat, primordial în asigurarea ordinii de drept, orice încercare de corupere a unui funcționar se impune a fi sancționată dur și imediat.

Combaterea acestei maladii sociale a constituit o preocupare constantă pentru autorități și face obiectul a numeroase instrumente juridice naționale și internaționale, dintre acestea din urmă remarcându-se Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31.10.2003, ratificată de România prin Legea nr.365/2004, publicată în Monitorul Oficial al României nr.903 din 05.10.2004 și Convenția penală privind Corupția a Consiliului Europei, adoptată la Strasbourg la 27.01.1999 și ratificată de România prin Legea nr.27 din data de 16.01.2002, publicată în Monitorul Oficial al României nr.65 din data de 30.01.2002. Se subliniază acolo că fenomenul corupției constituie o amenințare pentru stabilitatea și siguranța societăților, subminând instituțiile și valorile democratice, valorile etice și justiția, compromițând dezvoltarea durabilă și statul de drept; corupția subminează principiile de bună administrare, echitate și justiție socială, denaturează concurența, împiedică dezvoltarea economică și pune în pericol stabilitatea instituțiilor democratice și bazele morale ale societății.

Totodată, rezultă și din Strategia națională anticorupție, adoptată de Guvernul României, că la nivelul percepției publice corupția continuă să fie identificată ca o piedică în prestarea serviciilor publice de calitate la nivel central și local, ca un fenomen care subminează administrarea eficientă a fondurilor publice.

De asemenea, Raportul Comisiei Europene privind progresele realizate de România în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare reiterează recomandarea consolidării politicii generale anticorupție, cu deosebire la nivel înalt;

2. Un al doilea plan privește condițiile concrete în care se presupune că a fost comisă fapta, în sensul că inculpatul, la acea dată având calitatea de deputat și președinte a organizației județene a Partidului Social Democrat Neamț a făcut o înțelegere cu Primarul municipiului de reședință de județ, Piatra-Neamț, (în cauză sunt suspiciuni că la înțelegere a participat și un om de afaceri) pentru a determina constatarea unei stări de incompatibilitate sau unui conflict de interese a Președintelui Consiliului Județean Neamț, prin traficarea, respectiv, cumpărarea de influență prin intermediari (inclusiv a unui ziarist, redactor șef la un cotidian național) a președintelui Agenției Naționale de Integritate, instituție publică special creată pentru a preveni și semnală astfel de situații care constituie surse importante de corupție și de obținere frauduloasă de bani din bugetul public. Practic, s-a încercat deturnarea caracteristicilor și funcțiilor specifice unei instituții publice, care avea menirea de a sprijini combaterea corupției, în scop de răfuială politică și de preluare a unei funcții cu acces direct la o importantă sursă de bani publici, însă nu pe calea legală, firească într-o democrație consolidată, anume prin obținerea unui mandat de ales local. Modalitatea josnică în care s-a încercat înlăturarea unui oponent politic dintr-o funcție electivă importantă, prin ocolirea votului acordat în cadrul alegerilor locale, nu poate genera decât un profund sentiment colectiv de respingere și se constituie tocmai într-o stare de pericol pentru ordinea publică, în care cetățenii trebuie să aibă siguranța că votul lor contează, ca o componentă esențială a exercitării suveranității populare.

Starea de pericol relevată nu este una îndepărtată, cum încearcă apărarea să acrediteze, ea prelungindu-se în concret pe tot parcursul anului 2014, până la decesul lui T. C.. Din datele cauzei mai rezultă că la nivelului anului 2015 s-a încercat o compensare financiară între A.I. și Ș.G., inclusiv prin dirijarea profitului dintr-o lucrare publică, pentru ca pe parcursul anului 2016 inculpatul să obțină tocmai funcția publică a celui pe care se presupune că a dorit să-l îndepărteze prin săvârșirea traficului de influență. În sfârșit, existența unei probleme de natură financiară pentru persoana care deține funcția de Președinte al Consiliului Județean Neamț, care derivă dintr-o faptă de corupție și pentru care s-au purtat negocieri pe tot parcursul anului 2017, intermediare de un alt om politic important, Prefectul Județului Neamț, nu poate conduce la concluzia reinstaurării ordinii publice, ci, dimpotrivă, la

perpetuarea unei grave stări de pericol pentru societate și pentru valorile sociale care trebuie apărate de legea penală;

3. În sfârșit, poate cel mai important dintre pericolele puse în evidență prin acuzația ce este adusă inculpatului este identificat tocmai în valorile sociale concrete ce se presupune că au fost lezate și care au determinat apartenența traficului de influență la grupul infracțiunilor de corupție. Prin fapta descrisă anterior inculpatul a declanșat noi valențe dăunătoare încrederii în sistemul politic, pe care conștiința opiniei publice ar trebui să îl perceapă dincolo de orice suspiciune de corupere.

Investirea de către cetățeni a parlamentarilor cu puterea de a legifera și a aleșilor locali cu puterea de a le administra bunurile presupune din partea acestora un comportament dincolo de orice suspiciune de corupție. Înșelarea încrederii acordate conduce la erodarea însăși a democrației și este necesar ca aceiași cetățeni, prin intermediul organelor judiciare, să beneficieze de instrumente ferme care să dovedească voința și determinarea statului de a se proteja de faptele de corupție ale reprezentanților săi cei mai înalți. Lipsa unei riposte ferme a societății ar induce un puternic sentiment de insecuritate socială, de nesiguranță în opinia publică, ar întreține climatul infracțional devoalat public prin acuzația în materie penală adusă unui important lider politic local și ar crea inculpatului și celor tentați să comită fapte similare impresia că pot persista în sfidarea legii, ceea ce practic ar echivala cu încurajarea tacită a acestora și la săvârșirea unor fapte similare și cu scăderea încrederii populației în capacitatea de ripostă a justiției și de protecție a statului, fapt care în final s-ar repercuta negativ asupra actului de justiție.

În consecință, sintetizând cele expuse, Judecătorul de drepturi și libertăți de la Curtea de Apel Bacău constată că interesul general reclamă privarea de libertate a inculpatului la acest moment, fără ca prin aceasta principii fundamentale ce guvernează procesul penal, cum ar fi prezumția de nevinovăție sau dreptul la apărare, să fie afectate.

În ceea ce privește alegerea măsurii concrete în care se va realiza detenția preventivă a lui A.I., potrivit art.218, alin.1 și 2 c.pr.pen.:

“Arestul la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi și libertăți, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 223 și luarea acestei măsuri este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. (1).

Aprecierea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1) se face ținându-se seama de gradul de pericol al infracțiunii, de scopul măsurii, de sănătatea, vârsta, situația familială și alte împrejurări privind persoana față de care se ia măsura.”

Mai trebuie arătat că atât persoanele aflate în arest preventiv, cât și cele aflate în arest la domiciliu se află într-o formă de privare de libertate, iar din perspectiva naturii/substanței, efectelor, manierei de executare și a intensității, a condițiilor și cazurilor de luare a acestora, cele două măsuri reprezintă o interferență majoră în dreptul la libertatea individuală a persoanei. Spre deosebire de măsura arestului preventiv, care determină plasarea persoanei în cauză într-un loc de deținere, fiind izolat și supus unei supravegheri permanente, măsura arestului la domiciliu are ca efect rămânerea persoanei în cauză la domiciliul personal, în prezența propriei familii.

Din interpretarea sistematică a prevederilor legale citate și a expunerii naturii juridice similare a celor două măsuri preventive privative de libertate ar rezulta că un criteriu important de diferențiere îl reprezintă circumstanțele personale ale inculpatului, respectiv existența unor împrejurări deosebite referitoare la sănătate, vârstă, situație familială sau altele asemenea. Or, în privința lui A.I. nu se remarcă existența unor situații personale deosebite, care, eventual, să îl vulnerabilizeze în condițiile obișnuite de detenție.

La această constatare se adaugă caracterul de clandestinitate pe care îl relevă discuțiile înregistrate ambiantal și redată la dosarul cauzei, precum și poziția sa influentă în mediile politice din care provin mai mulți martori, astfel că, pentru buna desfășurare a procesului penal, este necesară plasarea inculpatului în regim de izolare și supraveghere pentru 30 de zile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

I. În baza art.425/1, alin.7, pct.2, lit.a c.pr.pen., raportat la art.204 c.pr.pen., **admite contestația formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Bacău**, împotriva încheierii nr.9/Î din 19.01.2018, pronunțată în dosarul nr.129/110/2018 al Tribunalului Bacău.

Desființează încheierea contestată și pe fond.

În baza art.204, alin.10 c.pr.pen., raportat la art.223, alin.2 c.pr.pen. și art.226 c.pr.pen., **admite propunerea procurorului și dispune arestarea preventivă a inculpatului A.I.**, ... cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art.291, alin.1 c.pen., raportat la art.6 și 7, lit.a din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5, alin.1 c.pen. pentru o perioadă de 30 de zile, care curge de la data punerii în executare a măsurii.

Dispune emiterea de îndată a mandatului de arestare preventivă.

În baza art.275, alin.3 c.pr.pen., cheltuielile judiciare avansate de stat în contestația procurorului rămân în sarcina acestuia.

II. În baza art.425/1, alin.7, pct.1, lit.b c.pr.pen., raportat la art.204 c.pr.pen., **respinge contestația formulată de contestatorul-inculpat A.I.** împotriva aceleiași încheieri, ca nefondată.

În baza art.275, alin.2 c.pr.pen., obligă contestatorul la plata a 200 lei, cheltuieli judiciare avansate de stat.

Definitivă.

Pronunțată în camera de consiliu azi, 29.01.2018, în prezența inculpatului.

JUDECĂTOR DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI,

GREFIER,